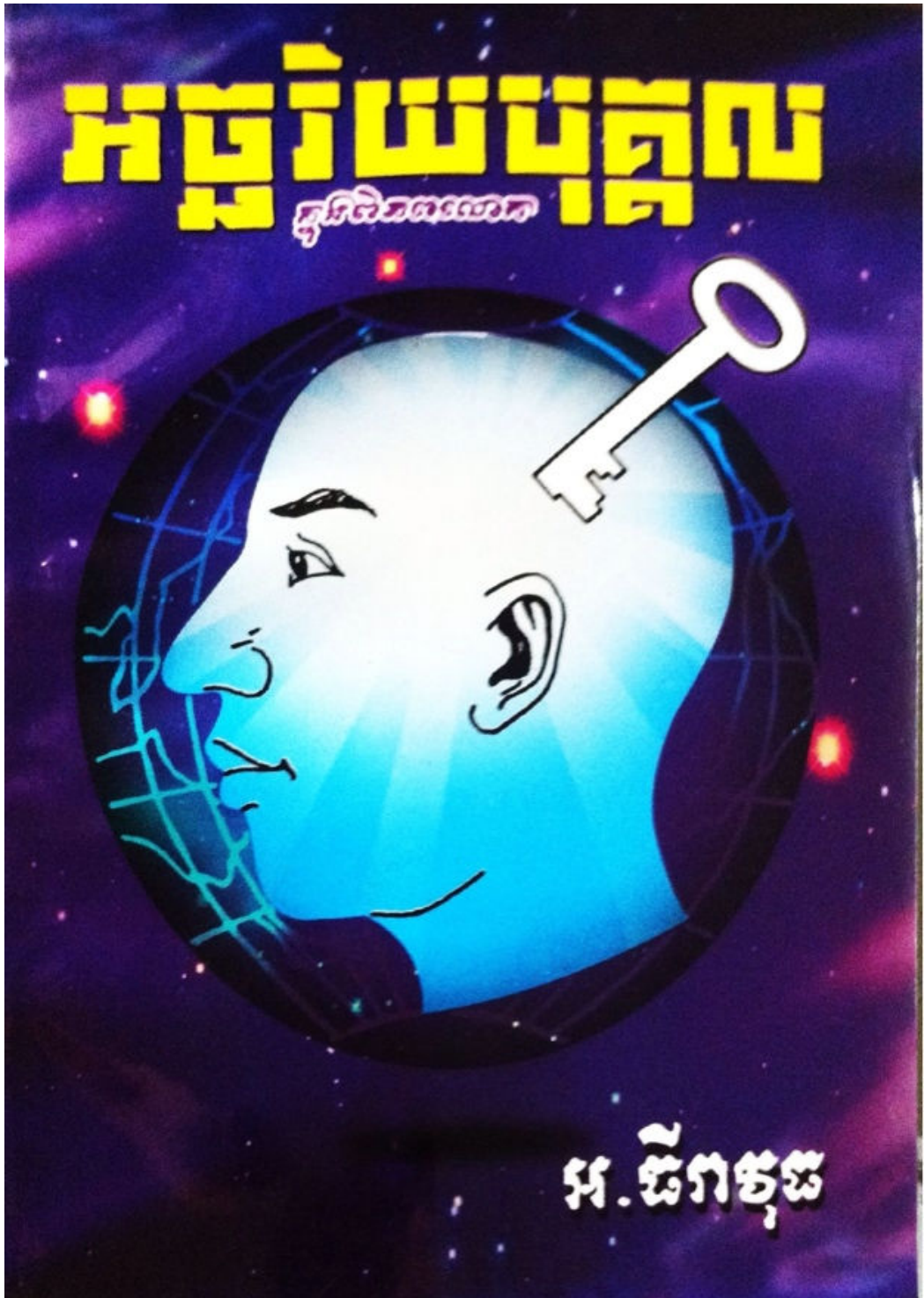

សៀវភៅនេះជាការវាយបញ្ជូលរបស់ខ្ញុំឆាន ថែ ប៊ុនណាយ សម្រាប់ជាធម្មនាម

អក្ខរកិច្ច អក្ខរកិច្ច អក្ខរកិច្ច

វាចាខ្ញុំអ្នកវាយអត្ថបទ

ខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំបាទសូមថ្វាយបង្គំព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ និងព្រះសង្ឃជាទីពឹង ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតលើលោក និងបងប្អូនមិត្តភក្តិទាំងអស់ ដោយហេតុចង់ ចេះដឹងរឿងចិត្តវិទ្យាខ្លាំងពេក ក៏ចិត្តនោះបញ្ហាឲ្យមានកម្លាំងខ្លាំង នឹង មានព្យាយាម អត់ធន់ក្នុងវាយបញ្ចូលក្នុងកុំព្យូទ័រដើម្បីជាធម្មទាន និងដើម្បីងាយស្រួលក្នុងអានផងដែរ។

ដោយអំណាចនៃបុណ្យកុសលនេះ ក៏សូមឧទិសបុណ្យកុសលទាំង អស់ជូនដល់អ្នកនិពន្ធសៀវភៅ **អ.ធីនតុប** សូមឲ្យលោកបានរួចផុតចាក ទុក្ខទាំងពួង និងបាននូវព្រះនិព្វានជាទីបំផុតទុក្ខ។ និងសូមឧទិសបុណ្យ ដល់អ្នកមានគុណទាំងពីរ ឪពុក **ថែ គីបណ្ណាត** និង មាតា **ដាត់ ឡេង** និងបងប្អូន មិត្តភក្តិទាំងអស់ទទួលនៅបុណ្យកុសលដែលជាធម្មទាននេះ គ្រប់គ្នា សូមអនុមោទនាបុណ្យ។

ពីខ្ញុំបាទ **ថែ ប៊ុនឆាយ**

ភ្នំពេញថ្ងៃ ទី ១៥ ខែ កុម្ភៈ គ.ស ២០១៣។

បទទី១

មនុស្ស និង សេចក្តី

១) សេចក្តីសម្រេចរបស់មនុស្សនៅទីណា?

ក្នុងយុគបច្ចុប្បន្ននេះ មនុស្សគ្រប់រូបនាំគ្នាយកចិត្តទុកដាក់តែក្នុងការសម្រេចផល ផ្សេងៗដែលឧប្បត្តិការណ៍ឡើងនឹងមនុស្សទូទៅ។ ក្នុងទស្សនៈផ្លូវហោរាសាស្ត្រ មនុស្សពួក នេះមានការចូលចិត្តថាសេចក្តីចម្រើនរុងរឿង និង សេចក្តីវិនាសទ្រុឌទ្រោមរបស់មនុស្ស នីមួយៗរហូតដល់វាសនារបស់ប្រទេសផង តែងតែនៅក្រោមអំណាច អាណាចក្រនៃដួង តារា ឬ ក៏ព្រហ្មលិខិត។ ជីវិតរបស់មនុស្សនឹងខ្ពស់ឬទាប ល្អ ឬអាក្រក់ លិច ឬអណ្តែត ចម្រើន ឬអន់ថយក៏ស្រេចតែអាណត្តិនៃព្រហ្មលិខិត ឬ ជោគជាតានឹងកំណត់ផ្លូវអោយ។ ជោគជាតា របស់មនុស្សរមែងបិតនៅលើស្នាមនៃបាត ដៃ ឬ ដួង។ កាលណាដួងមិនល្អស្នាម លើបាត ដៃក៏មិនល្អ។ មនុស្សនោះនឹងល្អទៅមិនបានជាដាច់ខាត។ នេះជាទស្សនៈរបស់ពួកហោរា សាស្ត្រដែលតែងតែយល់ថា ក្រោមមេឃលើដីនេះគ្រប់យ៉ាងតែងបិតនៅក្រោមអាណត្តិនៃ ព្រហ្មលិខិត គឺព្រហ្មលិខិតបានកំណត់វិធីជីវិតរបស់មនុស្ស និងពិភពលោក ស្រេចសព្វគ្រប់ ទាំងអស់។ តាមការពិតទ្រឹស្តីរបស់ហោរាសាស្ត្រនឹងមានការពិតយ៉ាងណា-បែបណា-ត្រឹម ណា-ក៏ដោយតែបើយើងពិនិត្យពិចារណាមើលអោយត្រឹមត្រូវហើយ ក៏នឹងរកការពិតមិនបាន ពិសោធន៍មិនឃើញ។ ហេតុដូចម្តេចជីវិតមនុស្សយើង ទើបធ្លាក់នូវក្រោមអាណត្តិនៃព្រហ្ម លិខិត។ ហើយក៏ព្រហ្មលិខិតនៃជីវិតនោះ តើនៅឯណា? មានកំលាំង និង ឥទ្ធិពលយ៉ាង ណា? ដែលអាចបណ្តាលជីវិតមនុស្សអោយមានការប្រែប្រួលផ្លាស់ប្តូរទៅបានផ្សេងៗ ដូច្នោះ។

ចំណែកទស្សនៈនៃចិត្តវិទ្យាវិញនោះ។ អ្នកប្រាជ្ញចិត្តវិទ្យា បានមូលមតិយល់ស្របគ្នា ថាអាណាចក្រនៃពិភពលោក។

គ្មានឥទ្ធិពលយ៉ាងណាទេ ដែលអាចនឹងបណ្តាលអោយជីវិតមនុស្សប្រែប្រួលផ្លាស់ ប្តូរទៅបានទោះបីក្នុងផ្លូវល្អ ឬអាក្រក់យ៉ាងណាក៏ដោយ។ ការប្រែប្រួលផ្លាស់ប្តូរ របស់មនុស្ស លោកនេះទោះបីសេចក្តីប្រែប្រួលនោះ នឹងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងធម៌ ឬ នាមធម៌ក៏ដោយ។ សេចក្តី ប្រែប្រួលតែងតែឧប្បត្តិការណ៍ឡើង ដោយអាណាចក្រនៃកម្លាំង សេចក្តីគិតនេះមួយដោយ អាណាចក្រនៃធម៌ជាតិនេះមួយ។ មានសច្ចៈសូត្រមួយពោលទុកថា ក្រោមដួងព្រះអាទិត្យ នេះ មិនមានអ្វីដែលមិនប្រែប្រួលទេ (កលវិធីរំដោះទុក្ខដោយ អ.ធីរាវុធ) ប្រាកដការណ៍នៃ

សេចក្តីសន្និដ្ឋាននេះជាការវាយបញ្ជាក់របស់ខ្ញុំឯង ថែម ម៉ែនសាយ សម្រាប់ជាធម្មនាស

ការផ្លាស់ប្តូរត្រូវប្រព្រឹត្តទៅតាមធម្មជាតិជានិច្ច។ ខ្ញុំបាទបានកំណត់សំដៅយកវត្ថុគ្រប់យ៉ាង ដែលត្រូវតែមានការប្រែប្រួលទៅតាមសភាពលក្ខណ៍ធម្មជាតិ។ ដូចសេចក្តីប្រែប្រួលរបស់ សង្ហារាងកាយ សេចក្តីរលត់បាត់ទៅនៃជីវិត សេចក្តីអន់ថយ សេចក្តីចំរើន សេចក្តីវិនាស ។ល។ វត្ថុទាំងនោះធម្មជាតិ ទេតើដែលទ្រទ្រង់នូវឥទ្ធិពល ធម្មជាតិទេតើ ដែលអាច បណ្តាលអោយមនុស្ស និង សត្វរួមទាំងព្រឹក្សាជាតិនានា ប្រព្រឹត្តទៅតាមសភាពរបស់វា។ ទាំងនេះបានសេចក្តីថា យើងនឹងទទឹងរឹងរូសនូវធម្មជាតិមិនបានជាដាច់ខាត។ ដូចសេចក្តី ចាស់ជរាសេចក្តីស្លាប់ជាដើមយើងនឹងរឹងរូសទទឹងមិនព្រមចាស់ជរាមិនព្រមស្លាប់យ៉ាងម្តេចបាន ។ វាតែងតែប្រព្រឹត្តទៅតាមលក្ខណៈនៃធម្មជាតិ។ ម្យ៉ាងទៀតគឺ “អាណាចក្រនៃសេចក្តីគិត” ។ ពាក្យថា អាណាចក្រនៃសេចក្តីគិតនេះ ខ្ញុំបាទសំដៅយកសេចក្តីគិតរបស់មនុស្សនានា ទាំងដែលជាប្រយោជន៍ដល់លោកទាំងដែលជាទោសដល់ពួកមនុស្ស។

សេចក្តីគិតដែលជាប្រយោជន៍ គឺបានដល់សេចក្តីគិតរបស់អ្នកប្រាជ្ញ អ្នកបញ្ញាវន អ្នកនយោបាយ អ្នកសាសនា អ្នកនិពន្ធ អ្នកប្រឹក្សា ។ល។ ជាគំនិតផ្នែកកុសលកម្មឬសេចក្តី គិតរបស់អច្ឆរិយៈ ក្នុងផ្លូវបណ្តុះបណ្តាលជាគុណប្រយោជន៍ដ៏សំខាន់។ ចំណែកសេចក្តីគិត ដល់ជាទោស គឺការក្បត់ ការចលាចល ការបោះបោរ ការរដ្ឋប្រហារ ការបដិវត្តន៍ ការសង្គ្រាម ការទំលាយ ការកាប់សម្លាប់គ្នា កាដិះជាន់ទារុណកម្ម ជាគំនិតផ្នែកអកុសលកម្ម ឬសេចក្តីគិតរបស់អច្ឆរិយៈក្នុងផ្លូវអំលាយ ជាសេចក្តីគិតដែលជាទោស។ អាណាចក្រនៃ សេចក្តីគិតទាំងពីរប្រការនេះ អាចបណ្តាលអោយស្រុកប្រទេសតូចធំក្តៅក្រហាយ ឬ ត្រជាក់ ត្រជុំរមនា ក៏ស្រេចតែសភាពរបស់សេចក្តីគិតដូចពោលមកនេះ។

សេចក្តីគិតរបស់មនុស្ស ជាផ្នែកមួយនៃបញ្ហាផ្លូវចិត្តវិទ្យា (Psychology) ។ ចំណែក ចិត្តវិទ្យានោះ ខ្ញុំបាទបាន កំណត់សំដៅយកចិត្តវិទ្យា ដែលបានកំណត់ផែនការទុកជាមុន ឬ ចិត្តវិទ្យារបៀបថ្មីនោះឯង។ មុនដែលយើងនឹងត្រូវ ដឹងដល់គោលចិត្តវិទ្យារបៀបថ្មីនោះ។ យើងគួរតែដឹងដល់ ចិត្តវិទ្យាក្នុងយុគអាណាចក្រនៃធម្មជាតិជាមុនសិន។ មានសេចក្តីពិត ម្យ៉ាងគឺ “អច្ឆរិយៈ” “អច្ឆរិយៈ” រមែងមិនបានសំដៅយកពាក្យថា “ធម្មជាតិ” ទេ ។ ធម្មជាតិ ក៏ មិនអាចបណ្តុះបណ្តាលស្លឹកស្លាងអោយនរណាជា “អច្ឆរិយៈ” ឡើងមកបានឯងៗនោះ ឡើយ។ តែធម្មជាតិតែងតែគាំទ្រ ឬ ទ្រទ្រង់នូវ ភាពជាអច្ឆរិយៈបានខ្លះ ដូចមនុស្សមានអវៈ យវៈពិការគឺ ៖ ខ្វាក់ ខ្លិន គ ។ល។ មកពីកំណើត។ ធម្មជាតិក៏បានទ្រទ្រង់ ឬ គាំទ្របំពេញ តម្លៃព្រលឹងអោយ ឬ ដូចបណ្តាលអោយមានដួងអាទិត្យ ដួងតារា ដួងច័ន្ទ បណ្តាលអោយ មានសេចក្តីក្តៅ សេចក្តីត្រជាក់បណ្តាលអោយមានសេចក្តីគិត សេចក្តីសង្កេត មានសេចក្តី ចាំ មានសេចក្តីក្រោធ។ ព្រមទាំងបណ្តាល អោយមនុស្សបានប្រើសតិបញ្ញាការពារខ្លួនឯង។

ក្រៅអំពីនេះ ធម្មជាតិក៏បានប្រសិទ្ធិប្រសាទអោយមនុស្សមានសញ្ញាតិញ្ញាណ នៃសេចក្តីស្រវាស្រទេញសញ្ញាតិញ្ញាណនៃសេចក្តីមេត្តា សញ្ញាតិញ្ញាណនៃសេចក្តីស្មោះសញ្ញាតិញ្ញាណនៃការសន្សំបូរម សញ្ញាតិញ្ញាណនៃកាមរណ៍ សញ្ញាតិញ្ញាណនៃសេចក្តីក្លាហាន នេះគឺធម្មជាតិបានស្ថិតស្ថាន បណ្តុះផ្សំមកអោយមនុស្សតែគ្រប់ៗ រូបដូចៗគ្នា

អាណាចក្រនៃចិត្តវិទ្យានេះហើយ ដែលធម្មជាតិបានស្ថិតស្ថានហុចឲ្យមនុស្សគ្រប់រូប។ ទោះបីមនុស្សនោះជាស្នូម យាចក វនិព្វក ឬ ចក្រពត្រាមហារាជអ្វីក៏ដោយ។ ធម្មជាតិបានសាងមនុស្សអោយមាន “អាណាចក្រនៃចិត្តគំនិត” ដូចគ្នាទាំងអស់ដោយមិនរើសមុខ។ កាលបើយើងដឹង នៅសភាពធម្មតារបស់មនុស្សតាមគោលការនៃធម្មជាតិ ដូច្នោះហើយ ពាក្យថា “អច្ឆរិយៈ” ដោយធម្មជាតិក៏រមែងមិនមាន។ អច្ឆរិយៈនឹងកើតឡើងមកបាន ក៏ដោយប្រាកដការណ៍នៃវត្ថុពុំទូទ្រោម។ ហើយក៏តោងមានគោលដៅសម្រាប់បណ្តុះផ្សំសាងវាឲ្យកើតមានឡើង។ វត្ថុដែលយើងបណ្តុះផ្សំសាងឲ្យកើតមានឡើងនោះក៏គឺ “ចិត្តវិទ្យារបៀបថ្មី” នោះឯង។ ចិត្តវិទ្យារបៀបថ្មីនោះ គឺចិត្តវិទ្យាកំណត់សំដៅយកសេចក្តីត្រូវការ សេចក្តីសង្កេត សេចក្តីចាំ សេចក្តីខ្លះខ្លាំង សេចក្តីស្រវាស្រទេញ សេចក្តីក្លាហាន សេចក្តីស្មោះត្រង់ មនោភាព សមាធិ ចិត្តានុភាព នោះឯង ឬមិនដូច្នោះទេ “ចិត្តគំនិតនៃភាពជាអច្ឆរិយៈ” អាចនឹងកើតឡើងដោយហេតុការណ៍ផ្សេងៗក៏បាន។ ព្រោះតាមធម្មតា អច្ឆរិយៈរបស់មនុស្សម្នាក់ៗតែងតែមានទៅនឹងខ្លួនឯងស្រេចទៅហើយដោយធម្មជាតិ។

បើសិនយើង មិនបានបណ្តុះផ្សំអំណាចបែបនេះឲ្យកើតឡើង (សមាធិ ចិត្តានុភាព មនោភាព ។ល។) អំណាចដូចពោលមកហើយនេះ ក៏មិនអាចស្នើស្នងឲ្យដល់នរណាបានឡើយ។ ឬបុគ្គលដែលចេះប្រើអំណាចដ៏ពិសេសអស្ចារ្យនេះក៏អាច ឬ ក្លាយទៅជាអ្នកធំសម្បើមក្នុងផ្លូវនយោបាយ ក្នុងផ្លូវពាណិជ្ជកម្ម និងក្នុងផ្លូវផលិតកម្មក៏បានយើងហៅថា “អច្ឆរិយបុគ្គល”។ ចំណែកបុគ្គលដែលខុសបំណង ឬ ក៏អស់សង្ឃឹមក្នុងនាករជីវិតក្នុងអនាគតនោះមានតែសេចក្តីងងឹតងងុល អន្តការ អស់សេចក្តីព្យាយាម ខូចកម្លាំងចិត្ត មានតែសេចក្តីផុត

ទ្រាន់ ទុក្ខ ទោមនស្ស។ល។ ក៏គឺបុគ្គលដែលមិនចេះប្រើកម្លាំងអំណាចដ៏
ពិសេសអស្ចារ្យ ដែលធម្មជាតិបានប្រសិទ្ធិប្រសាទឲ្យមកគ្រប់ៗគ្នាហើយនោះ។
សូម្បីតែមនុស្សយើងមិនអាចបណ្តុះផ្សំអំណាចបែបនេះ ឲ្យកើតឡើងមកបាន
ក៏ដោយ តែគាប់ជួនអំណាចអច្ឆរិយៈដ៏ពិសេសអស្ចារ្យនេះ ក៏រមែងតែងតែកើត
ឡើងបានក៏មានដែរ ដូច្នេះសេចក្តីខ្លាច យ៉ាងខ្លាំងហួសពេក? សេចក្តីជឿយ៉ាង
មុតមាំ ឧបាទាន ឬ សេចក្តីមេត្តាករុណារឹងបឹងបំផុត ទាល់តែធ្វើឲ្យចក្រព័ត្ត
កម្លោះនៃ “សិទ្ធត្ថកុមារ” មិនអាចនឹងអត់ទ្រាំគ្រប់គ្រងអំណាច “ចក្រត្រាធិរាជ”
នៅតទៅបាន។ តោងលះបង់ចោលទ្រព្យសម្បត្តិដ៏មហាសាល រួមទាំងប្រពន្ធ
កូន និងបរិវារជាទីស្នេហា ដើម្បីស្វែងរកគោលសច្ចធម៌ប្រោសសត្វលោក។
ចំណែកសេចក្តីក្លាហាន ក៏អាចសាងភាពជា “អច្ឆរិយៈ” ឲ្យដល់ចិត្តគំនិតបាន
ដូចគ្នាដែរ ដូចសេចក្តីក្លាហានរបស់ហ្សានដាក វីរស្រ្តីជាតិបារាំងសេសជា
ដើម។ តែសូមឲ្យចូលចិត្តជាមុនថា “អច្ឆរិយៈ” មិនចាំបាច់តោងជា “អច្ឆរិយៈ”
ក្នុងផ្លូវសាងជាដរាបទៅទេ អាចជា “អច្ឆរិយៈ” ក្នុងផ្លូវទំលាយក៏បានដែរ។ តែ
ក្នុងទីនេះ ខ្ញុំបានកំណត់សំដៅយកតែ “អច្ឆរិយៈ” ក្នុងផ្នែកចំពោះផលល្អនៃ
អានុភាព របស់ចិត្តគំនិតដែលមានកម្លាំង និង អំណាចលើដួងចិត្ត នៃធម្មជាតិ
តែមួយយ៉ាងប៉ុណ្ណោះ។

សូមលើកតួយ៉ាង ការពិតក្នុងរឿងសេចក្តីខ្លាចមួយ ដើម្បីបញ្ជាក់ឲ្យ
ឃើញជាក់ច្បាស់ទាំងដើម្បីជាគោលការណ៍ក្នុងការប្រៀបធៀបពិចារណា ។
យូរអង្វែងណាស់មកហើយក្នុងជនបទនៃប្រទេសអង់គ្លេស (ទស្សនាវដ្តីឈ្មោះ
Evening Post) បានកើតឡើងនេះយ៉ាងទ្រលោមក្នុងផ្ទះមួយ ។ ហើយភ្លើងក៏
បានឆាបឆេះរាលដាលតៗ ទៅដល់ជិតខាងយ៉ាងកំណាចសាហាវ។ អ្នកផ្ទះ
ទាំងនោះ បាននាំគ្នាជញ្ជូនទ្រព្យសម្បត្តិនានា ចេញពីផ្ទះយ៉ាងតោក្រហលជ្រួល
ជ្រើមតែរៀងរាល់ខ្លួនជាទីបំផុត។ នៅផ្ទះខ្នងចុងគេបំផុតនោះ មានកំលោះម្នាក់
ដេកឈឺយ៉ាងទំងន់ ដោយសន្លាក់ដៃ និង ជើងហើមឈឺចាប់ជាខ្លាំងប្រើការមិន
បាន ក្រោកដើរទៅណាមកណាពុំរួចជាយូរឆ្នាំណាស់មកហើយ សូម្បីតែទៅ
បន្ទោរឧប្បារបស្សាវៈក៏តោតមានគេជួយគ្រាទៅទើបទៅរួច។ ហើយជាការគាប់

ជួនពិតៗ ក្នុងថ្ងៃដែលភ្លើងឆេះផ្ទះនោះ ញាតិសន្តានបងប្អូនមិននៅត្រូវមានកិច្ច
ធុរៈទៅក្រៅផ្ទះនោះអស់។ គង់ឲ្យគេដេកចាំផ្ទះតែម្នាក់ឯងប៉ុណ្ណោះ នៅទីបំផុត
ភ្លើងក៏ឆេះរាលដាលជាលចូលមកដល់ផ្ទះដែលអ្នកកំលោះដេកឈឺនោះ។ ក្នុង
វេលានេះអ្នកកំលោះកំពុងតែក្រវល់ក្រវាយ អន្ទះសាររកអ្វីប្រៀបធៀបពុំបាន ។
ព្រោះតែសេចក្តីខ្លាចគេបានស្រែកយ៉ាងអឹងកងរំពង ដើម្បីអង្វររកឲ្យអ្នកជិត
ខាងមកជួយ តែមិនមាននរណាអាចមកជួយគេបានឡើយ។ ក្នុងទីបំផុតភ្លើងក៏
បានឆេះរាលដាលជាលចូលមកដល់ក្នុងផ្ទះដោយសេចក្តីនឹកខ្លាចថា ភ្លើងនឹង
ឆេះឆាប់ដល់រាងកាយរបស់គេ បានបង្កើតឡើយយ៉ាងខ្លាំងបំផុត។ អ្នកកំលោះ
ពិការ នោះក៏រួមកម្លាំងខ្លាំងក្លា (Will Power) ក្រោករត់ចេញមកក្រៅផ្ទះដោយ
ឆាប់រហ័សដូចខ្យល់ព្យុះ ។ អាការឈឺចាប់ និងអាការខ្លិនដើរមិនរួចសោះជាយូរ
ឆ្នាំនោះក៏វិនាសអន្តរធានបាត់ទៅយ៉ាងគួរអស្ចារ្យ។ ហើយជាពិសេសជាងនេះ
ទៅទៀត បុគ្គលនេះក៏បានប្រើអំណាចយ៉ាងអាថ៌កំបាំងក្នុងខ្លួន ដែលធម្មជាតិ
បានប្រសិទ្ធិប្រសាទទុកឲ្យមក ដើម្បីតស៊ូក្នុងនាករជីវិតយ៉ាងក្លាហានទាល់តែ
ឥឡូវនេះ គេក៏ក្លាយទៅជាអ្នកមានរាងកាយរឹងប៉ឹងមាំមួនមានអំណាចកំលាំង
ចិត្តក្លាហាន ដែលអាចធ្វើឲ្យប្រជាជនរាប់អានគេ យ៉ាងច្រើនជាអតិបរមា។

លោកអ្នកអានជាទីគោរព លោកនឹងថាខ្ញុំបាទយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំបាទ
យល់ឃើញថាក្រោមមេឃលើដីនេះមិនមានអំណាចអ្វីដែលមានឥទ្ធិពលធំជាង
“អំណាចដួងចិត្ត” ឬក៏ “ចិត្តវិទ្យារបៀបថ្មី” នេះទេ។ ការសាងបុគ្គលិកលក្ខណៈ
របស់ខ្លួនដើម្បីសេចក្តីសម្រេចផលរមែងបិតនៅក្រោមអាណាចក្រនៃ ចិត្តវិទ្យា
របៀបថ្មីនេះច្រើនជាងអំណាចនៃដួងតារា អំណាចនៃជោគជាតា ឬ ឥទ្ធិពលនៃ
ព្រហ្មលិខិត។ សេចក្តីសម្រេចផលទាំងក្នុងផ្លូវលោក និងផ្លូវធម៌រមែងបិតនៅ
ក្រោមតណ្ហាចិត្តវិទ្យាទាំងអស់។ ទោះបីសេចក្តីសំរេចរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជា
ម្ចាស់ ឬ សេចក្តីសំរេចព្រះយេស៊ូ ព្រះមហាមាត់ ណាប៉ូលេអុង លិនខល័ន
។ល។ ក៏រមែងរួមចូលក្នុងចិត្តវិទ្យាទាំងអស់។ លោកចង់បានសេចក្តីសម្រេចនូវ
ចិត្តវិទ្យារបៀបថ្មីនេះទេ? លោកចង់មានកិត្តិសព្ទល្បីល្បាញដូចមហាត្មៈគន្ធី
ទេ? លោកចង់បានកេរ្តិ៍ឈ្មោះដូចអិដីស័ន ទេ? លោកចង់មានទ្រព្យសម្បត្តិ

យ៉ាងស្តុកស្តម្ភជាសេដ្ឋីដូចអែនដ្រូហ្គានេគីយ៍ទេ? បើលោកចង់បានជាមនុស្ស មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញដូចយូលីអុសហ្ស៊ីហ្សារ រិហ្ស៊ីរឺលី ដិស្សារអេលី ក្លែត ស្តោនហ្គារី អ្នកស្រីពងការរេយ៍ ។ល។ លោកត្រូវតែសាកសួរខ្លួនលោកសិន ថា លោកមានមនោគតិ (Idea) អ្វីខ្លះឬទេ? លោកមានឧត្តមគតិ (Ideology) អ្វីខ្លះឬទេ? លោកមានសេចក្តីស្រវាស្រទាញ (Ambition) ខ្លាំងក្លាត្រឹមណា ហើយឬទេ? លោកមានចិត្តានុភាព (Will power) ទៀងទាត់មាំមួនឬទេ? លោកមានសមាធិចត្តិ (Concentration) ហ្នឹងហ្នឹងចេរឬទេ? លោកតក់ស្លុត ចំពោះឧបសគ្គផ្សេងៗឬទេ? លោកបង្ហាបបញ្ហាខ្លួនលោកបានហើយឬទេ?

លោកអ្នកអានជាទីគោរព គុណសម្បត្តិដែលបានពោលយ៉ាងសង្ខេប ខាងលើនេះ មាននៅក្នុងខ្លួនលោកគ្រប់គ្រាន់ហើយឬទេ? បើសិនគុណសម្បត្តិ ទាំងនោះមាននៅក្នុងខ្លួនរបស់លោកគ្រប់គ្រាន់ហើយ។ ខ្ញុំបាទអាចធានារ៉ាប់រង បានថា លោកត្រូវតែជាបុគ្គលសំខាន់យ៉ាងពិតប្រាកដទោះបីដួងជាតា និង វាសនារបស់លោកដុនដាប អាក្រក់សែនអាក្រក់យ៉ាងក៏ដោយ។

ខ្ញុំបាទបានពោលពីរឿងអាថ៌កំបាំងនៃការសាងភាពជា “អច្ឆរិយៈ” ជូន លោកអ្នកអាន ជាទីគោរពមកហើយ ដូច្នេះសូមឲ្យលោកចូលចិត្តថា អាថ៌ កំបាំងក្នុងការសាងភាពជា “អច្ឆរិយៈ” នោះ មានសេចក្តីសំខាន់ក្នុងបញ្ហានៃការ កសាងជីវិតយ៉ាងណា? ការស្ថាបនាស្ថិតស្ថានខ្លួនឯងដើម្បីសេចក្តីរុងរឿងថ្កុំ ថ្កើនក្នុងបច្ចុប្បន្ន និង អនាគតនោះ។ បញ្ហាសំខាន់បំផុតរមែងបិតនៅនឹង “ចិត្ត វិទ្យា” ឬ “អាណាចក្រនៃសេចក្តីគិត” ។ ជាការពិតណាស់ទៅហើយដែលជា បុគ្គលណាបើប្រាសចាកបុគ្គលិកលក្ខណៈ ឬ នៅពុំទាន់ស្គាល់ខ្លួនរបស់ខ្លួនឯង ទេ។ ចិត្តានុភាព សមាធិ មនោភាព និងឧត្តមគតិ ក៏នៅមិនអាចចូលដល់ចិត្ត ឬ មិនអាចយល់លក្ខណៈដ៏សំខាន់ដែលកើតមានឡើងដល់ខ្លួនឯងបានឡើយ ។ ខ្ញុំបាទអាចពោលថា “បុគ្គលនោះ ឬ អ្នកណាក៏ដោយក៏មិនអាចនឹងមានជីវិត រស់នៅដោយជាស្តុកបានក្រោមមេឃលើដីដែលមានតែការតស៊ូ និងប្រណាំង ប្រជែងគ្នាស្ទើរតែគ្រប់ច្រកល្អក នៃជីវិត។ ហើយក៏ពុំមានប្រយោជន៍អ្វីឡើយ ដែលយើងនឹងត្អូញត្អែរ អន្ទក់អន្ទេញ សោកសៅនូវការខុសបំណងក្នុងនាករជីវិត

ក្នុងសេចក្តីអភ័ព្វអប្បជោគ រួមទាំងសេចក្តីច្រណែន និង ទ្វា ដែលឃើញអ្នកដទៃ គេរុងរឿងចម្រើនជាង។ យើងនឹងតូចចិត្តទៅធ្វើអ្វី? កាលបើធម្មជាតិក៏បាន បណ្តុះផ្សារវត្ថុទាំងនោះមកឲ្យយើងស្មើគ្នា ដោយមិនរើសមុខ។ តែយើងទេតើ ដែលមិនចេះប្រើវត្ថុដែលធម្មជាតិបានស្ថិតស្ថានទុកឲ្យដល់ខ្លួនឯង អ្នកណា ដែលមិនអាចឈានឡើងកាន់ឋានៈខ្ពស់ត្រដែតបាន ក៏ព្រោះគេទៅមិនទាន់ ចូលជិត ឬស្គាល់ខ្លួនឯងយ៉ាងពិតប្រាកដ នៅពុំទាន់មានជំនឿខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងខ្លួន ឯង នៅបង្កាប់បញ្ជាខ្លួនឯងពុំបាន ព្រមទាំងនៅពុំទាន់យល់ច្បាស់នូវ សភាព ការប្រព្រឹត្តិទៅរបស់មនុស្សលោកដូច “មហាគ្នះគន្ធិ” ដែលមានការតស៊ូក្នុង ភាពជឿយ៉ាងជោគជាំមុននឹងសំរេចផលដ៏គួរស្ងប់ស្ងែងអស្ចារ្យ។ បុគ្គលសំ ខាន់ៗ ដូចព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធម្ចាស់ ព្រះយេស៊ូ ព្រះយេស៊ូ ព្រះមហាម៉ាត់ លិន ខល័ន ហ្សឺហ្សារ អាឡិកសាន់ដឺរ អិដិស័ន ហេនរីហ្វដាល។ ក៏បានតស៊ូក្នុងវិថី ជីវិតដ៏កំសត់ទុរគិត។ ជួនកាលលោកទាំងនោះខ្លះក៏បានទទួលសេចក្តីពិបាក សែនទារុណ ដោយត្រូវជាប់គុកជាប់ច្រវាក់ត្រូវនិរទេស ជាហេតុឲ្យព្រាត់ប្រាស់ ប្រពន្ធកូន យ៉ាងហិនហោចខ្លោចផ្សាជាទីបំផុត។ សូមឲ្យលោកពិនិត្យពិចារ ណាមើលនូវការតស៊ូរបស់លោក “មហាគ្នះគន្ធិ” ដែលជាបុរសដ៏ធំ ឆ្លើម ក្នុង រដ្ឋឥណ្ឌា។ លោកនេះ មានការតស៊ូរហូតទាល់តែជីវិតត្រូវវិនាសយ៉ាងគួរឲ្យ អាណោចអាធម៌ជាទីបំផុត។ តែកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់លោកក្រអូបឈ្ងុយឈ្ងប់សោ យស្តុះយ៉ាងក្រៃលែងជាងរដ្ឋបុរសណាៗទៅទៀតក្នុងសាកលលោក។ សូម លោកសាកលរូងធិសោធន៍មើលថាតើមានឥទ្ធិពលយ៉ាងហ្ន៎ ដែលជួយជំរុញ លោកនេះឲ្យទៅដល់គោលដៅចុងចប់ដ៏គួរឲ្យប្រាថ្នាបាន។ កម្លាំងជំរុញចិត្ត របស់លោកនោះ ក៏គ្មានសភាពផ្សេងគ្នានឹងបុគ្គលសាមញ្ញណាមួយក៏ទេដែរ។ ធម្មជាតិនិងព្រះអទិទេព (បើសិនមាន) ក៏មិនបានជួយស្ថិតស្ថានឲ្យលោក មហាគ្នះគន្ធិ ជាមហាបុរសបានទេ។ តែដោយសារតែខ្លួនរបស់លោកទេតើ (កម្លាំងនៃមេត្តាធម៌) ដែលចេះប្រើអំណាចធម្មជាតិ សឹងមាននៅក្នុងខ្លួនរបស់ លោកហើយ។ លោកនាំវាយកប្រើឲ្យកើតជាប្រយោជន៍ គឺមិនព្រមបណ្តោយឲ្យ វាបាត់បង់ទៅព្រមនឹងពេលវេលា ដែលកំពុងតែកន្លងទៅគ្រប់វិនាទីនោះ។

២. បុគ្គល ៣ ជំពូកក្នុងស្សនៈលោក ប៉ាឡូហ្វ

លោក “រ៉ូស្សូ” អ្នកទស្សនៈវិទូដ៏កំសត់ទុរគត់ នៃជាតិបារាំងសេសបាន ពោលថា “សេចក្តីផ្សេងគ្នា ក្នុងភាពរបស់មនុស្សនោះ មិនមាននៅក្នុងសង្គម មនុស្សទេ”។

លោក ប៉ាឡូហ្វ សាស្ត្រាចារ្យជាតិរុស្ស៊ី បានពោលទុកថា “មនុស្សដែល ចេះគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងប៉ុណ្ណោះ ចាត់ជាអ្នកតស៊ូក្នុងនាករជីវិត ឲ្យសម្រេចប្រយោ ជន៍ដល់ខ្លួនឯងបាន” លោកនេះបានបែងចែកបុគ្គលទុកជា ៣ពួក។ ខ្ញុំបាទ នឹង នាំមកពោលចំពោះតែពួកទី១ ប៉ុណ្ណោះ។ ចែណែក ២ពួកទៀតឃើញថា មិន សូវសំខាន់ណាស់ទេ ទើបមិនគួរនឹងនាំមក ពោលក្នុងទីនេះ។ ពួកដែលល្អផ្តាច់ ឬពួកទី១ នោះលោកប៉ាឡូហ្វពោលថា “មហាបុគ្គលិកលក្ខណៈ” គឺ លក្ខណៈដ៏ ធំ សម្បើម របស់បុគ្គលនោះឯង។ លក្ខណៈរបស់បុគ្គលដូចពោលមកនេះជា លក្ខណៈរបស់ចិត្តគំនិត ដែលអាចគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងបានដោយពិតប្រាកដ ហើយទាំងអាចគ្រប់គ្រងសម្បជញ្ញៈចិត្ត (Conscious mind) រួមទាំងបរិវារចិត្ត (Subconscious mind) ឲ្យដំណើរទៅបានដោយត្រឹមត្រូវ តាមទ្រឹស្តីនៃតក្ក វិទ្យា។ បុគ្គលក្នុងរូបលក្ខណៈដូចពោលមកនេះ រាប់ថាជាអ្នកមានចិត្តានុភាពរឹង ប៉ឹងបំផុត មានគោលបំណងមិន ចេះប្រែប្រួលមានសេចក្តីអត់ធ្មត់យ៉ាងកំពូល ជាងមនុស្សធម្មតាសាមញ្ញ មានសេចក្តីស្រវាស្រទាញ មិនចេះអស់មិនចេះ ហើយមានឧត្តមគតិ ឬមធ្យោបាយវិសេសវិសាល មានសេចក្តីតស៊ូពុះពារ មិន ចេះធុញទ្រាន់ជាមនុស្សមិនខ្លាចស្លាប់ ឬឃ្នកក្នុងការតស៊ូនូវឧបសគ្គរារាំងគ្រប់ យ៉ាង ជាអ្នកមានមនោភាពមើលឃើញ និង ដោយហេតុការណ៍វែងឆ្ងាញនៃ ពិភពលោកបានដោយត្រឹមត្រូវជាអ្នកមានផែនការណ៍ ល្អិតសុខុមរៀបរយ ទាំង ព្យាយាមធ្វើជាកម្មកក្នុងផែនការណ៍របស់ខ្លួននោះ ដោយមិនចេះស្គាល់នឿយ ហត់ និង ធុញទ្រាន់សោះឡើយ។ បុគ្គលទាំងនេះហើយដែលលោកសាស្ត្រា ចារ្យ “ប៉ាឡូហ្វ” លើកតម្កើតថា ជាមនុស្សសំខាន់របស់ពិភពលោកជាអ្នកមាន អំណាចធំសម្បើម ជាប្រមុខក្នុងផ្លូវការរដ្ឋ ជាអ្នកប្រតិបត្តិ ដែលលោកពុំអាច បំភ្លេចបានជាអ្នកនិពន្ធ ដែលមានឈ្មោះល្បីល្បាញជាប់នូវនឹងបបូរមាត់មនុស្ស

អ្នកអានទូទៅនរណាក៏បានដែរ បើសិនមានមហាបុគ្គលិក លក្ខណៈក្នុងផ្លូវចិត្ត វិទ្យាដូចពេលមកហើយនេះក៏អាចនឹងជំរុញ រុញច្រានជីវិតរបស់ខ្លួនឯង ឲ្យជួប ប្រទះនូវសេចក្តីសម្រេចដ៏គួរសប្បាយរីករាយជាទីបំផុត។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធម្ចាស់ ជាបុគ្គលដំបូងបង្អស់ដែលនឹងត្រូវលើកមកពោលគឺព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះអង្គនេះ ជា ប្រជាពលលោក រមែងជ្រាបក្នុងពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះអង្គ។ ព្រោះអ្នក ណាក៏ដោយក៏តែងតែធានារាប់រងដោយទូទៅថា សាសនាព្រះពុទ្ធជាសាសនា ដែលមានអត្ថរស-អត្ថន័យ។ល។ ល្អិតសុខុមរិសេសវិសាលជាងសាសនាណា ៗទាំងអស់ ក្នុងពិភពលោក។ ការដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធម្ចាស់បានកន្លងផុត វិស័យ បុព្វជនក្លាយទៅជាអច្ឆរិយបុរសដូច្នោះក៏អាចនឹងពោលបានថា ព្រះអង្គ ជាអ្នកមាន “មហាបុគ្គលិកលក្ខណៈ” ខ្ពស់ជាងនរណាទាំងអស់។ តែមិនបាន សំដៅថា ព្រះពុទ្ធជាមនុស្សវិសេសវិសាលជាងមនុស្សធម្មតាក៏ទេដែរ (ព្រោះថា ព្រះពុទ្ធម្ចាស់ក៏មានសញ្ញាតិ ញាណជាមនុស្សដែរ)។ ព្រោះខ្ញុំបាទបានពោល មកហើយថា “ធម្មជាតិ” មិនបានស្អិតស្អាងនរណាឲ្យជា “អច្ឆរិយៈ” នោះទេ។ បុគ្គលតែម្នាក់ៗប៉ុណ្ណោះទេតើ ដែលបានស្អិតស្អាងអច្ឆរិយៈរបស់ខ្លួនឯងឡើយ មក។ ហើយប្រការមួយទៀត អច្ឆរិយៈអាចនឹងកើតពីសភាពពុទ្ធឡោម របស់សង្គមមនុស្សក៏បាន។ ព្រោះថាសង្គមមនុស្សលោក ក្នុងយុគបច្ចុប្បន្ននេះ តែងបិតនៅក្នុងរបបសង្គមប្រជាធិបតេយ្យ (Individualism) ។ របបគ្រប់គ្រង បែបនេះ រមែងពេញទៅដោយការប្រណាំងប្រជែងការឈ្នះឈាស់តែ ប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន (អត្តទត្តបុគ្គល) ការរំលោភ ការបៀតបៀនគ្នាដោយគ្មាន សីលធម៌ ការកោសរូសដើម្បីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ការប្រមែប្រមូលដើម្បី ប្រយោជន៍ខ្លួនឯង ដោយមិនបានគិតដល់សេចក្តីទុក្ខវេទនារបស់អ្នកដទៃ? ការ ដណ្តើមប្រណាំងប្រជែងគ្នាក្នុងផ្លូវនយោបាយ ការតំកើងខ្លួនជាធំ និង សញ្ញាតិ ញាណនៃការសម្តុក។ ព្រឹត្តិការណ៍បែបនេះតែងពោរពេញទៅដោយ មនុស្ស ច្រើនជំពូក ពោលគឺមានទាំងសេដ្ឋី កម្មករ អ្នកស្នូម ជាដើម។ ការរិបបាត់គ្នាក្នុង ផ្លូវសេដ្ឋកិច្ច ធ្វើឲ្យវត្ថុពុទ្ធឡោមទាំងនេះជួយឲ្យ កើតអំណាចផ្ទុះផ្តើមនៃចិត្ត គំនិតស្លាប់ ស្លុងទៅក្នុងរង្វង់នៃអច្ឆរិយៈលក្ខណៈ។ សេចក្តីទីទុំលក្រនិងការត្រូវ

ជិះជាន់នេះឯងជាមនុស្ស ដ៏វិសេសដែលអាចបណ្តុះផ្សំបុគ្គលសំខាន់ៗក្នុង
លោកឲ្យកើតប្រាកដមកនាសព្វថ្ងៃនេះ។ ក្រៅពីសេចក្តីទីទំលក្រហើយ?
សេចក្តីប្រាថ្នានៃកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់មនុស្សក៏ជាកម្លាំងមួយដ៏សំខាន់ ជួយរុញច្រាន
ឲ្យមនុស្សទាំងនោះ ក្លាយទៅជាមនុស្សធំដុំ ឬ សំរេចផលក្នុងកិច្ចការងារបាន
ដូចគ្នា។

បើសិនយើងបានសិក្សាជីវប្រវត្តិនៃសេចក្តីថ្កុំថ្កើន រុងរឿងរបស់រដ្ឋបុរស
ល្បីឈ្មោះ អ្នកនយោបាយនាមឧត្តមស័ន អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រ អ្នកប្រតិបត្តិ រហូតអ្នក
សាសនា ដែលមានគោរពពេលទាំងផ្ទៃនៃសាកលលោក។ ខ្ញុំបាទមានជំនឿ
យ៉ាងមុតមាំថា បុគ្គលសំខាន់ៗ ក្នុងពិភពលោកដូចជាព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធម្ចាស់
ព្រះយេស៊ូ ព្រះមហាម៉ាត់ ណាប៉ូឡេអុងប៉ូ ណាប៉ាឡេ ហ្សាលម៉ាន់ ព្រះចៅ ពិទីរ
មហារាជ ហ្សឺហ្សា អាឡិកហ្សនដឺរ អិដិស័ន រ៉ូលទេរ រ៉ូស្សូ វិល្លីយ៉ាម ហ្វីត
ឌីស្រាអិលី មហាត្មៈគន្ធី។ល។ បុគ្គលដូចពោលមកនេះ បានឈានឡើងកាន់
ជីវិតក៏ធំដុំ ឬបានឈានឡើងកាន់លោកីយសម្បត្តិ ឬលោកុត្តរសម្បត្តិបានក៏គួរ
តែមានអ្វីម្យ៉ាង ឬច្រើនយ៉ាងរួមគ្នាជាមពលដ៏វិសេស ជួយរុញច្រានឲ្យលោក
ទាំងនោះ ត្រូវជួបប្រទះនូវសេចក្តីសម្រេចបាន។

ម្យ៉ាងទៀតការដែលបុគ្គលទាំងនេះ បានសម្រេចតាមគោលដៅ នៃជីវិត
របស់ខ្លួននោះក៏តោងអាស្រ័យថាមពល នៃអំណាចយ៉ាងណាមួយ ដូចនឹងបាន
ជំរាបដោយខ្លីៗតទៅក្នុងសៀវភៅនេះ។

៣. អំណាចនៃមេត្តាធម៌

ពាក្យថា “ថាមពលនៃមេត្តាធម៌” ខ្ញុំបាទបានកំណត់សំដៅរកសេចក្តីថា
កម្លាំង ឬអំណាចរបស់សេចក្តីប្រាថ្នាដ៏ខ្លាំងក្លា ដែលអាចជួយឲ្យអ្នកដទៃបាន
សេចក្តីសុខ។ សេចក្តីសុខដែលពោលមកនេះ អាចជាសេចក្តីសុខដែលកើត
ពីផ្លូវការរដ្ឋ ផ្លូវសាសនា ផ្លូវវិទ្យាសាស្ត្រ ផ្លូវការពេទ្យ ឬ ក៏សេចក្តីមេត្តារវាងបិតា
និងបុត្រ រវាងបុត្រ និងមាតា ឬ ដែលកើតឡើងដោយករណីណាមួយក៏ដោយ
ក៏រាប់ថាជាមេត្តាធម៌ តាមន័យដូចពោលមកនេះទាំងអស់។

តទៅនេះ ខ្ញុំបាទនឹងពោលពីអំណាចរបស់មេត្តាធម៌ខ្លះថា “តើមេត្តាមានអំណាចឥទ្ធិពលយ៉ាងណាដែល អាចនឹងជម្រុញច្រានបណ្តាលឲ្យកើតអំណាចចិត្ត មានប្រសិទ្ធិភាពខ្លាំងក្លាឡើងបាន?”។

មេត្តាធម៌ ជាសញ្ញាតិញ្ញាណនៃមនុស្ស ដែលធម្មជាតិបានបណ្តុះផ្សំឲ្យដល់មនុស្ស និងសត្វលោកទូទៅ។ សេចក្តីមេត្តាប្រណី ទើបជាតួអង្គជួយជំរុញបណ្តាលឲ្យចិត្តមនុស្សមានសេចក្តីអន្លែង ស្ទុះស្ទាវ ចង់ជួយសង្គ្រោះ ពពួកមនុស្ស ឲ្យមានសេចក្តីសុខដូចសម្តេចឪវរបស់យើងសព្វថ្ងៃនេះ ព្រះអង្គតែងមានព្រះទ័យមេត្តាដល់កូនចៅ ដោយមិនមានរើសមុខជាដើម។ សេចក្តីមេត្តាមានឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងណាស់ ដែលធ្វើឲ្យមនុស្សត្រូវលំបាកលំបិន ធ្វើការដោយសេចក្តីក្លាហានអង់អាច និងដាច់ខាត។ ព្រោះអំណាចនៃមេត្តាធម៌ដល់ពពួកមនុស្សនេះ ទោះបីសេកច្តីមេត្តារវាងបុគ្គល និងបុគ្គល បក្សពួក និងបក្សពួកឬក៏ក្នុងផ្ទៃប្រទេស ក្រៅប្រទេសក៏ដោយ ។ មេត្តានុភាព ដូចពោលមកនេះ ត្រូវធ្វើឲ្យមនុស្សកើតសេចក្តីអាណិតអាសូរ យ៉ាងជាប់ចិត្តដិតថ្លើម ចង់តែជួយសង្គ្រោះបុគ្គល ឬប្រជាជនទូទៅឲ្យមានសុខភាព។ មេត្តាធម៌ ទើបជាឈ្នួរអុជមាមពលនៃអំណាចចិត្ត ឲ្យបង្កើតភាពជា “អច្ឆរិយៈ” ឡើង។ បុគ្គលដែលមានមេត្តាធម៌ប្រចាំចិត្ត តែងតែប្រកបទៅដោយការប្រើគំនិតយ៉ាងធ្ងន់ ហើយអាចកំណត់ផែនគ្រោងការណ៍ ដែលអាចជួយស្រោចស្រង់អ្នកដទៃដោយមិនរំភើបញាប់ញ័រខ្លាចក្រែងឥទ្ធិពលយ៉ាងណាទាំងអស់។ បុគ្គលដែលមាន មេត្តាធម៌នេះបើសិនជាគ្រូពេទ្យ គេក៏ត្រូវប្រិតព្រៀង ពិនិត្យពិចារណា ស្រាវជ្រាវនូវការរក្សារោគដើម្បីទំលុះទំលាយ បំផ្លិចបំផ្លាញអំណាចមេរោគ (ពាចតវិ) ឲ្យសាបសូន្យវិនាសអស់ទៅដូចហ្គុយប៉ាស្ទ័រ ខ្លួននៃណេទិងគីលជាដើម។ បើសិនជាអ្នកនយោបាយវិញ គេក៏ត្រូវធ្វើគ្រប់មធ្យោបាយដើម្បីប្រជាជាតិរបស់គេទាំងស្រុង ដោយមិនខ្លាចក្រែងសេចក្តីស្លាប់ដូច សម្តេចឪវរបស់យើង លិនខល័ន មហាត្នៈគន្ធី ជាដើម។ បើគេជាអ្នកសាសនា គេក៏តោធ្វើការស្រាវជ្រាវរកទ្រឹស្តីដ៏ត្រឹមត្រូវបរិបូណ៌ មកអប់រំប្រៀនប្រដៅមនុស្សទូទៅដោយមិនរើសមុខឲ្យផុតពីសេចក្តីទុក្ខ ហើយឲ្យកើតសន្តិសុខ ដូចការស្រាវជ្រាវរកគោលចារិកនៃធម៌

ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ ព្រះយេស៊ូ ខុងដី និងព្រះមហាហ្គាត់ជាដើម ។ ខ្ញុំបាទមានទស្សនៈផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ខ្ញុំថា៖ ឋានពលនៃសេចក្តីមេត្តា ធ្វើឲ្យលោកដូចពោល មកហើយខាងលើនោះក្លាយភាពជា “អច្ឆរិយៈបុគ្គល” បានដោយពិតប្រាកដ។ ការដែលរុស្ស៊ីមានការបដិវត្តន៍កាល គ.ស ១៩០៧ ១៩០៨ ១៩១៧ ខ្ញុំគិតថា ក៏ដោយសារមេត្តាធម៌ អាណិតអាសូរ ក្នុងសភាពការរស់នៅរបស់មនុស្សដែល ពោរពេញទៅដោយសេចក្តីអត់ឃ្លានសែនវេទនាដែលឧប្បត្តិការណ៍ឡើងក្នុងប្រទេសរុស្ស៊ី ។ អំពីទារុណកម្មនៃព្រះចៅ ហ្សារ និង រាជបរិពារដែលកោសរួស ជិះជាន់សង្កត់សង្កិនរាស្ត្រទូទៅ ដោយប្រាសចាកមនុស្សធម៌នោះឯង ជាមូលហេតុកើតការបដិវត្តន៍ក្នុងប្រទេសករុស្ស៊ីយ៉ាងទារុណកម្មបំផុតក្នុង គ.ស ១៩១៧ ។ បើសិនជាជនជាតិរុស្ស៊ីភាគច្រើនមិនបានកុម្មុនីស្តដូចសព្វថ្ងៃនេះ ក៏បាន។

លោក រូតរ៉ូ វីលស័ន ប្រធានាធិបតីនៃសហរដ្ឋអាមេរិច ដែលបានសាងសន្និបាតជាតិក្រោយសង្គ្រាមលោក គ.ស ១៩១៤ ក៏ព្រោះតែមានចេតនាដើម្បីសន្តិភាព និង សន្តិធម៌នៃមនុស្សលោក ។ ទាំងនេះរមែងកើតដោយកម្លាំង និង អំណាចនៃមេត្តាធម៌ទាំងអស់។

៤) អំណាចស្នេហា និង កាមារម្មណ៍

ស្ត្រីដែលយើងស្រឡាញ់គាប់ចិត្ត ប្រៀបធៀបនាងថាដូចជាបុប្ផាជាតិដ៏ល្អស្រស់ ទាំងមានក្លិនក្រអូបគួរឲ្យអភិរម្មណ៍ មានសម្រស់គួរឲ្យថ្នាក់ថ្នមបបោសអង្អែល ជាទីនិយមរាប់រកនៃពលលោក ជាដួងព្រលឹងនៃជីវិត ជាកំពូលនៃសេចក្តីស្នេហា ជាទេពធិតានៃដួងវិញ្ញាណ ឬ និងប្រៀបស្ត្រីដែលយើងស្រឡាញ់គាប់ចិត្តថា ជាអ្វីក្នុងសេចក្តីអភិរម្មណ៍ក៏ដោយ។ តែបើពោលតាមសេចក្តីពិត ហើយកាមារម្មណ៍ ឬសេចក្តីស្នេហា នេះហើយដែលជាកម្លាំងដ៏សំខាន់ក្នុងការបណ្តុះបណ្តាលជម្រុញឲ្យមនុស្សក្លាយទៅជា “អច្ឆរិយៈ” បាន។ ព្រោះថាមនុស្សនឹងមានសមិទ្ធិយ៉ាងជោគជាំក្នុងកាមារម្មណ៍ ឬ សេចក្តីស្នេហាបានត្រូវតែជាអ្នកមានអំណាចវាសនាធំដុំក្នុងសង្គមមនុស្សជាមុនសិន។ កាល

ណាបានគ្រប់គ្រងភាពជាតិស្បុរៈជនហើយ។ កាមារម្មណ៍ ឬ សេចក្តីស្នេហា ក៏ជាគ្រឿងបំណាច់វង្វាន់ផ្តល់ឲ្យគេយ៉ាងជោគជ័យសម ប្រាថ្នាគ្រប់បែបយ៉ាង។

យើងអាចយល់បានថា ស្ត្រីក៏ជាកម្លាំងដ៏សំខាន់ដែលនឹងជម្រុញឲ្យបុរស ក្លាយទៅជាបុគ្គលមានអំណាចវាសនាធំដុំបាន។ តាមការពិត អ្នកនាងចូលចិត្ត តែបុរសដែលមានចិត្តគំនិតជាហ៊ីរ៉ូ (Hero) អ្នកនាងចូលចិត្តតែបុរសដែលមាន អំណាច ឬ មានកិត្តិយស។ បើសិនជាអ្នកនយោបាយ ក៏តោងជាអ្នកនយោ បាយថ្នាក់ ហិរ៉ូ ឬ លិនខល័ន ។ល។ បើសិនជាអ្នកប្រដាល់ក៏ត្រូវជាអ្នកប្រ ដាល់ថ្នាក់ ចូហ្គុយ យ៉ែកដេមហ្សេ យ៉ែនត៍ន្ទី។ល។ បើសិនជាអ្នកនិពន្ធក៏តោង ជាអ្នកនិពន្ធថ្នាក់ សេវ៉ាន់តេសនៃប្រទេស អេស្បាញ ធិកស្តារ ឬ អិតចិវ៉ែលនៃ ប្រទេសអង់គ្លេស រ៉ូលទែរនៃប្រទេសបារាំងសែស បើសិនជាសេដ្ឋីក៏តោង ជា សេដ្ឋីថ្នាក់ រ៉ក់ គីហ្វលឡើរ ឬ ហេនរិហ្វរដ ។ល។ បើសិននរណាអាចសាងខ្លួន ឯងឲ្យ មានវាសនាជាអ្នកធំដុំ ឬ អ្នកមានទ្រព្យដ៏ស្តុកស្តម្ភ ដូច្នោះហើយ ក៏មិន ជាក្រអើទេ ដែលសេចក្តីស្នេហា ឬ កាមារម្មណ៍ត្រូវតែជាគ្រឿងបណ្តុះការតប ស្នូងក្នុងសេចក្តីឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់គេ ។ បុគ្គលសំខាន់ៗ ក្នុងលោកដូច ណាប៉ូ ឡេអុង-ប៉ូណាប៉ាត។ល។ ក៏បានអាស្រ័យសេចក្តីស្នេហា ឬ កាមារម្ម- ណ៍ជាគ្រឿងផ្ទុះផ្តើមសមត្ថភាព និង ព្រលឹកភាព នៃសេចក្តីសម្រេចរបស់គេ មិនមែនតិចតួចឡើយ។ កាលបើកាមារម្មណ៍ ឬ សេចក្តីស្នេហា មានអំណាច និងថាមពលដ៏គួរអស្ចារ្យដូច្នោះ។ ក៏ជាការធម្មតាដែលកាមារម្មណ៍ ឬ សេចក្តី ស្នេហា ជាជំនួយក្នុងការផ្ទុះផ្តើម ឲ្យសម្រេចផលដ៏អស្ចារ្យដល់មនុស្ស លោក។

ដោយហេតុនេះ ខ្ញុំបាទទើបពោលបានថា កាមារម្មណ៍ ឬ សេចក្តីស្នេហា ក៏ជាគ្រឿងឧបករណ៍ ផ្ទុះផ្តើមឲ្យមនុស្សមានអំណាចវាសនាជាអ្នកធំដុំ ហើយក៏ ក្លាយទៅជា “អច្ឆរិយៈបុគ្គល” ក្នុងផ្លូវលោកីយសម្បត្តិបាន។

កាមារម្មណ៍ ឬ សេចក្តីស្នេហាទើបជាតិទ្ធិពលមួយដ៏អស្ចារ្យ ដែលជា ជំនួសឲ្យមនុស្សក្លាយទៅជាបុគ្គលសំខាន់ៗ ឬ ជាអច្ឆរិយបុគ្គល ដូចអត្ថន័យ ដែលបានរៀបរាប់ជំរាបមកហើយនេះ។

៥) ចង់ឲ្យជីវិតមានសេចក្តីសុខ

ការដែលមនុស្សធ្វើការយ៉ាងយ៉ាប់យឺន ត្រូវតស៊ូនឹងសេចក្តីលំបាក ទី ទំលក្រដីសែនវេទនា សាច់ឈាមស្ទើរខ្ចាយ ភ្នែកស្ទើរលៀន ក៏មានសេចក្តី ប្រាថ្នាតែមួយ គឺសេចក្តីសុខរបស់ជីវិត។ មិនដែលមានរណាម្នាក់សោះក្នុង លោកនេះ ដែលមិនប្រាថ្នានូវសេចក្តីសុខកាយសប្បាយចិត្តនោះទេ។ បើសិន គ្រប់ៗ គ្នាត្រូវការសេចក្តីសុខសប្បាយដូច្នោះ ក៏ជាធម្មតាដែលគេទាំងនោះត្រូវ តែព្យាយាមខ្វល់ខ្វាយ និងខ្លះខ្លះស្វែងរកសេចក្តីសុខសប្បាយ ឲ្យដល់ខ្លួនឯង តាមសមត្ថភាពរបស់ខ្លួន ឬ តាមដែលខ្លួនអាចនឹងធ្វើបាន។ បើយើងគ្រប់គ្នាចង់ បានសេចក្តីសុខ សេចក្តីសប្បាយដូច្នោះ យើងក៏ត្រូវតែព្យាយាមធ្វើ ព្យាយាម អត់ធន់គ្រប់កម្មវិធីគ្រប់មធ្យោបាយ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើនរុងរឿងឲ្យដល់ខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ននឹងអនាគត។ ចាប់តាំងពីកម្មករ រកព្រឹកស៊ីល្ងាច រកល្ងាចស៊ីព្រឹក ដរាបដល់រដ្ឋបុរសដែលមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញក្នុងពិភពលោក។ បុគ្គលទាំង នេះ សុទ្ធតែបានព្យាយាមខ្វល់ខ្វាយស្វែងរកសេចក្តីសុខ? សេចក្តីសប្បាយ? ឲ្យដល់ ខ្លួនឯងដោយប្តូរផ្តាច់នឹងដោយពេញសមត្ថភាព។ នរណាអង្គុយឱបដៃ ឬ រង់ចាំតែជោគវាសនា និង ភព្វសំណាង ឬ នរណាចាំតែបន់ស្រន់សូមឲ្យ ទេវតា ឥន្ទ្រព្រហ្ម ឬ ព្រះអាទិទេព ព្រះជាម្ចាស់ជួយនោះ ជារឿងត្រូវកំប្លែងគួរឲ្យ អស់សំណើចពន់ពេកណាស់។

ខ្ញុំបាទ អាចហ៊ានពោលថា មនុស្សដែលបានក្លាយទៅជាអ្នកធំ ជាអ្នក សម្បើម ឬ ក្លាយទៅជាមនុស្សសំខាន់ៗ មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញពេញក្នុង សាកលលោកដូច អឡិកហ្សាន់ដឺរមហាវាជចក្រពត្តិណាប៉ូឡេអុង-ប៉ូណាបាត យ៉ែដ ស្ទឺវេនស័ន បេនហ្សាមិន ហ្វ្រែងគ្លិន។ល។ ក៏ព្រោះគេទាំងនោះអាស្រ័យ កម្លាំងជំរុញនៃចិត្ត ដែលកើតមានមកពីសេចក្តី ប្រាថ្នានូវសេចក្តីសុខសេចក្តី សប្បាយដើម្បីខ្លួនឯងមែន ឬទេ? ។ ក្រោមឧត្តមគតិរបស់មនុស្ស ក្នុងរបបសេរី និយម (Liberalism) មនុស្សគ្រប់រូបត្រូវជួយខ្លួនឯងធ្វើទៅដើម្បីខ្លួនឯង រក សេចក្តីសុខក្សេមក្សាន្តឲ្យដល់ខ្លួនឯង។ អ្នកណាដំអត់ទំរន់ អ្នកណាខ្វះសមត្ថ ភាព អ្នកណាមិនអត់ធន់ឲ្យមុះមុតអ្នកណាខ្ជិលច្រអូស អ្នកណាមិនតស៊ូ ក៏ត្រូវ

បានទទួលសេចក្តីលំបាកវេទនារហូតជីវិត។

កាលបើសេចក្តីសុខ ជាសេចក្តីប្រាថ្នា ជាសេចក្តីត្រូវការរបស់មនុស្ស ទូទៅដូច្នោះហើយ។ ទស្សនៈនៃជីវិតក៏គឺ “ត្រូវធ្វើគ្រប់កម្មវិធី និង គ្រប់មធ្យោបាយ ដើម្បីស្ថេរភាពដល់ជីវិតខ្លួនឯង”។

សេចក្តីប្រាថ្នានៅសេចក្តីសុខ ទើបជាឥទ្ធិពលមួយជួយប្រានឲ្យ មនុស្ស ឧស្សាហ៍វិយភាពខ្លាំងក្លាបំផុត ក្នុងការធ្វើការងារ។ ដោយហេតុនេះហើយ ទើបខ្ញុំបានហ៊ានពោលថា “សេចក្តីប្រាថ្នានូវសេចក្តីសុខក្នុងឆាកជីវិត “ក៏ជាមន្ត ឱសថមួយ ជួយជម្រុញរុញប្រានឲ្យមនុស្សបោះជំហានទៅមុខបាន ឬ ន័យ មួយទៀតថា “សេចក្តីប្រាថ្នានូវសេចក្តី សុខនៃឆាកជីវិតនេះហើយ ចាត់ជាឋាន ពលជួយជម្រុញឲ្យកើតភាពជា “អច្ឆរិយបាន” ។

៦) ត្រូវការមានអំណាច

សង្គមនៃមនុស្សសម័យបុរាណ កុំថានឹងក្រឡេកមើលក្នុងប្រភេទសត្វដ៏ ប្រសើរគឺ ពពួកមនុស្ស ឬ សត្វដែល ថោកទាបជាងមនុស្ស ចុះទៅទៀតដូច សត្វតិរច្ឆាន។ ចំណែកសត្វតិរច្ឆានដោយសញ្ញាតិញ្ញាណវាក៏ស្វែងរកអំណាច ឲ្យដល់ខ្លួនឯងទាំងអស់ ដូចសុនខ្លះវាសំដែងអំណាចរបស់វាដោយលក្ខណៈ នៃការសង្កត់សង្កិនគ្នាក្នុងពេលវាដែលដណ្តើម អាហារគ្នាស៊ី។ ចំណែក មនុស្សយើង ក្នុងសម័យបុរាណវិញ ការស្វែងរកអំណាច ក៏មិនផ្សេងគ្នាដោយ ឡែកពីមនុស្សក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ននេះប៉ុន្មានដែរ។

កាលបើសង្គមមនុស្សមានវិវឌ្ឍនាការដោយអារ្យធម៌ វប្បធម៌ ដូចសព្វថ្ងៃ នេះ ការដែលមនុស្សនឹងដណ្តើមអំណាចគ្នាតាមអំពើចិត្ត ដូចសម័យបុរាណ នោះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅមិនបាន។ ព្រោះថាសង្គមមនុស្សយើងមានវិវឌ្ឍនាការ ជឿនលឿនទៅមុខមកទល់សព្វថ្ងៃនេះហើយ។ ការប្រើអំណាច ក៏តោងប្រព្រឹត្ត ទៅតាមគោលវិវឌ្ឍនាការ នៃអារ្យធម៌ វប្បធម៌ដ៏ល្អរបស់សង្គមមនុស្ស។ មនុស្សសព្វថ្ងៃនេះ ត្រូវការណាស់នូវអំណាចទាំងនោះ ក៏ព្រោះអំណាច ជា គ្រឿងក្លែងក្លាងក្នុងសង្គមមនុស្សនាបច្ចុប្បន្ននេះ។ អំណាចជាឧបករណ៍ដ៏

សំខាន់បំផុតក្នុងការមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះ អំណាច ជាឧបករណ៍ដ៏ឆើតឆាយបំផុត ដែលអាចធ្វើឲ្យសង្គមមនុស្សគោរពកោតក្រែង។

កាលបើអំណាចជាភាគមួយ ដែលអាចធ្វើឲ្យមនុស្សក្លាយទៅ ជាមនុស្ស អ្នកធំអ្នកមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះ អ្នកមានវេសនា អ្នកសម្បើមឡើងដូច្នោះ។ ក៏មិនជាការ ប្លែកអស្ចារ្យអ្វីសោះដែលមនុស្សសព្វថ្ងៃនេះ កំពុងតែដណ្តើមយក ភាពជាអ្នកធំ ជាអ្នកសម្បើម ដោយចង់គ្រប់គ្រងលោកទាំងមូល ដោយគ្មានមនុស្សធម៌។ ការ ដែលមនុស្សគ្រប់រូបស្វែងរកអំណាចព្រមទាំងសំដែងប្រតិកិរិយាផ្សេងៗ ក្នុង ការប្រើឥទ្ធិពលនានា ក៏ព្រោះសញ្ញាតិញ្ញាណ នៃការអំនួតនេះ។

សូមឲ្យលោកអ្នកអានជាទីគោរព ងាកនៅមើលសហរដ្ឋអាមេរិច រុស្ស៊ី ឬមហាប្រទេស ដទៃៗ ដែលកំពុង តែដណ្តើមគ្នាសាកល្បងបរមាណូក្នុងដី ក្នុង ទឹក លើគោក លើអាកាស ដែលមិនខ្ចីរវល់ឈឺក្បាលនឹងសម្រែកក្អកក្អាយ របស់ មនុស្សនិងប្រទេសដែលត្រូវទទួលគ្រោះថ្នាក់នោះៗ តើមិនព្រោះតែអំនួតនៃ អំណាចរបស់ខ្លួនទេឬ?

៧) ចង់មានកេរ្តិ៍ ឈ្មោះ

ពាក្យថា “កេរ្តិ៍ឈ្មោះ” នោះគឺអ្វី? ខ្ញុំបាទយល់ថា លោកអ្នកអានជាទី គោរព អាចជ្រាបបានដោយងាយ។ កេរ្តិ៍ឈ្មោះ ទើបជាអំណាចចម្បែកអស្ចារ្យ មួយ ដែលមនុស្សគ្រប់រូបត្រូវការពុំចេះឆ្កែតឆ្កន់សោះ។ សូមឃើញ វិនិច្ឆ័យ រហូតដល់អ្នកធំសម្បើមៗ ក្នុងលោកនេះក៏តែងតែព្យាយាមយ៉ាងអស់សមត្ថ ភាព ដើម្បីស្តិតស្តង់បណ្តុះបណ្តាលកេរ្តិ៍ឈ្មោះឲ្យដល់ខ្លួនឯង។ ទោះបីការ សាងកេរ្តិ៍ឈ្មោះនោះ នឹងពោរពេញទៅដោយឧបសគ្គនានា យាត់យ៉ាង រាវរាំង ឬភយន្តរាយយ៉ាងណាក៏ដោយ។ តែបុគ្គលដែលចង់មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះទាំងនោះ ក៏រមែងមិនមានសេចក្តីរុញរាជុញទ្រាន់យ៉ាងណាសោះឡើយ។ រឿងនេះយើង អាចសង្កេតបានថាអ្នកនយោបាយដែលព្យាយាមសាងខ្លួនឯងដោយសេចក្តី តស៊ូ ពុះពោរ តាមឧត្តមគតិរបស់គេយ៉ាងក្រៀមមាត់ស្ងួតក្រពះ ដូចអាប៉ារ៉ាហ៊ីម លិនខល័ន មហាគ្នះគន្ធិជាដើម។ ការដែលបុគ្គលដូចពោលមកហើយទាំងនេះ

គេធ្វើទៅដូច្នោះ តើគេចង់បានអ្វី? មិនមែនចង់បាន “កេរ្តិ៍ឈ្មោះទេឬ?”។ ក្នុងការ តស៊ូដែលពោរពេញទៅដោយ ការផ្សងភ័យរបស់គេគ្រប់បែបយ៉ាងនោះ។ គេ មានគោលបំណងតែនឹងសាងអនុស្សាវរីយ៍នៃកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ទុកក្នុងការកត់ចាំនៃ ប្រជាពលលោក។ គេត្រូវការឲ្យពិភពលោកកត់សំគាល់គុណសម្បត្តិ សេចក្តី ល្អរបស់គេចុះ ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃជាតិ និង ពិភពលោក។ ទាំងនេះដើម្បីកេរ្តិ៍ ឈ្មោះតែម្យ៉ាងប៉ុណ្ណោះ។ មហាត្មៈគន្ធី ទើបបានត្រូវបញ្ចប់ជីវិតរបស់ខ្លួនទៅ ដោយទារុណបំផុតក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃប្រទេសឥណ្ឌា។ តែសេចក្តីល្អរបស់ លោក មហា ត្មៈគន្ធី នោះត្រូវធ្វើឲ្យប្រជាជាតិឥណ្ឌាទាំងមូល តោងសោក សង្រេង និង ស្រោចសម្រក់ទឹកភ្នែក បូជាសេចក្តីល្អ របស់លោក ពេលទាំងផ្ទៃ ប្រទេស។ កេរ្តិ៍ឈ្មោះទើបជាសារៈសំខាន់មួយ ដែលមនុស្សគ្រប់រូបតែងតែត្រូវ ការ។ អ្នកណាក៏ដោយ បើត្រូវការកេរ្តិ៍ឈ្មោះត្រូវការឲ្យគេកោតសរសើរ ត្រូវការ ឲ្យគេលើកតម្កើងក៏តោងសាងសេចក្តីល្អគ្រប់យ៉ាងឲ្យមានឡើងយ៉ាង ច្រើន បំផុត ដែលអាចនឹងធ្វើទៅបាន។ ចង់សាងកេរ្តិ៍ឈ្មោះជាអ្នកនយោបាយបែប មហាត្មៈគន្ធី នៃឥណ្ឌា ឬបែប ម៉ែ-ពួងការរេយ៍នៃបារាំងសេស បែបអាប៉ាហ្គាម លិនខល័ននៃសហរដ្ឋអាមេរិក ឬ វិលីយ៉ាមភិត (បុត្រ) នៃអង់គ្លេសក៏បាន ចង់ សាងកេរ្តិ៍ឈ្មោះបែប ហ្គុយប៉ាស្ទ័រ នៃបារាំងសេស ឬ ជេម៉េសអិដីស័ន នៃអាមេ រិកក៏បាន ឬ ចង់សាងកេរ្តិ៍ឈ្មោះជាអ្នកនិពន្ធបែប ហ្សែរ៉ាន់តេស នៃអេស្បាញ ឬរ៉ូលទែរនៃបារាំងសេសក៏បាន ជាអ្នកកងទ័ពបែប ណេលស័ន ឬ ជាអ្នកតន្ត្រី មានឈ្មោះល្បីល្បាញបែប ប៊ីធើហ្វិនក៏ស្រេចតែសេចក្តីប្រាថ្នា និង ការយល់ ឃើញរបស់លោកអ្នក ព្រោះថាកេរ្តិ៍ឈ្មោះជាតួនិមិត្តរូបដ៏ប្រសើរ ដែលអាចជួយ ឲ្យមនុស្សបំពេញករណីយកិច្ចដល់សង្គមមនុស្សបាន។ ការដែលអ្នកនយោ បាយត្រូវប្រហារជីវិត? ត្រូវលបលួចធ្វើយាដ? ត្រូវជាប់គុក? ជាប់ច្រវាក់? ត្រូវ និរទេស? ក៏ព្រោះសេចក្តីប្រាថ្នា ចង់មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះ បោះសម្លេងក្នុងសង្គម មនុស្សលោកជាបច្ច័យ ដ៏សំខាន់បំផុត។

បុគ្គលសំខាន់ៗ ក្នុងលោកទាំងអស់ជាអ្នកបដិវត្តន៍ អ្នកទស្សនៈវិទូ អ្នកវិទ្យា សាស្ត្រ អ្នកនយោបាយ ជាអាទិ៍ ដូចជា មហាត្មៈគន្ធី រ៉ូលទែរ អាប៉ាហ្គាម-លិន

ខល័ន ណាប៉ូឡេអុង-ប៉ូណាបាត ១៧។ បុគ្គលទាំងនេះ សុទ្ធតែប្រកដោយ ចេតនារម្មណ៍របស់ខ្លួនយ៉ាងខ្លាំងក្លា អត់ធ្មត់បំផុត តស៊ូបំផុត នោះ មិនមែន ព្រោះប្រាថ្នា សេចក្តីត្រូវការ នូវកេរ្តិ៍ឈ្មោះនោះទេឬ។ កេរ្តិ៍ឈ្មោះនេះហើយ ទើបជាឈ្នួនអុថ្ងថាមពលនៃភាពជា អច្ឆរិយបុគ្គលផ្ទះឧប្បត្តិឡើង។

៨) ចង់ឡើងត្រដែតក្នុងសង្គម

ការសង្គម ត្រូវចាត់បានថា ជាសញ្ញាតិញ្ញាណមួយចំណែករបស់មនុស្ស ។ លោក អែហ្សែកនិវត័ន អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រ ឈ្មោះលឿពោលទុកថា “សត្វតិរច្ឆាន នៅចេះសមាគមគ្នា ឬ រូបរួមគ្នាជាពួកជាក្រុម ទាំងការសង្គមរបស់សត្វពួកខ្លះ កាល បើវាបានរួមគ្នាជាក្រុមហើយ វាក៏ព្យាយាមលើកតម្កើងខ្លួនរបស់វាខ្ពស់ឲ្យ ជាងសត្វដទៃ។ នេះជាការគូសបញ្ជាក់ឲ្យឃើញច្បាស់ថា ក្នុងការសម្តែងរបស់ សត្វតិរច្ឆាន វាចេះព្យាយាមលើកខ្លួនវា ឲ្យចំប្តើងលេចឡើងដែរ។

ចំណែកមនុស្សយើង ក៏មានទំនងប្រហែលគ្នានឹងសត្វ។ តែក្នុងសម័យ បច្ចុប្បន្ននេះមិនមែនអនាឃ្យុគប្ប យុគថ្មទេ។ ការលើកខ្លួនឲ្យច្រើនក្នុងសង្គម ក៏តោងមិនមែនដូចសត្វ។ ការដែលមនុស្សយើង អាចសាងខ្លួនឲ្យចំប្តើង រុង រឿងបាននោះ ត្រូវតែបណ្តុះផ្សារុញប្រានខ្លួនឯងឡើងមកក្នុងផ្លូវល្អ ឬ ក្នុងផ្លូវ ណាមួយ ដែលជាប្រយោជន៍សាធារណៈដើម្បីឲ្យគេនិយមសេចក្តីអង់អាចក្លា ហាន និងសេចក្តីល្អផ្សេងៗរបស់ខ្លួន។ បុគ្គលណាក៏ដោយនឹងមានឈ្មោះ សម្តែងត្រដែតឡើងក្នុងសង្គមមនុស្សបាននោះ ក៏ព្រោះសេចក្តីស្រវាស្រទេញ (Ambition) ក្នុងការចង់ច្រើង ចង់មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អ។ បើសិនមនុស្សយើងគ្រប់ រូបមានសេចក្តីស្មោះស្មាស្រវាស្រទេញក្នុងដួងចិត្តហើយ គេទាំងនោះក៏អាចបង្ខំ រុញប្រានចិត្តឲ្យកើតអំណាចខ្លាំងក្លា (Will power) ឡើងដូចជំនឿខ្ជាប់ មនោ ភាព សមាធិ ចិត្តានុភាព។ល។ កាលបើគេបានសាងបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ ខ្លួន ឲ្យចំប្តើងរុងរឿង មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះដូច្នោះហើយខ្ញុំបាទយល់ថា សេចក្តីត្រូវការ ចង់ផ្តើមឲ្យមនុស្សនោះក្លាយទៅជា “អច្ឆរិយបុគ្គល” បានដោយមិនបាច់ សង្ស័យឡើយ។

៩) ខ្លឹមសារនៃនយោបាយ

បញ្ហានយោបាយជាបញ្ហាសំខាន់ មានមនុស្សភាគច្រើន ឬ សឹងតែទាំងអស់យល់ថាជាទស្សនៈតែមួយប៉ុណ្ណោះ ក្នុងការដែលនឹងបោះជំហានឡើងទៅកាន់ភាពជាអ្នកធំដុំ ជាអ្នកមានអំណាចវាសនា។ល។ នយោបាយទើប ជារឿងរបស់មហាជន ជារឿងរបស់អ្នកនយោបាយជារឿងរបស់អ្នកស្វែងរកអំណាចជារឿងរបស់អ្នករកកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ជារឿងរបស់អ្នកស្វែងរកទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ស្តុកស្តម្ភជារឿងរបស់ប្រយោជន៍សាធារណៈ។ ដូច្នោះ ការនយោបាយទើបជាទីយកចិត្តទុកដាក់របស់មនុស្សទូទៅក្នុងសាកលលោក ដែលនឹងស្វែងរកសេចក្តីសុខហើយនឹងអំណាចរបស់ខ្លួន។ ដោយហេតុតែនយោបាយជារឿងរបស់ការស្វែងរកសេចក្តីសុខ ហើយនឹងអំណាចរបស់ខ្លួន។ ដោយហេតុតែនយោបាយជារឿងរបស់ការស្វែងរកអំណាច និងសេចក្តីស្តុកស្តម្ភនៃព្រទ្យសម្បត្តិទើបជាហេតុមួយធ្វើឲ្យ មនុស្សទូទៅទាំងសាកលលោកមានសេចក្តីស្ទុះស្ទាវស្រវាស្រទេញ (Ambition) ដោយគោលគំនិតដ៏ខ្លាំងក្លាបំផុត (Will power) ចង់លេងនយោបាយ។ ហើយគេទាំងនោះ ក៏ព្យាយាមប្រឹងប្រែងបាចសាចប្រាក់មាសដើម្បីប្រណាំងប្រជែង ជ្រើសរើសការបោះឆ្នោត ដោយពុំបានគិតដល់ហាយនៈភាពដែលអាចនឹងឧប្បត្តិការណ៍ឡើង។ មនុស្សខ្លះមិនអាចនាំខ្លួនឯងឡើងកាន់ភាពជាអ្នកនយោបាយបាន ទោះបីនឹងដោយបុព្វហេតុយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ព្យាយាមធ្វើគ្រប់វិធីដូចការបដិវត្តន៍ ឬ រដ្ឋប្រហារ។ល។ ដើម្បីដណ្តើមយកភាពជាអ្នកធំក្នុងនយោបាយ។ ទាំងនេះព្រោះ ភាពជាអ្នកនយោបាយគេតែងប្រកាន់ថា “ជាកិត្តិយស ជាការបំពេញប្រយោជន៍ដើម្បីប្រទេសជាតិដើម្បីសាធារណៈប្រយោជន៍”។ អ្នកណាក៏ដោយ ដែលបំពេញខ្លួនជាអ្នកនយោបាយរមែងរកកេរ្តិ៍ឈ្មោះបានដោយរូសរាន់ជាងវិធីដទៃទាំងអស់។ ក្រៅអំពីជាអ្នកមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះហើយមនុស្សនៅកោតសរសើរទូទៅពេលទាំងផ្ទៃប្រទេស ព្រមទាំងសម្បូណ៍ហូរហៀរទៅដោយអំណាចវាសនាផ្សេងៗទៀតផង។

ខ្ញុំបាទបានធ្លាប់ពោលមកហើយថា “បំណាច់រង្វាន់របស់អ្នកមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះ និងអំណាចក៏គឺកាមារម្មណ៍ និងសេចក្តីសុខសប្បាយនៃជីវិត។ ព្រោះ

បុគ្គលទាំងនោះរមែងរាប់បានថាតែងតែ ស្តាប់ស្តាប់ដោយលោកីយវិស័យយ៉ាងជោគជាំហើយទាំងពេញទៅដោយកិត្តិយសយ៉ាងខ្ពង់។ សូម្បីតែលោកទាំងនេះ នឹងចាស់ជិណយ៉ាងណាក៏ដោយក៏អាចមានសេចក្តីសុខសម្បូណ៍ហូរហៀរដោយផលនៃកិត្តិយសដែលខ្លួនបានបំពេញមកអំពីអតីតកាល។ ឧត្តមគតិនៃនយោបាយ ទើបជាមាមពលមួយដ៏សំខាន់ ជួយរុញច្រានឲ្យលោកទាំងនោះក្លាយភាពជា “អច្ឆរិយៈ” បានដូចជំរាបសព្វគ្រប់ មកហើយខាងលើនេះ។

១០) ឧត្តមគតិនៃសេចក្តីខ្សត់

សេចក្តីទីទំលក្រ និងសេចក្តីក្រខ្សត់ ខ្ញុំអាចហ៊ានពោលដោយមិនខ្លាចខុសថា “សេចក្តីទីទំលក្រជាឧត្តមគតិមួយដ៏សំខាន់ ដែលអាចធ្វើឲ្យមនុស្សរួចផុតពីសេចក្តីស្រេកឃ្លាន និងសេចក្តីខ្វះខាតបានយ៉ាងគួរឲ្យស្ងើច ណាស់” “សេចក្តីទីទំលក្រ ជាអំណាចមួយដ៏មហាស្វារ្យដែលធម្មជាតិបានស្នើស្នង ឲ្យដល់បុគ្គលក្នុងការស្ទុះស្ទាខ្ទះខ្ទែងដល់ដំណើរនៃជីវិត។ សេចក្តីទីទំលក្រ នោះជាឥទ្ធិពលដ៏ចម្បែក ដែលស្ថិតស្ថានឲ្យមនុស្សត្រូវមានសេចក្តីព្យាយាមពុះពារ និង ខ្ទះខ្ទែងយ៉ាងខ្លាំងបំផុត ក្នុងការតស៊ូនៃជីវិត ក្នុងការមានជីវិតរស់នៅក្នុងពិភពលោក។ ព្រោះសេចក្តីទីទំលក្រខ្វះខាតជា មន្តជួយផ្គុតផ្កើមសមត្ថភាព និងប្រសិទ្ធិភាពរបស់មនុស្សទោះបីក្នុងផ្លូវតក្កវិទ្យា ឬផ្លូវចិត្តវិទ្យា ពោលគឺឧត្តមគតិ សមាធិ មនោភាព ចិត្តានុភាព និង ជំនឿខ្ជាប់ខ្ជួន ។ សេចក្តីទីទំលក្រ ទើបអាចស្ថិតស្ថានបណ្តុះបណ្តាលភាពជា “អច្ឆរិយៈ” ឲ្យដល់មនុស្សយ៉ាងគួរអស្ចារ្យណាស់។ អាទិទេពនៃសេចក្តីទីទំលក្រ អាទិទេពនៃសេចក្តីជិះជាន់មើលងាយអាទិទេពនៃ សេចក្តីខ្វះខាត អាចបណ្តុះបណ្តាលឲ្យស្ថាប័ននៃចិត្តគំនិតមានប្រសិទ្ធិជាពន្លឺខ្ពង់ខ្ពស់ឡើង រួមទាំងបណ្តុះបណ្តាលឲ្យមនុស្សបង្កើតបុគ្គលិកលក្ខណៈគួរឲ្យឆ្ងល់ណាស់។ បើសិនយើងព្យាយាមសង្កេតពិនិត្យមើលបុគ្គលសំខាន់ៗក្នុងពិភពលោកហើយយើងក៏អាចនឹងឃើញបានភ្លាមភ្លាមថា មនុស្សទីទំលក្រ មានឱកាសសាងសេចក្តី រុងរឿងផ្គុំផ្គើង ឲ្យពិភពលោកមិនមែនតិចតួចឡើយ ។ ព្រោះសេចក្តីទីទំលក្របានធ្វើឲ្យមាមពលនៃភាពជា “អច្ឆរិយៈ”

បដិសន្ធិឡើង។ សេចក្តីទីទំលក្រ ទើបជាមន្ត្រីវិសេស ជាឱសថដ៏សក្តិសិទ្ធិជា
អាវុធសំខាន់ដែលអាចនឹងសាងភាពជា “អច្ឆរិយៈ” ឲ្យដល់មនុស្សបាន។ ខ្ញុំ
ទើបហ៊ានពោលបានថា អាទិទេព នៃសេចក្តីទីទំលក្រនោះឯងបានសាង ណា
ប៉ុឡេងអុង អាប៉ារ៉ាហ៊ីមលិនខល័ន ចេហ្វីស័ន មុស្សូលីនី ហិក្លែរ អិដីស័ន។ល។
ឲ្យក្លាយទៅជាមនុស្សធំដុំ ជាមនុស្សមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញ ពេញទាំងផ្ទៃនៃ
សាកលលោក យើងហៅថាជា អច្ឆរិយបុគ្គលដូចពោលមកហើយ។

អាយុជីវិតនៃខេមរជន
គឺ ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

បទទី២

ចូរសាងគោលដៅនៃជីវិត

១. គោលដៅនៃជីវិតគឺអ្វី?

បើយើងបានសិក្សានូវជីវប្រវត្តិរបស់មនុស្សសំខាន់ៗ ក្នុងលោកហើយ យើងអាចជ្រាបបានថាបុគ្គលសំខាន់ៗ ទាំងនោះមាន Aim ឬ គោលដៅនៃជីវិតយ៉ាងម៉េចខ្លះ។ ពាក្យថា “គោលដៅនៃជីវិត” ខ្ញុំបានសំដៅយកការតាំងមនោបណិធាន ឬ សេចក្តីប៉ុនប៉ងប្រាថ្នាដ៏ទៀងទាត់ពិតប្រាកដក្នុងនាករជីវិត។ គឺមានសេចក្តីប្រាថ្នាជាអ្នកប្រតិបត្តិ ដ៏មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញប្រាថ្នា ជាសិល្បករក្នុងក្នុងលោក ប្រាថ្នាជាអ្នកនិពន្ធដ៏មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះក្នុងលោកនៃការនិពន្ធដូចហ្សេរ៉ាន់តេស រ៉ូលទែរ។ល។ ឬប្រាថ្នាយ៉ាងណាមួយក្នុងនាករជីវិត ដូចសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ អាប៉ារ៉ាហ៊ីម លិនខលីន នៃសហរដ្ឋអាមេរិកដែលតាំងចិត្តប្រាថ្នាឲ្យបានធ្វើជាប្រធានាធិបតី ហ្គារ៉េនអ៊ីតាលី មានសេចក្តីប្រាថ្នា ចង់រួបរួមអាណាចក្រនៃអ៊ីតាលីឲ្យទៅជាឯកភាពតែមួយ។ ណាប៉ូឡេអុង-ប៉ូណាបាត មានសេចក្តីប្រាថ្នាជា មហាចក្រព័ត្តគ្រងទាំងពិភពលោក។ ឱស្សារ៉ាអេលី នៃអង់គ្លេសមានសេចក្តីប្រាថ្នាជាអគ្គមហាសេនាបតីទាំងដែលប្រជាជាតិ អង់គ្លេសស្អប់ខ្ពើមគេជាទីបំផុត។ តែ ឱស្សារ៉ាអេលីព្យាយាមជាអគ្គមហាសេនាបតីទាល់តែបាន។

២. គោលដៅនៃបុគ្គលសំខាន់ៗ

ចាកទស្សនៈ និងឧទាហរណ៍ដូចពោលមកហើយនោះ បានគូសបញ្ជាក់ឲ្យឃើញច្បាស់ថា “មនុស្សដែលឈាន ឡើងទៅកាន់ភាពរុងរឿងក្នុងនាករជីវិតបាននោះ សុទ្ធតែជាអ្នកមាន “Aim” ឬគោលដៅនៃនាករជីវិតដូចគ្នាទាំងអស់។ បានសេចក្តីថា បើសិនជាគេបានតាំងគោលដៅយ៉ាងណាមួយក្នុងនាករជីវិត

ហើយ គេក៏ត្រូវតែព្យាយាម ពុះពារ ទំលុះទំលាយនូវឧបសគ្គគ្រប់បែបយ៉ាង តទៅ ដោយសេចក្តីមានៈ តស៊ូ អត់ធន់ ជាទីបំផុត។ ទោះបីគោលបំណងនៃ ឆាកជីវិត របស់គេនឹងពោរពេញទៅដោយឧបសគ្គ និង មហន្តរាយស្អាតមុខ ស្អាតក្រោយច្រើនយ៉ាងណាក៏ដោយ។ បុគ្គលខ្លះៗ ទាំងនោះក៏ព្យាយាមធ្វើ តទៅដោយមិនព្រមផ្លាស់ប្តូរប្រែប្រួលគោលដៅនៃជីវិត ដែលខ្លួនបានតាំង សេចក្តីប្រាថ្នាទុក ហើយនោះជាដាច់ខាត។ ក្នុងសច្ចៈសូត្រនៃទស្សនៈរបស់ចិត្ត វិទ្យា មានពោលទុកថា “ជំហានទៅមុខរបស់បុគ្គលទាំងនោះទៅនឹងការសាង គោលដៅ នៃជីវិតឲ្យទៀងទាត់ ពិតប្រាកដតែប៉ុណ្ណោះ” (សូមអានជំហានជីវិត ដោយអ.ធីរាជ) ។ លោកត្រូវការយកកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញក្នុងផ្លូវណាគឺលោក ត្រូវការជាអ្នកនយោបាយ ដែលមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញ ដូចលិនខល័ន ម៉េ- ព្យុងការេយ៍ មូស្សូលីនី វិន ស្ត័នឈីវឈិល ។ល។ ឬ លោកត្រូវការ ជាអ្នកនិពន្ធ ដែលមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះកក្រើកក្នុងលោកនៃការនិពន្ធដូច វ៉ុលទែរ ហ្សេរ៉ាន់តេស។ ឬ លោកត្រូវការជាអ្នកប្រតិស្ឋដែលមាននាមឧឆ្មោស ដូចហេនរីហ្វរត អិដិស័ន ។ល។ ឬ លោកនឹងមានចំណងនៃឆាកជីវិតយ៉ាងណាក៏ដោយ។ គឺគោល បំណងក្នុងឆាកជីវិតរបស់លោកនេះហើយ ដែលជាឱសថដ៏សក្តិសិទ្ធិមន្តដ៏ វិសេស អាវុធដ៏សំខាន់ អាចជំរុញកម្លាំងចិត្តរបស់លោកឲ្យកើតឋាមពលខ្លាំងក្លា ឡើងបាន ព្រមទាំងស្ថិតស្ថានជីវិតចិត្តថ្លើមរបស់លោក ឲ្យកើតស្វាហាប់ជា ពិសេស។ ហើយទាំងអាចបណ្តុះបណ្តាលឲ្យ កើតសមត្ថភាព និងប្រសិទ្ធភាព ក្នុងការប្រកបការងារដែលពោរពេញទៅដោយសេចក្តីតស៊ូ អត់អន់ និង រឹងប៉ឹង បំផុត។ ការសាងគោលដៅនៃជីវិតអាចធ្វើឲ្យឋាមពលនៃខួរក្បាលរបស់លោក កើតប្រតិកិរិយា ជាពិសេសរឹតតែខ្លាំងក្លាឡើង។ នេះហើយគឺសមិទ្ធភាពរបស់ លោក ដែលអាចនឹងបោះជំហានទៅមុខរបស់មនុស្សបិតនៅនឹងការសាង គោលដៅ នៃជីវិតឲ្យទៀងទាត់ពិតប្រាកដថា “តើលោកនឹងយកកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ល្បីល្បាញក្នុងផ្លូវណា”។ គោលដៅនៃជីវិតនេះហើយ អាចជាអាវុធដ៏វិសេស អាចជាមន្តដ៏អស្ចារ្យ អាចជាឱសថដ៏សក្តិសិទ្ធិ ដែលនឹងបណ្តុះបណ្តាលចិត្ត គំនិតរបស់លោក ឲ្យមានកម្លាំងនៃការតាំងផ្តើមក្នុងការប្រកបកិច្ចការងារនា

បច្ចុប្បន្ននិងអនាគត។ ទាំងអាចបណ្តុះបណ្តាលសមត្ថភាពនិងប្រសិទ្ធភាពក្នុង ការ ធ្វើការងាររបស់លោកឲ្យ ពោរពេញទៅដោយភាពរឹងប៉ឹងមុះមុត។ ចូរសាង គោលដៅ នៃជីវិតឲ្យពិតប្រាកដទៀងទាត់ ទើបអាចធ្វើឲ្យចិត្តគំនិតរបស់លោក កើតសមាធិ កើតចិត្តានុភាព កើតមនោភាព រួមទាំងកើតសេចក្តីស្រស់បស់ ប្រិមប្រិយគ្រប់យ៉ាង។ បុគ្គលដែលមិនមានគោលដៅនៃជីវិត ភាគច្រើនៗតែជា បុគ្គលរើរវាយ ប្រិមប្រ័ ទាល់ច្រក សំឡឹងឃើញជីវិតរបស់ខ្លួនឯង ដែលពោរ ពេញទៅដោយ សេចក្តីល្ងិតល្ងង់ និងដោយការអស់សង្ឃឹម។ ហើយគេក៏ បណ្តែត បណ្តោយជីវិតរបស់ខ្លួនឲ្យប្រព្រឹត្តទៅតាមតែយថាកម្មតាមតែជោគ វាសនា។ វាជានាទីនៃសេចក្តីងងឹតងងុល អន្ធការបំផុតរបស់គេ។ គេក្រឡេក ឃើញសេចក្តីចំរើន រុងរឿងចម្អិនរបស់អ្នកដទៃរឹងប៉ឹងជាង ថ្លៃថ្នូរជាង ដោយ សេចក្តីច្រណែន ឬស្យា និងធុញទ្រាន់។ គេអស់សេចក្តីរាប់អានទុកចិត្តខ្លួនឯង គេអស់សេចក្តីជឿមាំក្នុងខ្លួនឯង គេដាក់ទោស ទៅលើជោគជាតាវាសនានៃ ជីវិតរបស់គេ ដោយអាងព្រហ្មលិខិតនិង ព្រះអាទិទេព។ គេមិនបានគិតថា បុគ្គលទាំងនោះគេក៏មានសភាពជាមនុស្សដូចគ្នា នឹងមនុស្សគ្រប់ៗរូបបើនឹង មានផ្សេងគ្នាខ្លះ ក៏គឺសេចក្តីឆ្លៀវឆ្លាតក្នុងកលឧបាយនៃជីវិតតែប៉ុណ្ណោះ។ ការ មិនមានគោលដៅនៃជីវិត ក៏ជាការគូសបញ្ជាក់ឲ្យយើងឃើញច្បាស់ថា បុគ្គល ទាំងនោះដូចនាវាអត់ចង្កូត ឬដូចត្រីស្លាប់អណ្តែតទៅតាមទឹក។ ជីវិតរបស់គេ ហាក់ដូចជាកសេចក្តីសម្រេចអ្វីគ្មានសោះ ។ ជាងនេះទៅទៀត បុគ្គលទាំង នេះនឹងមិនមានសង្ឃឹម អាចនាំជីវិតឲ្យរុងរឿងចម្អិនទៅមុខ ទាំងក្នុងបច្ចុប្បន្ន និងអនាគត បានជាដាច់ខាត។

ឆន្ទិស័ន អ្នកទស្សនៈវិទូបានពោលទុកថា “គ្រាន់តែមានសេចក្តីប៉ុនប៉ង ដ៏មុតមាំត្រឹមតែមួយប៉ុណ្ណោះ ក៏អាចធ្វើ ឲ្យមនុស្សជាមនុស្សបាន “។ លោក រូបីតខស្ស័ន អ្នកទស្សនៈវិទូនៃអង់គ្លេស បានពោលទុកក្នុងអត្ថបទរបស់លោក ថា “អ្នកអស់សង្ឃឹម គឺអ្នកគ្មានបច្ចុប្បន្ន នឹងអានគតសោះឡើយ”។

អាថ៌កំបាំងនៃសេចក្តីចំរើនទៅមុខ អាថ៌កំបាំងនៃការតស៊ូក្នុងនាកជីវិត ក៏គឺចូរសាង “គោលដៅនៃជីវិត” ឲ្យម៉ឺងមាត់ទៀងទាត់ប្រាកដ។ គោលដៅនៃ

ជីវិតត្រូវតែសាងចូលក្នុងផែនគ្រោងការណ៍ ត្រូវតែមានកម្មវិធីនឹងមធ្យោបាយ។ ហើយព្រមជាមួយគ្នានោះលោកត្រូវតែបដិវេទចិត្តគំនិតរបស់លោកឲ្យ គួរគាប់នឹងសង្គមមនុស្ស ឲ្យគួរគាប់នឹងគោលបំណងនៃជីវិតរបស់លោក។ លោកត្រូវតែកំចាត់លក្ខណៈដែលទំនាស់ដល់សេចក្តីចម្រើនដូចជាសេចក្តីខ្លាច សេចក្តីអៀនខ្មាស ការមានទិដ្ឋិមានៈ ការភ្លេចភ្លាំង ការស្ទើរស្លាក់ ការសង្ស័យ ការរើរវាយ។ល។ ឲ្យអស់ពីដួងចិត្ត។ គង់ឲ្យនៅសល់ តែប្រតិកិរិយាដែលអាចនឹងធ្វើឲ្យគោលដៅនៃជីវិតរបស់លោក ជួបប្រសព្វតែជោគល្អ ទាំងប្រទះតែការទទួលបដិសណ្ឋារៈដ៏ថ្លៃថ្នូរ។ ហើយក្នុងវេលាជាមួយគ្នានោះទៀត លោកត្រូវតែមានការបដិវេទសមត្ថភាពក្នុងខ្លួនរបស់លោក ឲ្យមានប្រសិទ្ធិភាព ខ្លាំងក្លាឡើង។ គ្រាន់តែមានគោលដៅនៃជីវិតក៏មិនអាចកើតប្រយោជន៍អ្វីក្នុងការបោះបង់ ជំហានឈានទៅមុខទេ។ កុំអាលភ្លេចគោលការណ៍ថា “មនុស្សជាសត្វរដ្ឋ” តាមដែលទស្សនៈវិទូ អរិស្សតូតិល បានពោលទុកមកនោះ។ មនុស្សត្រូវតែនៅរួមជាមួយគ្នាជាពួក ជាក្រុម តាមសេចក្តីចម្រើនរបស់វត្ថុពុទ្ធឡើម ការសិក្សាលទ្ធិសាសនា។ល។ ដូច្នោះជាដើម។ តែមួយពួកៗនោះក៏មានសេចក្តីចេះគិត សេចក្តីឈ្វេងយល់ខុសគតិ ចរិតប្រពៃណី និង ពិធីការ ផ្សេងៗមិនដូចគ្នា។

សេចក្តីគិតឃើញ និងការឈ្វេងយល់របស់មនុស្សម្នាក់ៗ ក៏រមែងតែងប្រព្រឹត្តទៅតាមខុសគតិរបស់គេ។ កាលបើគោលដៅនៃជីវិតរបស់យើង មានសម្ព័ន្ធភាពទាក់ទង និង មហាជនទូទៅដូច្នោះហើយ យើងត្រូវតែព្យាយាមផ្ទុះផ្តើមកិរិយាមារយាទឲ្យទន់ភ្លន់ (តែមិនទន់ខ្សោយ) សមរម្យព្រមទាំង ឱភាព្រាស្រ័យឲ្យគួរគាប់ តាមសេចក្តីប៉ងប៉ងរបស់យើង។ សូមជ្រាបថាមិនមាននរណាអបអរសាទរជួយទំនុកបម្រុងយើងទេ កាលបើយើងសំដែងខ្លួនជាបដិប័ក្សនឹងគេជិះជាន់គេ ទំនាស់នឹងគេ សំដែងកិរិយាមិនសុភាពរាបសានឹងគេ ឬ មើលងាយលទ្ធិដែលជាទីគោរពរាប់អានរបស់គេ។ យើងត្រូវតែមានការសង្រួមទុកជានិច្ច យើងមិនត្រូវបណ្តោយខ្លួនឲ្យប្រព្រឹត្តទៅតាមតែអារម្មណ៍ ឬនឹងពោលតាមន័យម៉្យាងទៀត ក៏គឺយើងនឹងធ្វើអ្វីក៏ដោយត្រូវតែប្រើសម្បជញ្ញៈចិត្តជានិច្ច កុំធ្វើទៅដោយប្រាសចាកសតិសម្បជញ្ញៈជាដាច់ខាត។ បុគ្គលដែលបានសំរេច

ក្នុងកិច្ចការផ្សេងៗរាប់ថា ជាបុគ្គលមានចេតនារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំងក្លាបំផុតរាប់ថា បុគ្គល នោះជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាខ្លាំងខ្លួន ស្ថាពរក្នុងគោលដៅនៃជីវិតរបស់ ខ្លួន។ ទោះបីខ្លួនគេនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងភាពដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ឬ ហេតុការណ៍ដ៏អាក្រក់យ៉ាង ណាក៏ដោយ ឬ នឹងត្រូវនិរទេស ត្រូវជាប់គុក ឬ នឹងខុសបំណងភ្លាំងភ្លាត់ប៉ុន្មាន ដង ប៉ុន្មាន គ្រាក៏ដោយ។ តែគោលដៅនៃជីវិតរបស់គេ ពុំមានថ្ងៃនឹងទ្រុឌទ្រោម ឱនថយទៅបានជាដាច់ខាត។ ហេតុផលទាំងនេះ ហើយដែលធ្វើឲ្យមនុស្សក្នុង សាកលលោក បានពឹងប្រទះនូវសេចក្តីចម្រើនរុងរឿងថ្មីថ្មោង រហូតមកទល់សព្វ ថ្ងៃនេះ។

៣. គោលដៅរបស់លិនខល័ន

មានថ្ងៃមួយ លោក អាប៉ាហ្វឹម លិនខល័ន បានមានប្រសាសន៍នឹង លេខាធិការវិនិយោគលោកថា “ខ្ញុំធ្លាប់បាន ប្រាស្រ័យទាក់ទងនឹងអ្នកធំៗមកជា ច្រើន តែខ្ញុំមិនដែលឃើញថាមនុស្សទាំងនោះ “នឹងផ្សេងគ្នាពីមនុស្សធម្មតា សាមញ្ញ យ៉ាងណាបន្តិចបន្តួចសោះ”។

ការពិនិត្យពិចារណារបស់ លិនខល័ន ក្នុងទស្សនៈដែលទាក់ទងនឹង វឌ្ឍនភាព របស់មនុស្សថា សេចក្តីផ្សេងគ្នារវាងមនុស្ស មិនបាននៅនឹងការគ្រប់ គ្រងជីវភាពដែលខ្ពស់ ឬ ទាបជាងគ្នានោះទេ។ តែតាមការពិត វាបិតនៅនឹង ការគ្រប់គ្រងជីវភាពដែលខ្ពស់ ឬ ទាបជាងគ្នានោះទេ។ តែតាមការពិត វាបិត នៅនឹងការកសាងសេចក្តីចម្រើនវិវឌ្ឍនាការឲ្យដល់ខ្លួនឯងច្រើន ឬ តិចដោយ ឡែកទេតើ។ លោក លិនខល័ន ជាអ្នកមានគោលដៅ នៃជីវិតយ៉ាងដាច់ខាត ពិតប្រាកដ សូម្បីតែជីវិតរបស់លោក នឹងពោរពេញទៅដោយសេចក្តីទីទំលក្រ តោកយាកសែនវេទនាយ៉ាងណាក៏ដោយ។ តែគោលដៅនៃជីវិត ដែលគេមាន ចេតនារម្មណ៍ដិតនៅយ៉ាងខ្លាំងក្លានោះ មិនមានការផ្លាស់ប្តូរសោះឡើយ។ គេ ប្រើពេលទំនេរទាំងអស់ ស្រាវជ្រាវនិងស្វែងរកចំណេះវិជ្ជា ដោយការអានសៀវ ភៅពីព្រលឹមទល់ប្រលប់រាល់ៗថ្ងៃ។ ពេលណាដែល លិនខល័ន សំរាកពី ការងារ គេត្រូវតែចាប់សៀវភៅអានភ្លាម ពេលមិនធ្វើការ គេអាចមានសៀវភៅ

ជាប់ដៃជានិច្ច។ ពេលឈប់សំរាកធ្វើការ ដែលដំណក់ញើសនៅជោកទាំង រាងកាយគេក៏អានសៀវភៅដោយសេចក្តីពេញចិត្តជាទីបំផុត។ ការអានរបស់ គេជាការអានដូចអ្នកសិក្សាគឺអានយកសេចក្តីចូលចិត្តជាគោល ឃើញមានអ្វី សំខាន់ៗ គេក៏ទន្ទេញចងចាំទុកដំរាបដល់ជក់ចិត្ត។ ជួនកាល លិនខល័ន តោង ធ្វើដំណើរពីទីលំនៅរបស់ខ្លួនទៅផ្លូវឆ្ងាយដើម្បីសុំខ្ចីសៀវភៅគេមកអាន។ ទោះ បីជីវិតលិនខល័ន នឹងត្រូវដុះដាច់ទៅដោយសេចក្តីទីទំលក្រ ខ្វះខាតយ៉ាងណា ក៏ដោយ ទោះបីខ្លួនឯងនឹងមានការក្រខ្សត់ខ្សោយ ដោយប្រាក់កាសយ៉ាងណា ក៏ដោយក៏គេនៅតែពុះពារកសាងគោលដៅនៃជីវិតរបស់គេជានិច្ច គេចង់គ្រប់ គ្រងតំណែងជាប្រធានាធិបតេយ្យដូច យ៉ំជីវីសស្សិងត័ន នៃសហរដ្ឋអាមេរិក។

មានគ្រាមួយ លិនខល័ន បានទៅសុំខ្ចីសៀវភៅរឿង “ជីវិតវីស្សិងត័ន” មកអាន។ លោកលិនខល័ន បានអានរួចក៏បញ្ចេញគោលដៅនៃជីវិតរបស់ លោក ដោយចេតនារម្មណ៍ដ៏ខ្លាំងក្លាថាខ្ញុំត្រូវតែជាប្រធានាធិបតីដូច “វីស្សិងត័ន” ឲ្យបាន។ នាង គ្រហ្វីត ស្រ្តីដែលធ្លាប់តែមានសេចក្តីមេត្តាប្រណី ដល់ លិនខល័ន ក្នុងការខ្វះខាតជានិច្ចទើបចំអន់លេងថាអ្នកអាចជាប្រធានា ធិបតីដែលល្អៗ ទៅដោយឧបាយកល និង ត្អក់កំប្លែងគួរឲ្យអស់សំណើច ណាស់។ លិនខល័ន បានឆ្លើយតបទៅដោយសេចក្តីទុកចិត្តយ៉ាងមាំក្នុងខ្លួន ឯងថា “បានខ្ញុំបានប្រុងប្រៀបស្រេច ហើយរង់ចាំតែឱកាសនឹងមកដល់តែ ប៉ុណ្ណោះ”។

លិនខល័ន បានសាង និងជម្រុញខ្លួនឯងឡើងមកដោយគោលដៅនៃ ជីវិតយ៉ាងមុះមុតបំផុតគេមានសេចក្តីប្រាថ្នាប៉ុនប៉ងនូវតំណែងជាប្រធានាធិបតី ដូចលោក វីស្សិងត័ន។ គេក៏មានសមត្ថភាពអាចធ្វើទៅបានយ៉ាងពិតប្រាកដ គេមានគោលបំណង និង លើកលែងនូវទាសភាពដ៏ទារុណ អាក្រក់ ប្រាសចាក មនុស្សធម៌ ។ គេក៏អាចលើកលែងទាសភាព នោះទាល់តែបានទោះបីអាមេរិក កាំងទាំងប្រទេស នឹងកើតចម្បាំងកាប់សម្លាប់គ្នាឯង ព្រោះតែហេតុនេះអស់ វេលាដល់ ទៅ៤ឆ្នាំ ក៏ដោយ។

លោកអ្នកអានជាទីគោរព មនុស្សយើងគ្រប់ៗរូបត្រូវតែសាងគោល ដៅ

នៃជីវិតឲ្យទៀងទាត់ពិតប្រាកដ។ កាលបើមានគោលដៅនៃជីវិតឧប្បត្តិឡើងមក ហើយអំណាចម្យ៉ាងប្លែកពិសេសក៏នឹងបដិសន្ធិឡើងគឺ “អំណាចផ្តួចផ្តើម” ឬ ឋានពលនៃការផ្តួចផ្តើម។ អំណាចទាំងនេះជាឋានពលដ៏អស្ចារ្យដែលនឹងស្តិតស្តង់បណ្តុះបណ្តាលឲ្យមនុស្សនោះ ក្លាយទៅជាមនុស្សសំខាន់ឡើងមកបាន។ អំណាចនៃចំពូកនេះ នឹងមានឋានពលរឹតតែខ្លាំងក្លាឡើងជានិច្ចក្នុងគ្រាដែល គោលដៅនៃជីវិតគោលដៅដ៏ទៀងទាត់ពិតប្រាកដ ព្រមទាំងមានស្ថេរភាពជាស្ថាពរទៅដូច្នោះ។

ត្រកូល វែង ពីរនាក់បងប្អូន គឺ អរវិល និង វិលបឺវែង ដែលជាអ្នកឲ្យកំណើតអាកាសយានដំបូងបង្អស់ក្នុងលោក។ គេមានគោលដៅនៃជីវិតក្នុងការសាងអាកាសយានឲ្យសំរេចបាន។ ដោយគោលដៅយ៉ាងខ្លាំងក្លាទៀងទាត់ដូច្នោះគេក៏បានព្យាយាមមានៈតស៊ូទាល់តែសាងអាកាសយានគ្រឿង ដំបូងបង្អស់ឲ្យមានឡើងក្នុងលោកបាន។

ចនវែនណាមេគីរ នាយពាណិជ្ជសំខាន់បំផុតក្នុងលោក គេមានគោលដៅនៃជីវិតដើម្បីស្ថាបនាក្រុមហ៊ុនពាណិជ្ជកម្មមួយឲ្យធំបំផុតក្នុងលោក គេក៏អាចពុះពារស្ថាបនាទាល់តែសម្រេចបានពិតប្រាកដ។

៤. គោលដៅរបស់យោធិប័រម្ប៉ែស

លោក គ្រិស្តូហ្វឺរ យោធិប័រម្ប៉ែស ជាជនមួយរូបទៀតនៅក្រុងហ្សេនូវ ដែលមានគោលដៅនៃជីវិតទៀងទាត់ មិនព្រមប្រែប្រួល តាមសេចក្តីយល់ឃើញរបស់ យោធិប័រម្ប៉ែស គេយល់ថាលោកដ៏មានវិសាលភាពទូលំទូលាយ ដែលយើងអាស្រ័យនៅសព្វថ្ងៃនេះគឺ មានសណ្ឋាននិងលក្ខណៈមូល ជាសេចក្តីយល់ឃើញទំនាស់គ្នាក្នុងសម័យនោះយ៉ាងខ្លាំង ព្រោះអ្នកដទៃគេយល់ឃើញថា លោកដែលយើងអាស្រ័យនៅនេះ មានសណ្ឋានសំប៉ែត។ តែលោក គ្រិស្តូហ្វឺរ យោធិប័រម្ប៉ែស មានសេចក្តីយល់ឃើញផ្ទាល់ខ្លួនថា ការធ្វើដំណើរពីអឺរ៉ុបសូម្បីនឹងចាប់ផ្តើមពីចំណុចណាមួយក៏ដោយ ដោយបែរមុខទៅកាន់ទិសខាងកើតតែម្យ៉ាង ហើយក៏ត្រឡប់មកកាន់ទីដើមវិញពិទិសបស្ចិម។ ហើយក្នុងទំនងដូចគ្នា

បើបំណងធ្វើដំណើរឆ្ពោះ ទៅកាន់ទិសបស្ចឹមតែម្យ៉ាងហើយ នៅទីបំផុតក៏នឹង ត្រឡប់មកកាន់ទីដើមវិញបាន ដោយទិសខាងកើត។ នេះជាទ្រឹស្តីរបស់លោក យោលីម្ស័ស ដែលមានសេចក្តីយ៉ាងមាំក្នុងចិត្តថា ត្រូវតែប្រព្រឹត្តទៅតាមទ្រឹស្តី របស់ខ្លួន។ ទោះបី យោលីម្ស័ស នឹងមានគោលដៅដ៏ពិតប្រាកដប៉ុន្មានក៏ដោយ តែលោក យោលីម្ស័ស ក៏មិនអាចធ្វើដំណើរដោយមូលធនផ្ទាល់ខ្លួនឯងបាន ឡើយ។ ព្រោះការធ្វើដំណើរតាមគ្រោងការណ៍ យោលីម្ស័ស ត្រូវតែមាននាវា យ៉ាងធំ រួមទាំងកម្មករវាចំនួនច្រើន ហើយទាំងត្រូវមានស្បៀងអាហារបង្ការ ទៅផងយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់។ តែលោក យោលីម្ស័ស មិនមែនជាអ្នកមានធនធាន ស្តុកស្តម្ភឡើយ ទើបព្យាយាមត្រិះរិះរកមធ្យោបាយដែលនឹងធ្វើដំណើរតាមផែន ការណ៍របស់ ខ្លួនឲ្យបាន។ នៅទីបំផុត លោកគ្រីស្តូ យោលីម្ស័ស ក៏បានខំប្រឹង សរសេរទ្រឹស្តីនៃការធ្វើដំណើរតាមសមុទ្រ ដោយសព្វគ្រប់ល្អិតល្អន់ឡើង។ ទាំងនេះ ដើម្បីជាការអង្វរករសុំសេចក្តីអនុគ្រោះ ពីបុគ្គលអ្នកទ្រទ្រង់អំណាច ធនធានអ្នកធំៗក្នុងរាជរដ្ឋាភិបាល ។ ដំបូងលោក គ្រីស្តូ យោលីម្ស័ស បានសុំ ជំនួយពីបុគ្គលសំខាន់ៗក្នុងប្រទេសរបស់លោកសិន ហើយតមកទើបចុក ហុយស្មើដល់សការរដ្ឋប័រទុយក័លអេស្បាញ និង អង់គ្លេស។ តែសេចក្តីគិត ឃើញរបស់លោក យោលីម្ស័ស បានត្រូវចំអកឡើយផ្តោះផ្តងមើលងាយ ទូទៅយ៉ាងខ្លាំង។ ហើយបុគ្គលទាំងនោះ បាននាំគ្នានិយាយតិះដៀល យោលីម្ស័ស ថាជមនុស្សឆ្លុត ជាមនុស្សលីលាមិនបានការ គ្រោងការណ៍របស់ គេនោះរមែងជាសេចក្តីពិតទៅមិនបាន។ ដោយហេតុនេះហើយ ទើបគេមិន បានទទួលនូវឧបការៈទំនុកបំរុងសូម្បីតែបន្តិចបន្តួចឡើយ។ ដូច្នោះ យោលីម្ស័ ស ទើបមានសេចក្តីសៅហ្មងចិត្តសម្បើមណាស់ដែលត្រូវបានទទួលការផ្តន្ទា នឹងមើលងាយយ៉ាងគួរឲ្យខ្លោចផ្សាបំផុត។ សូម្បីតែដូច្នោះក៏ដោយ គេក៏នៅតែ ពុំទាន់អស់សង្ឃឹមក្នុងគោលដៅចុងចប់របស់ខ្លួន។ នៅទីបំផុតគេបានទៅរក មិត្តរបស់គេម្នាក់ដែលជាបុគ្គលសំខាន់មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ក្នុងសភាទីប្រឹក្សារាជការ អេស្បាញជាទីប្រោសប្រណិរបស់ព្រះចៅ ហ្វីឌី ណានូ នៃប្រទេសអេស្បាញ នឹងថាជាជោគវាសនា ឬនឹងថាដោយការមិនព្រមចុញច្រានក្នុងគោលដៅនៃ

ជីវិត ឬ យ៉ាងណាក៏ដោយ។ គ្រោងការណ៍របស់យោលីម្ស័ស ជាទីសព្វព្រះរាជ ហឫទ័យនៃព្រះនាង អេលីហ្សាបេលឡា ដោយទ្រង់ព្រះមហាករុណាមេត្តា ប្រោសព្រះរាជទានឲ្យគ្រប់សព្វ។ នាវាដើរសមុទ្រ៣គ្រឿងរួមទាំងកម្មករនាវា ១២០០នាក់ ហើយនឹងគ្រឿងសម្ភារៈដែលចាំបាច់ផ្សេងៗទើបបានរៀបចំធ្វើ ដំណើរតទៅ។

ដោយសេចក្តីប៉ិនប៉ង និង ជំនឿខ្ជាប់ក្នុងគោលគំនិតរបស់ខ្លួន លោក គ្រីស្ត យោលីម្ស័ស ក៏បានធ្វើដំណើរចេញ កាលពីថ្ងៃ ៣ សីហា ១៤៩២ ឬ ៣.ស ២០៣៥ គេបើកតម្រងក្បាលនាវាឆ្ពោះទៅកាន់កោះ គ្នានារីយ៉ាងប្រុង ប្រយ័ត្ន។ នាវាបានលឿនទៅឆ្ងាយជាលំដាប់រួមវេលាជាងមួយខែប្លាយក៏នៅពុំ ទាន់មានជ្រុងជ្រោយថានឹងជួបប្រទះកោះ ឬ ភូមិ ឬក៏ផ្ទៃប្រទេសណាមួយ ឡើយ។ នារិករទាំងឡាយក៏កើតជ្រុលជ្រើមព្រោះត្រូវពិបាកនឿយហត់ដោយ ប្រាសចាកសេចក្តីសង្ឃឹមអ្វីៗទាំងអស់។ ពួកកម្មករនាវា ទាំងនោះចូលចិត្តថា យោលីម្ស័សបានបោកបញ្ឆោតពួកខ្លួនឲ្យទៅស្លាប់។

ពួកនារិករក៏គិតព្យាយាមរកឧបាយនឹងចាប់យោលីម្ស័សទម្លាក់ទឹក កាល បើមានព្រឹត្តិការណ៍ដូច្នោះកើតឡើង យោលីម្ស័ស ក៏ដឹងទាន់នូវប្រតិកិរិយារបស់ ពួកនោះជាមុន ទើបបានលួងលោមបង្ហាញហេតុផលឲ្យឃើញជាក់ច្បាស់ ដោយប្រការផ្សេងៗទាល់តែនារិករទាំងនោះទន់ចិត្ត ហើយមានសេចក្តីយល់ ឃើញថា គួរនឹងបង្អង់ទៅសិន។ នៅទីបំផុត គ្រីស្ត យោលីម្ស័ស ក៏បានជ័យ ជំនះ ដោយបានជួបប្រទះនូវលោកថ្មីគឺ ទ្វីបអាមេរិចសព្វថ្ងៃនេះ។

មាន ខគួរឲ្យសង្កេតនូវសេចក្តីសម្រេចរបស់យោលីម្ស័ស ជាច្រើនប្រការ គឺ ៖

១. លោកយោលីម្ស័ស មានគោលដៅនៃជីវិតទៀងទាត់ដោយមិនផ្លាស់ ប្តូរ សូម្បីតែត្រូវគេប្រមាថមើលងាយ ឬ ចំអកឡកឡើយ ផ្តោះផ្តងយ៉ាងណាក៏ ដោយ ។
២. ឧត្តមគតិរបស់លោក យោលីម្ស័ស រាប់ថាជាឧត្តមគតិថ្មីបំផុតក្នុង យុគនោះ ទើបជាទីសព្វព្រះរាជហឫទ័យ នៃព្រះនាងអេលីហ្សាបេលឡា ដោយ

ទ្រង់ទទួលព្រះរាជឧបត្ថម្ភយ៉ាងរួសរាន់។

៣. ការដែលយោលម្ស័ស បានព្យាយាមសរសេរទ្រឹស្តី ការធ្វើដំណើរ តាមនាវានោះ រាប់ថាជារបស់ត្រឹមត្រូវណាស់។ ព្រោះមុននឹងឲ្យនរណាជឿជាក់ ក្នុងគោលគំនិតរបស់ខ្លួននោះ ត្រូវតែបង្ហាញប្រយោជន៍ឲ្យគេឃើញជាមុនសិន ថា នឹងមានប្រយោជន៍យ៉ាងណាខ្លះ តាមក្រោយការណ៍នោះ ។

៤. យោលម្ស័ស ជាបុគ្គលដែលមានចិត្តានុភាពខ្លាំងក្លា (Will power) មុះមុតសំខាន់ណាស់។ ក្នុងពេលដែលនារិករទាំងឡាយ បានព្យាយាមនឹងចាប់ គេបោះទំលាក់ទឹកនោះគេក៏មិនមានសេចក្តីតក់ស្លុតភិតភ័យ តែយ៉ាងណា សោះឡើយ។ ទោះបីតែអន្តរាយផ្សេងៗនិងមកពីទិសណាក៏ដោយ យោលម្ស័ស ក៏ដាច់ចិត្តផ្សងជីវិតដើម្បីឲ្យសម្រេចតាមគោលដៅនៃជីវិតរបស់ខ្លួនគ្រប់យ៉ាង។

៥. យោលម្ស័ស មានសេចក្តីស្រវាស្រវាញឧបសគ្គយ៉ាងខ្លាំងបំផុត។ ដោយសេចក្តីស្រវាស្រវាញនេះឯង ទើបធ្វើឲ្យយោលម្ស័ស មិនព្រមលះបង់ គោលដៅរបស់ខ្លួនដរាបដល់ជួបប្រទះនូវសេចក្តីសម្រេច។

៦. សេចក្តីសម្រេចរបស់ យោលម្ស័ស ក្រៅពីខ ១-៥ ដូចពោលមក ហើយនេះ គេនៅមានមួយប្រការទៀត ដែលជាប្រការសំខាន់បំផុតគឺ យោលម្ស័ស មានមិត្តម្នាក់ដែលជាអ្នកមានឥទ្ធិពល ជួយទំនុកបំរុងគ្រោង ការណ៍របស់គេ។ សេចក្តីសម្រេចរបស់មនុស្សយើង នោះមានខ្លះដែលត្រូវតែ អាស្រ័យមិត្តភ័ក្ត ឬ អ្នកជួយទំនុកបំរុងឧបត្ថម្ភផងទើបបានលទ្ធផល ដូច្នោះជា ដើម។

៥. គោលដៅនៃជីវិតរបស់យ៉ែកឡនដន

យ៉ែកឡនដន ជាជនម្នាក់ទៀត ដែលមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះដ៏ឆើតឆាយក្នុង លោកនៃការ និងន្ទអាមេរិកាំង។ គេមានគោលដៅនៃជីវិត ក្នុងភាពជាអ្នក និងន្ទឯករបស់លោក។ ដើមឡើយ យ៉ែកឡនដន ជាក្មេងកំសត់ទុកគិត រស់នៅ

តាមចិញ្ចឹមថ្នល់។ ជីវិតរបស់គេពោរពេញទៅដោយការក្រខ្យត់ រហេមរហាម គ្មានទីលំនៅសាត់អណ្តែតទៅក្នុងទីផ្សេងៗ ។ ជួនកាលគេអែបជ្រកទៅក្នុង រទេះភ្លើង ជួនកាលត្រូវសុំទានគេស៊ីតាមផ្លូវរទេះភ្លើង ជួនកាលត្រូវគេចាប់ ហើយក៏ត្រូវពិភាក្សាឲ្យជាប់គុក ក្នុងឋានៈជាមនុស្សគ្មានទីលំនៅពិតប្រាកដ ជួនកាលគេត្រូវទ្រាំស៊ីនំប៉័ងផ្លុម និង ទឹកទទេ ដល់ទៅ៣០ថ្ងៃក្នុងពន្ធនាគារក៏ មាន។

ក្រោយពីនោះ មកប្រមាណ៥ឆ្នាំ ក្មេងគម្រកនេះ ក៏បានក្លាយទៅជាដូង តារាមួយដ៏ត្រចះត្រចង់បញ្ចាំងរស្មី ក្នុងលោកនៃការនិពន្ធរបស់ជាតិអាមេរិក កាំង។ សមាគមអ្នកនិពន្ធរបស់អាមេរិកកាំង បានធ្វើបដិសណ្ឋារៈចំពោះគេ ដោយឲ្យកិត្តិយសយ៉ាងខ្ពស់។ ទស្សនៈនៃពត៌មានភាគច្រើនបានលើកដំកើង គេថា ជាអ្នកនិពន្ធ ដែលពោរពេញទៅដោយឧត្តមគតិនិងសារៈប្រយោជន៍។ គេមានឈ្មោះល្បីល្បាញយ៉ាងមហោឡារិកពេញទាំងផ្ទៃប្រទេស។

ឋានពលនៃភាពជា “អច្ឆរិយៈ” ដែលអាចនឹងបណ្តុះបណ្តាល ឲ្យក្មេង អនាថានេះបានល្បីល្បាញឡើងមកនោះគឺ គាប់ជួនថ្ងៃមួយ គេបានដើរសាត់ ចូលទៅក្នុងបណ្ណាល័យសាធារណៈមួយកន្លែង។ ដោយមិនតាំងចិត្តមកជាមុន ហើយគេក៏ជ្រើសរើសយកសៀវភៅដែលពេលដល់ប្រវត្តិ “រ៉ូប៊ីស័នគ្រួស” មួយ ក្បាលមកអាន តែគេមិនមានសេចក្តីប្រាថ្នាចង់ដឹងថាក្នុងការនិពន្ធនោះ តើនឹង មានសារៈសំខាន់អ្វីល្អៗបង្កប់នៅខ្លះ។ ដោយហេតុតែ យ៉ែកឡានដននេះជា ក្មេងដែលធាត់ធំឡើងមកពីជាយទន្លេឆ្នេរសមុទ្រ គេទើបចូលចិត្តរលករំជួយ វាលខ្សាច់ដីសត្រសុះ កោះដែលលិចឡើងពីផ្ទៃ ទឹកដីគួរអភិរម្យ សម្រស់ព្រឹក្សា ដ៏ខៀវ ស្រងាត់ខ្ពស់ក្រែងវែងឆ្ងាយ រស្មីព្រះសូរិយាពេញបែកបំផុសស្រាងៗ និងពន្លឺព្រះច័ន្ទដែលកំពុងគ្របដណ្តប់លើផ្ទៃពសុធា បណ្តែតខ្លួនលើផ្ទៃវេហាស៍ ចោល ពន្លឺដីសែនឆើតឆាយពេលខែភ្លឺ។ គេអានទៅៗរឹតអានរឹតតែជក់ចិត្តដិត ថ្លើម បណ្តែតអារម្មណ៍ខ្លាំងឡើងៗ។ ចិត្តក៏ភ្លើតភ្លើននឹងសៀវភៅនោះទាល់តែ ដល់ថ្នាក់វង្វេង វង្វាន់សឹងឆ្លុតទៅតែម្តង។ គេភ្លេចមិត្ត ភ្លេចស្រែកឃ្លាន ភ្លេចដើរ លេងភ្លេចសេចក្តីអាក្រក់អប្បមង្គលផ្សេងៗដោយប្រការទាំងពួង។ ចិត្ត

អារម្មណ៍របស់គេក្នុងពេលនេះពោរពេញទៅដោយសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា ឬក៏សន្សឹមៗ មានគោលដៅចុងចប់នៃជីវិតកើតឡើងគ្រប់ខណៈ។

លុះត្រឹមឡើងតែព្រលឹម គេក៏តម្រង់ចូលទៅក្នុងបណ្តាលយនោះតែម្តង ហើយជ្រើសយកសៀវភៅដែលគេពេញចិត្តមកអាន។ គេអានចម្រុះមិនថាសៀវភៅអ្វីជាអ្វី លុះអានច្រើនឡើងៗសម្បជញ្ញៈចិត្តរបស់គេ ក៏បែកប្រាជ្ញា ព្រោងព្រាតខ្លាំងឡើង។

នៅទីបំផុត គេក៏សម្រេចចិត្តប្តេជ្ញាដាច់ខាតក្នុងការជាអ្នកនិពន្ធ។ គេអាចសរសេររឿងបានយ៉ាងឆាប់រហ័ស ជាពិសេសគឺក្នុងមួយថ្ងៃ១ គេអាសរសេរបាន ៤-៥ ប្រហែល (១៦ទំព័រជា ១ប្រហែល)។ តែក៏ខុសបំណង ព្រោះរឿងរបស់គេនៅប្រើការមិនទាន់បានពេញលេញ សម្បជញ្ញៈចិត្តរបស់គេ នៅមិនទាន់មានសមត្ថភាពគ្រប់គ្រាន់។

ទោះបីត្រូវបណ្តាធិការនៃសារពត៌មាន បញ្ជូនអត្ថបទត្រឡប់មកវិញ ក៏ដោយ តែយើងឡានជន ក៏មិនរួញរាធុញទ្រាន់ ឬ អស់កំលាំងចិត្តឡើយ។ គេខំប្រឹងសរសេរឲ្យរឹតតែល្អឡើង និងច្រើនឡើងទៅទៀត ដរាបទាល់តែការសរសេររបស់គេបានសំរេចលទ្ធផលដ៏គួររីករាយជាទីបំផុត។

គេបានបញ្ជូនរឿងរបស់គេទៅប្រកួតក្នុងសារពត៌មានមួយច្បាប់ ហើយគេក៏បានទទួលរង្វាន់ជ័យលាភីជាន់ខ្ពស់ តែសភាពសេចក្តីខ្វះខាតទីទាល់ក្ររបស់គេ ក៏នៅតែមានដូចដើមទោះជាដូច្នោះក៏ដោយ ចេតនារម្មណ៍ក្នុងការនិពន្ធរបស់គេក៏នៅតែខ្លាំងក្លាបំផុត។ នៅទីបំផុតយើងឡានជន ក៏ក្លាយទៅជាអ្នកនិពន្ធដែលមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិក ដរាបដល់សព្វថ្ងៃនេះ។ សេចក្តីសំរេចរបស់ យើងឡានជនដែលប្រព្រឹត្តទៅបានដូចពោលមកហើយនេះក៏ព្រោះ គេមានគោលដៅនៃជីវិតមិនចេះកែប្រែ មិនចេះផ្លាស់ប្តូរនោះឯង។

លោកអ្នកអានជាទីគោរព ខ្ញុំបាទអាចដឹងបានថា លោកអ្នកអានគ្រប់រូប ចង់មានវិវឌ្ឍនភាពនៃជីវិតដូចៗគ្នាទាំងអស់ ខ្ញុំបាទអាចដឹងបានថា លោកមានគោលដៅនៃជីវិតហើយឬនៅ?។ បើសិនលោកនៅមិនទាន់មានគោលដៅ នៃ

ជីវិតទេ លោកគួរតែផ្ដើមសាងគោលដៅនៃជីវិតរបស់លោកបានហើយ។ វិវឌ្ឍនាការផ្សេងៗក៏ជាប់លាប់លោក សេចក្តីសុខសិរីមង្គលក៏ជាប់លាប់លោក សមិទ្ធិភាពគ្រប់យ៉ាងក៏ជាប់លាប់លោក ទាំងនេះក៏ព្រោះតែលោកមិនបំណែកបំណោយឲ្យជីវិតរបស់លោកប្រាសចាកគោលដៅនៃជីវិត។ គោលដៅនៃជីវិតរបស់លោកក៏នឹងរូបរូមគ្នាជាមួយពលមួយជីវិតសេសសល់ ប្រគល់ឲ្យលោក លោកក៏អាចនឹងតស៊ូក្នុងបញ្ហាជីវិតបានយ៉ាងវិសេសវិសាលបំផុត។ គោលដៅនៃជីវិតរបស់លោកអាចជួយឲ្យលោកផ្លាស់កិរិយា និង គំនិតថ្មីយ៉ាងគួរឲ្យអស្ចារ្យណាស់។ គោលដៅនៃជីវិតធ្វើឲ្យសេចក្តី ប្រព្រឹត្តចោកទាបរបស់មនុស្សគ្រប់ជាន់ថ្នាក់ ត្រឡប់ក្លាយ ជាមនុស្សល្អក្លាយជាអ្នកយកចិត្តទុកដាក់ក្នុង ការងាររឹតតែខ្លាំងក្លាឡើង។ សេចក្តីខ្ជិលច្រអូស និងសភាពទន់ខ្សោយនៃចិត្តគំនិតអាចនឹងកើតមានឡើង ក៏ចំពោះតែមនុស្សដែលគ្មានគោលដៅនៃជីវិតទៀងទាត់ប៉ុណ្ណោះ។ មនុស្សដែលគ្មានគោលដៅនៃជីវិត ប្រៀបបាននឹងទូកដែលប្រាសចាកចង្កូតដូចបានពោលមកហើយខាងដើម។ លោកត្រូវតែសម្រេចចិត្ត ប្តេជ្ញានឹងខ្លួនលោកឥឡូវនេះថាខ្ញុំនឹងធ្វើគ្រប់កម្មវិធីគ្រប់មធ្យោបាយ ព្រទាំងហ៊ានតស៊ូចំពោះឧបសគ្គ និងស៊ូទ្រាំក្នុងការពិបាកផ្សេងៗ ដើម្បីសេចក្តីសំរេចក្នុង “គោលដៅនៃជីវិតដែលខ្ញុំប៉ុនប៉ងទុក” មុននេះលោកត្រូវទន្ទេញឲ្យជាប់មាត់ជក់ចិត្តតែរៀងរាល់ថ្ងៃ។

គោលដៅនៃជីវិតជាសារៈដ៏សំខាន់បំផុត ជាឱសថមហាសក្តិសិទ្ធិជាអាវុធដ៏វិសេសវិសាលសំរាប់អ្នកត្រូវការមានជំហានទៅមុខ អ្នកត្រូវការមានវិវឌ្ឍនាការដល់ ខ្លួនឯង (ជំហានជីវិតដោយ អ.ធីរាវុធ)។ មនុស្សដែលចម្រើនរុងរឿងក្នុងនាមជីវិត ក្នុងសង្គមមនុស្សទូទៅ នោះលោកទាំងនោះសុទ្ធតែមានគោលដៅនៃជីវិតទៀងទាត់ពិតប្រាកដជាគោលដៅចុងចប់ទាំងអស់។

ថ្វីបើគោលដៅចុងចប់នៃជីវិតអាចជាទស្សនៈ ឬ ដួងប្រទីបដ៏រុងរឿងរោចន៍ក៏ដោយ តែយើងក៏ត្រូវតែមានគុណសម្បត្តិដទៃៗជាច្រើនទៀតប្រកបផង ដូចសេចក្តីវាងវៃខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ខ្យរក្បាល ការធ្វើអ្វីក៏ឲ្យគាប់គួរនឹងឱកាស ការសេពគប់មិត្តយ៉ាងទូលំទូលាយ ដោយមិនរើសជាន់វណ្ណៈត្រូវតែមានសេចក្តីក្លាហាន

នឹងតស៊ូចំពោះឧត្តមការណ៍របស់ខ្លួន ព្រមទាំងមានសេចក្តីស្រវាស្រទេញចង់ រុងរឿងចម្រើនរហូតអស់កាលជានិច្ច។

៦. គោលដៅរបស់ប៊ុនល្វីឌ្វីរ

ប៊ុនល្វីឌ្វីរ ជាជនជាតិហូឡង់ដ៍ម្នាក់ទៀត ដែលបានអាស្រ័យទូកក្តោងធ្វើ ការផ្សេងជោគវាសនាទៅក្នុងដែនដី សហរដ្ឋអាមេរិក ដោយគោលដៅនៃជីវិត ចង់ជាអ្នកសារពត៌មាន។ ប៊ុនល្វីឌ្វីរ ចូលជាន់ដែលដីអាមេរិកដោយហោប៉ៅ ទទេស្តាត តែចិត្តគំនិតរបស់ ប៊ុនល្វីឌ្វីរ ពោរពេញទៅដោយកំលាំងចិត្តខ្លាំងក្លា បំផុត (Will power) ។ សេចក្តីក្លាហានដែលនឹងត្រូវតស៊ូនូវឧបសគ្គ សេចក្តី មានៈតស៊ូទៅធ្វើការ សេចក្តីសំរេចចិត្តដោយដាច់ខាត សេចក្តីស្រវាស្រទេញ ប្រាថ្នានូវឈ្មោះសម្តែងដ៏រុងរឿងក្នុងភាពជាអ្នកសារពត៌មាន។ ដោយសេចក្តី ប្រាថ្នាដ៏ខ្លាំងក្លារបស់គេនេះឯង ទើបគេបានធ្វើការជាអ្នកឲ្យពត៌មានប្រចាំក្នុង តំបន់មួយ ហើយអំណឹះតមក គេទើបបានទិញកម្មសិទ្ធិ ទិនានុប្បវត្តិ (សារពត៌ មាន) មួយដែលមានភាពដុះដាលលូតលាស់ទៅហើយនោះ។

ប៊ុនល្វីឌ្វីរ បានព្យាយាមរកកម្មវិធីនឹងមធ្យោបាយ ដើម្បីកែប្រែសារពត៌ មានរបស់គេច្បាប់នេះឲ្យមានប្រសិទ្ធិភាព និង ឥទ្ធិពលជាទីនិយមយកចិត្តទុក ដាក់របស់អ្នកអានទូទៅពេញទាំងផ្ទៃនៃប្រទេសអាមេរិក។ ឧត្តមការណ៍ របស់ គេក៏បានសមិទ្ធិផលដូចសេចក្តីប្រាថ្នាគ្រប់យ៉ាង។

ឥឡូវនេះ ប៊ុនល្វីឌ្វីរ ក៏បានក្លាយទៅជាអ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិ ដ៏ស្តុកស្តម្ភ មហាសាលទៅហើយ។ គេបានសាងគ្រឹះស្ថានមួយខ្នងយ៉ាងខ្ពស់ស្តីមន្តែ ទុកជាការិយាល័យសារពត៌មានរបស់គេ ជាគ្រឹះស្ថានដែលខ្ពស់ជាងគ្រឹះស្ថាន ដទៃទៀតទាំងអស់ ដែលអាមេរិកបានសាងឡើងក្នុងសម័យនេះ ជាមន្ទីរធ្វើការ នៃក្រុមបណ្តាធិការរបស់គេដំបូលរូប ដោម (Dome) ខាងក្នុងដោមក្រាល ដោយមាសផែនក្រាស។ ថ្នាក់ក្រោមនៃដោមនេះ ជាមន្ទីរធ្វើការនៃចាងហ្វាង សារពត៌មាន។

នេះគឺគោលដៅនៃជីវិតដែល ប៊ុលីវ្យែរ បានតាំងមនោបណិធានទុក ដើម្បីស្ថាបនាខ្លួនគេឲ្យបានជួបប្រទះនូវជោគជ័យក្នុងទីបំផុត។ គោលដៅនៃ ជីវិត នឹងរុងរឿងហើយអាចឈានទៅកាន់វត្ថុបំណង នឹងសមិទ្ធិគ្រប់យ៉ាងបាន ដោយរួសរាន នោះគោងតែប្រកបដោយកំលាំងចិត្ត សេចក្តីមានៈ សេចក្តីតស៊ូ អត់ធន់ ការធ្វើការយ៉ាងក្តៅក្រហាយ ការសំរេចចិត្តយ៉ាងពិតប្រាកដ ការអប់រំ សម្បជញ្ញៈចិត្តឲ្យមានប្រាជ្ញាញាណ ការចេះបង្កាប់ខ្លួនឯងការសេពគប់មិត្ត និងការបដិរូបផ្លូវចិត្ត ដែលជាឧបសគ្គដល់គោលដៅនៃជីវិត គោលដៅនៃជីវិត នឹងកើតផលល្អឡើងមកបាន ក៏តោអាស្រ័យគុណសម្បត្តិច្រើនប្រការរួមគ្នា ដូចជំរាបមកនេះ។ ប៊ុលីវ្យែរ ជាវាជានៃសារពត៌មានឡើងមកបានក៏ព្រោះគេ លេងចត្រង្គបារាំង នឹងមិត្តម្នាក់ដែលជាម្ចាស់សារពត៌មាននោះ ហើយគេទាំង ពីរនោះមានចិត្តគំនិតត្រូវគ្នា ស្មើស្មាលជាមិត្តភក្តីនឹងគ្នា ទើបគេឲ្យ ប៊ុលីវ្យែរ បានជាអ្នកឲ្យពត៌មានប្រចាំតំបន់តូចៗរបស់ទិនានុប្បវត្តិច្បាប់ដែលគេបានទិញ ជាកម្មសិទ្ធិនេះ ។ ក្រៅអំពីត្រូវសាងគោលដៅនៃជីវិតដែលត្រូវតែផ្ទុះផ្អើមខ្លួន ឯងដើម្បីឲ្យមានសមិទ្ធិភាបគ្រប់យ៉ាងហើយ គេត្រូវតែមានការបដិរូបទាំងកាយ និងចិត្តគំនិតឲ្យគាប់គួរដល់គោលដៅនៃជីវិតទៀតផង។ ពាក្យថា “ចិត្តគំនិត” នេះខ្ញុំបាទសំដៅយកការកំចាត់ចំណុតខ្សោយឲ្យចេញផុត ចាកចិត្តគំនិតឲ្យ អស់ ដូចសេចក្តីខ្លាច សេចក្តីអៀនខ្មាស សេចក្តីរើរវាយ សេចក្តីអណ្តែត អណ្តូងនៃចិត្ត សេចក្តីដំអក់ទំរន់ សេចក្តីខ្ជិលច្រអូស សេចក្តីស្ទើរស្លាក់។ ចំណែករាងកាយនោះក៏ត្រូវតែព្យាយាមថ្នាក់ថ្នមផ្ទុះផ្អើមប្រតិបត្តិឲ្យមាន សុខ ភាពអានម័យបរិបូណ៌ មាំមាំ ល្មមនឹងតស៊ូនូវបញ្ហា និង ឧបសគ្គនៃជីវិតផ្សេងៗ ឲ្យកន្លងផុតទៅបាន។ ថ្វីបើលោកនឹងមានគោលដៅនៃជីវិតដ៏មាំមាំពិត ប្រាកដត្រឹមណាក៏ដោយ។ គោលដៅនៃជីវិតរបស់លោកនោះ នឹងមានសមិទ្ធិ ផលដ៏រុងរឿងក្នុងនាវាជីវិតមិនបានជាដាច់ខាត កាលបើលោកមាននិស្ស័យ បណ្តែតបណ្តោយខ្លួនទៅតាមអារម្មណ៍ មិនអាចនឹងបង្កាប់បញ្ហាខ្លួនឯងបាន។ ក្នុងការដែលលោកមានចិត្តគំនិតពោរពេញទៅដោយសេចក្តីកោតខ្លាច ញាប់ ញ័រ ភិតភ័យ តក់ស្លុត ក្នុងអន្តរាយផ្សេងៗ ឬក៏លោកមានលក្ខណៈឫកពារ

កិរិយាជាអ្នកប្រកាន់ខ្លួន ការលើកតម្កើងខ្លួន ការសង្កត់សង្កិនជិះជាន់អ្នកដទៃ រួមទាំងមិនមានការសមាគមសេពគប់រកអ្នកណាទាំងអស់។ គោលស្មិទអ្នក ទស្សនៈវិទូល្បីឈ្មោះបានពោលទុកថា “បើមនុស្សកើត មកថាមនុស្សហើយ មិនសមាគមនឹងមនុស្ស តើនឹងហៅថាជាមនុស្សពេញលេញយ៉ាងម៉េចបាន?”។ គោលដៅនៃជីវិតរបស់លោក នឹងបោះជំហានទៅមុខយ៉ាងគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ បាន (ជំហានជីវិតដោយ អ.ធីរាវុធ) ក៏ត្រូវតែបង្ហាញខ្លួន ជាអ្នកមានចិត្តថ្លើម សុភាពរាបសារ ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់ពួកមនុស្សដូច គ្នា ត្រូវតែចេះចរចាប្រាស្រ័យទាក់ទងដល់មហាជន ដោយសេចក្តីគោរពនូវ ភាពជាមនុស្សរបស់គេ ដូចគ្នានឹងភាពនៃមនុស្សរបស់ខ្លួន។ សូមជ្រាបថា គោលដៅនៃជីវិតជាអ្នកនិពន្ធ ខ្លះមានគោលដៅនៃជីវិតជាអ្នកនយោបាយខ្លះ មានគោលដៅនៃជីវិតជាអ្នកសិល្បករដ៏ល្បីល្បាញ។ល។ គោលដៅនៃជីវិត របស់តែម្នាក់ៗ ទើបមិនដូចគ្នានឹងគោលដៅដែលខ្លួននឹងឈានឡើងទៅ ។ អ្នកខ្លះមានគោលដៅនៃជីវិតយ៉ាងខ្លាំងក្លាមានសេចក្តីស្រវាស្រវាញយ៉ាងមុត មាំ មានចិត្តានុភាពរឹងប៉ឹងខែងរែងបំផុត មានសេចក្តីមានអត់ធន់យ៉ាងលើស លុប មានខួរក្បាលដ៏វាងវៃ និងឆ្លៀវឆ្លាតជាពិសេស។ តែគេមាននិស្ស័យមិនល្អ អែបជាប់ជិតនៅជាអាទិ៍ ដូចខ្លះសេចក្តីសុភាពរាបសារ មិនចូលចិត្តការសមា គមនឹងអ្នកដទៃទូទៅ ចូលចិត្តលើកខ្លួនសង្កត់គេ ចូលចិត្តសម្តុកជិះជាន់លើគេ ដោយប្រាសចាកសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់ពួកមនុស្ស មានទិដ្ឋិមានខ្លាំងក្លា ចូលសង្គមនឹងគេមិនបាន។ មនុស្សទាំងនេះហើយដែលរាប់ថា ជាអ្នកមាន និស្ស័យ និង ចិត្តថ្លើមថាខុបសគ្គដល់គោលដៅនៃជីវិតរបស់ខ្លួន។ លោកអ្នក អានជាទីគោរពណាក៏ដោយ ដែលអាចសាងគោលដៅនៃជីវិត ឬព្យាយាមឲ្យ ព្យាយាមឲ្យសំរេចនូវគោលដៅនៃជីវិតបាននោះ គេត្រូវតែបង្គាប់បញ្ជាខ្លួនរបស់ គេឲ្យបានជាមុនសិន។ គេត្រូវតែផ្លាស់ប្តូរកិរិយាដ៏អាក្រក់ ដែលអាចបង្កឲ្យកើត ចំណុចខ្សោយនោះឲ្យផុតរលត់ទៅឲ្យសល់តែវត្ថុធាតុដែលជាសារៈប្រយោជន៍ ដល់ខ្លួនឯងតែប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះមនុស្សទាំងនោះទើបរាប់បានថាជា មនុស្ស

បានស្គាល់ច្បាស់នូវអាថ៌កំបាំងនៃសេចក្តីចម្រើនរុងរឿង ទៅមុខរបស់ខ្លួនដោយ ពេញបរិបូណ៌។

៧. គោលដៅរបស់ហ្គុយ ប៉ាស្ទ័រ

ហ្គុយ ប៉ាស្ទ័រ អ្នកគីមីជាតិបារាំងសេស ជាអ្នកមានគោលដៅ នៃជីវិតយ៉ាងរឹងប៉ឹងមុតមាំបំផុត គេបានស្រាវជ្រាវ ជួបមេរោគ (Bacteria) មុខគេទាំងអស់ក្នុងលោក។ គេបានពោលឧត្តមគតិដែលគួរយកចិត្តទុកដាក់ថា គួរយកចិត្តទុកដាក់ថាដំបូងបង្អស់ អ្នកចូរសួរខ្លួនឯងសិនថា “វេលានេះ ខ្ញុំបានខំ ប្រឹងសិក្សារឿងអ្វីរបស់ខ្ញុំខ្លះ ហើយកាលបើធំឡើងតទៅខាងមុខ ត្រូវតែសួរ ខ្លួនឯងដូច្នោះជាដរាបទៅហើយ ក្នុងថ្ងៃណាមួយខាងមុខ លោកអ្នកនឹងបានជួប ប្រទះនូវសុភមង្គលយ៉ាងកំពូល ក្នុងការដែលចេះរូបរួមគ្នា ដើម្បីសាងវិវឌ្ឍន ភាព និងសុវត្ថិភាពនៃមនុស្សជាតិឲ្យមានជំហានទៅមុខបាន។ ហ្គុយ ប៉ាស្ទ័រ អ្នកគីមីជាតិបារាំងសេស ជាអ្នកមានគោលដៅនៃជីវិតយ៉ាងរឹងប៉ឹងមុតមាំបំផុត គេបានស្រាវជ្រាវ ជួបមេរោគ (Bacteria) មុនគេទាំងអស់ក្នុងលោក។ គេបាន ពោលឧត្តមគតិដែលគួរយកចិត្តទុកដាក់ថា ដំបូងបង្អស់ អ្នកចូរសួរខ្លួនឯង សិនថា “វេលានេះ ខ្ញុំបានខំប្រឹងសិក្សារឿងអ្វីរបស់ខ្ញុំខ្លះ” ហើយកាលបើធំឡើង ទៅខាងមុខត្រូវតែសួរខ្លួនឯងទៀតថា “ខ្ញុំបានធ្វើប្រយោជន៍អ្វីឲ្យដល់ប្រទេស ជាតិរបស់ខ្ញុំខ្លះ” កាលបើបានសួរខ្លួនឯងដូច្នោះជាដរាបទៅហើយ ក្នុងថ្ងៃណា មួយខាងមុខ លោកអ្នកនឹងបានជួបប្រទះនូវសុភមង្គលយ៉ាងកំពូល ក្នុងការដែល ចេះរូបរួមគ្នា ដើម្បីសាងវិវឌ្ឍនភាព និង សុវត្ថិភាពនៃមនុស្សជាតិ ឲ្យមាន ជំហានទៅមុខបាន។ ឧត្តមគតិរបស់ប្រាជ្ញ ប៉ាស្ទ័រ ដែលបានពោលដូចនេះបាន គូសបញ្ជាក់ឲ្យយើងគ្រប់គ្នាឃើញថា លោក ប៉ាស្ទ័រ មានគោលដៅនៃជីវិតក៏ ពោពេញទៅដោយប្រយោជន៍សាធារណៈជាអតិបរមា។ លោក ប៉ាស្ទ័រ បាន ប្រើពេលវេលាទាំងអស់ក្នុងឆាកជីវិតរបស់លោក ដើម្បីកិច្ចការស្រាវជ្រាវ មេរោគ(Bacteria) ដែលមនុស្សឲ្យទោសដល់មនុស្សយ៉ាងណា? លោកបាន ស្រាវជ្រាវពិសោធន៍ជួបមេរោគ អែនទ្រេក្ស័រ និងរោគពិសផ្តែងត្រាំ ហើយរួម

ទាំងស្រាវជ្រាវជួបតួមេរោគ ដែលអាចធ្វើឲ្យអាហារត្រូវផ្ទុយផ្ទុយផ្សេងៗទៀត ជាអនេកប្រការ។ ការស្រាវជ្រាវជួបនូវវត្ថុទាំងនេះរបស់លោក ប៉ាស្ទ័រ រមែងកើតប្រយោជន៍ជាអតិបរមាដល់មនុស្សទូទៅក្នុងពិភពលោក។ ហ្នឹង ប៉ាស្ទ័រ មានគោលដៅនៃជីវិតមួយយ៉ាងទៀត គឺការស្រាវជ្រាវឲ្យដឹងច្បាស់ថា “តើ Bacteria អាចមានទោសដល់មនុស្សយ៉ាងណាខ្លះ?” ទាំងនេះដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដល់មនុស្សជាតិទូទៅក្នុងសាកលលោក។ ដោយគោលដៅដ៏ទៀងទាត់ពិតប្រាកដរបស់លោក ដូច្នោះ ទើបធ្វើឲ្យលោកមានសមិទ្ធិភាពនិងប្រសិទ្ធភាពក្នុងការស្រាវជ្រាវយ៉ាងមហោឡារិក ព្រមទាំងបានទទួលការទះដៃអបអរសាទរចាកប្រជាជាតិបារាំងសេស គួរឲ្យរំភើបញ្ជាប់ញ័រពេញទាំងផ្ទៃប្រទេស ទំនងដូចគ្នានឹងលោក អិដិ ស័ន ដែលបានទទួលការទះដៃសរសើរពីប្រជាជាតិអាមេរិកទាំងមូលយ៉ាងនោះដែរ។

សេចក្តីសំរេចរបស់លោក ប៉ាស្ទ័រ ទាំងនេះ ក៏ព្រោះលោកមានគោលដៅនៃជីវិតមិនព្រមប្រែប្រួលផ្លាស់ប្តូរសោះនោះឯង។ លោកខំព្យាយាមស្រាវជ្រាវមិនចេះរាថយ មិនចេះធុញទ្រាន់សមិទ្ធិភាពដ៏រុងរឿង ទើបឧប្បត្តិឡើងដល់លោកយ៉ាងគាប់ប្រសើរមុខដូច្នោះ។

លោកអ្នកអានជាទីគោរព លោកនឹងមានចិត្តានុភាពខ្លាំងក្លាប៉ុណ្ណាលោកនឹងមានសមាធិហ្នឹងហ្នឹង រឹងប៉ឹងត្រឹមណា លោកនឹងមានសេចក្តីក្លាហាយ៉ាងណាដ៏ដោយ តែបើលោកប្រាសចាកគោលដៅក្នុងឆាកនៃជីវិតក្នុងការឈានទៅមុខ ហើយថាមពល (Will power) ដែលមាននៅក្នុងលោករបស់លោក ក៏មិនអាចមានជំហាន់ទៅកាន់សារៈប្រយោជន៍ ដ៏សំខាន់ដូចប្រាថ្នាបាននៅក្នុងខ្លួនរបស់លោក ក៏មិនអាចមានជំហាន់ទៅកាន់សារៈប្រយោជន៍ ដ៏សំខាន់ដូចប្រាថ្នាបានឡើយ បើសិនជាលោក មិននាំយកចិត្តកម្លាំងកាយ កម្លាំងគំនិត នឹងមធ្យោបាយ គ្រប់បែបយ៉ាងមកបណ្តុះផ្សំស្អិតស្អាងជាមួយគ្នាផង។

ដូច្នោះ មនុស្សសំខាន់ៗក្នុងពិភពលោកគ្រប់ៗគ្នា គេតែងមានគោលដៅនៃជីវិតរបស់គេទាំងអស់។ ហើយគោលដៅនៃជីវិត ដែលនឹងប្រព្រឹត្តទៅបាន ឬមិនបាននោះ ក៏ត្រូវតែអាស្រ័យកម្លាំងចិត្ត កម្លាំងកាយ និង កម្លាំងគំនិត ទាំង៣

ប្រការនេះជាគ្រឿងជ្រោមជ្រែងផ្ទុះផ្អើម។ ព្រោះគោលដៅនៃជីវិត គ្រាន់តែជា សេចក្តីប្រាថ្នា សេចក្តីបំណង ម្យ៉ាងប៉ុណ្ណោះ និងមានឥទ្ធិពលជំរុញបណ្តុះ បណ្តាល សេចក្តីសំរេចឲ្យដល់មនុស្សក៏ទេដែរ។ គោលដៅនៃជីវិត រមែងបិត នៅលើអនុភាពនៃកម្លាំងចិត្ត និងអនុភាពនៃកម្លាំងកាយ។ ទាំងពីរយ៉ាងនេះ ត្រូវតែមានយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ ព្រមទាំងមានប្រសិទ្ធិភាពផងទើបអាចធ្វើឲ្យគោល ដៅនៃជីវិត កើតប្រយោជន៍បានយ៉ាងបូរីបូរណ៍ គោលដៅនៃជីវិត ទើបត្រូវផ្ទុះ ផ្អើមក្នុងផ្នែកអានុភាព នៃកំលាំងចិត្ត ឲ្យមានប្រសិទ្ធិភាព ផ្ទុះផ្អើមកំលាំងកាយ ឲ្យមាំមួនធន់ ដើម្បីតស៊ូឧបសគ្គនានា ប្រការដែលអាចនឹងជ្រៀតជ្រែកចូល មកទំនាស់នូវចង្វាក់នៃអភិវឌ្ឍនភាព របស់លោក។ សូម្បីអ្នកដែលមានចំណេះ វិជ្ជាជ្រៅជ្រះ មានសមាគមយ៉ាងទូលំទូលាយ មានសេចក្តីអង់អាចក្លាហាន ក៏ មិនអាចធ្វើការឲ្យសំរេចបានជាដុំជាក់ភ្នំបានឡើយ។ ទាំងនេះក៏ព្រោះគេមិន បានសាងគោលដៅនៃជីវិតរបស់ខ្លួន ឲ្យកើតមានឡើងដោយពិត ប្រាកដសេច ក្តីពេញចិត្ត (ឆន្ទៈ) និងសេចក្តីព្យាយាម (វិរិយៈ) ទាំងនោះមិនបានប្រើឲ្យត្រូវ ចំតាមគោលដៅ សេចក្តីសំរេចផ្សេងៗ ទើបកើតឡើងដោយឥតខ្ចីមសារ។

បើលោកចង់បានអភិវឌ្ឍនភាព និង សុភមង្គល លោកត្រូវកសាងគោល ដៅនៃជីវិតរបស់លោកឲ្យមានសមិទ្ធិភាពឡើងពិត។ អនាគតនៃអភិវឌ្ឍនភាព និង សុភមង្គលកំពុងតែរង់ចាំបម្រើលោកអ្នកហើយ មនុស្សដែលជាអច្ឆរិយ បុគ្គលត្រូវតែមានគោលដៅនៃជីវិតយ៉ាងទៀងទាត់ពិតប្រាកដគ្រប់ៗគ្នា។

៨. គោលដៅរបស់ម៉ែកដូណ៍លង្គី

បុគ្គលដែលគួរនាំមកជាគំរូ ក្នុងរឿងការសាងគោលដៅនៃជីវិត ទាល់តែ បានសំរេចដូចបំណងនោះ គឺ លោក យ៉ែម=វ៉ែម ហ្សេយ៍ម៉ែកដូណ៍លង្គី។ បុគ្គលនេះ ជាមនុស្សម្នាក់ទៀតដែលមានសេចក្តីស្រវាស្រវេញ (Ambition) យ៉ាងខ្ពស់ មានសេចក្តីមានៈយ៉ាងកំពូលហើយប្រការសំខាន់បំផុតក៏គឺលោក នេះគោលដៅនៃជីវិត ដែលមិនចេះរាថយមាន សេចក្តីប្រាថ្នាមិនចេះផ្លាស់ប្តូរ ព្រមទាំងមានឧត្តមគតិមិនចេះប្រែប្រួលសោះ។ ដោយហេតុនេះឯងយើងគួរតែ

សិក្សា នូវជីវប្រវត្តិរបស់លោកនេះ ឲ្យល្អិតល្អន់បន្តិច ដើម្បីជាគំរូក្នុងបញ្ហាជីវិត ដូចតទៅនេះ។ លោក ម៉ែក ដូណ៍លង់ កើតនៅថ្ងៃទី ១៦ តុលា ១៨៦៦ ក្នុង ឲ្យសហ្សឺមីត ជាតំបន់មួយតូចលើត្រើយម៉ឺរវ៉េយ។ ក្នុងគ្រួសាររបស់គេជាគ្រួសារទីទាល់ក្រ បិតាតោងខ្វះខាតត្រូវតែដើរទៅស៊ីឈ្នួលជាកម្មករ អស់រយៈពេល ឆ្ងាយជានិច្ច ចំណែកឯមាតា ក៏តោទៅធ្វើជាមេដោះ តែគេបានទទួលការ ឧបត្ថម្ភ គាំទ្រពីសាច់ញាតិឆ្ងាញ់ៗ ខាងមាតារបស់គេរហូតមក។ ទើបគេបាន ចូលសិក្សាអក្សរសាស្ត្រក្នុងសាលារៀនមួយ ក្នុងតំបន់នោះ ព្រោះតែគេមាន សេចក្តីឃ្លាសវៃ និងមានសេចក្តីអង់អាចជាពិសេសរហូតដល់ មានសេចក្តី ព្យាយាមយ៉ាងខ្លាំងបំផុតមិនយូរប៉ុន្មាន ទើបគេបានទទួលជ្រើសតាំងឲ្យធ្វើជា គ្រូបង្រៀន ព្រមទាំងខ្លួនគេក៏បានយកចិត្តទុកដាក់ ស្វែងរកតំរិះវិជ្ជាតទៅ ទៀតជានិច្ច ដោយមិនចេះឆ្កែតឆ្កន់សោះ។

វាអាចជាសញ្ញាលក្ខណ៍នៃសេចក្តីចម្រើន និង ជំហានទៅមុខរបស់លោក ម៉ែកដូណ៍លង់ ក៏បានប្រព្យាបាល លោកនេះមានសេចក្តីជាប់ចិត្ត ដិតថ្លើម ក្នុង ធម្មជាតិវិទ្យា សេដ្ឋវិទ្យា តក្កវិទ្យា ទស្សនៈវិទ្យា រហូតដល់រដ្ឋសាស្ត្រផង។ ដោយហេតុតែការយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងគោលវិជ្ជាដ៏សំខាន់ៗ ទាំងនេះ ទើបធ្វើ ឲ្យលោក ម៉ែដូណ៍លង់ កើតមានសេចក្តីប្រាថ្នាខ្លាំងក្លាបំផុតក្នុងភាពជាអ្នក នយោបាយ ដើម្បីបំពេញប្រយោជន៍ដល់សាធារណៈជន និង ប្រទេសជាតិ។ ដើម្បីឲ្យបានសំរេចនូវគោលដៅទាំងនេះ គេទើបបានធ្វើដំណើរទៅកាន់ក្រុង ឡានដុន ដោយចេតនារម្មណ៍ដ៏ពោរពេញទៅដោយ សេចក្តីសង្ឃឹម និង គ្រោង ការណ៍នយោបាយ ដោយសេចក្តីប្រាថ្នាដ៏ខ្លាំងក្លា ដោយសេចក្តីស្រវាស្រទេញ យ៉ាងរឹងប៉ឹង ដោយគោលបំណងដ៏មុតមាំដូចពោលមកហើយនេះ លោក ម៉ែក ដូណ៍លង់ ក៏បានចូលធ្វើការក្នុងដំណែងជាស្មៀនរបស់ក្រុមហ៊ុនដឹកនាំពីស្កុ ផ្សេងៗ ក្នុងឃ្លាំងពាណិជ្ជកម្មមួយ។ ក្នុងវេលាជាមួយគ្នានោះមានពេលទំនេរខ្លះ គេក៏បានព្យាយាម សិក្សាចំណេះវិជ្ជាផ្សេងៗ ដើម្បីប្រលងប្រជែងយកអាហារ រូបករណ៍វិទ្យាសាស្ត្រនិយម ដែលជាមូលនិធិរបស់ សៅថ៍ខេន ហែមត័ន។ ការ ធ្វើយ៉ាងធ្ងន់ពីរយ៉ាងក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ជាហេតុធ្វើឲ្យសុខភាពរបស់គេ

ទ្រុឌទ្រោមជា ច្រើន។ តែទោះជាដូច្នោះក៏ដោយ គេក៏បានព្យាយាមយ៉ាងអស់សមត្ថភាព ដើម្បីប្តូរផ្តាច់សមិទ្ធិតែមួយ គឺសេចក្តីសម្រេច តាមគោលដៅនៃជីវិតរបស់គេទាល់តែបាន។ ដោយមកពីសេចក្តីជាប់ចិត្ត ដិតថ្លើមក្នុងទស្សនៈជាអ្នកនយោបាយរបស់ គេនោះឯង គេទើប ចូលទទួលដំណែងជា លេខាធិការរបស់លោក ធាមសឡ ដែលជាគូបដឹកនាំរបស់គណៈ សៅធីអិស លិងតន៍ ក្នុងគ.ស ១៨៨៦។ គេបានធ្វើការក្នុងដំណែងថ្មីនេះរហូតវេលា ៤ឆ្នាំ។ គេបានទទួលនូវចំណេះវិជ្ជាយ៉ាងជ្រៅជ្រះក្នុងផ្លូវនយោបាយ សេដ្ឋកិច្ច សង្គមកិច្ច ហើយនិងកិច្ចការដទៃទៀតជាច្រើន។ ដើម្បីទ្រទ្រង់ខ្លួនឯងឲ្យមានប្រសិទ្ធិភាព និង សមត្ថភាពឲ្យបានគួរគាប់នឹង ភាពជាអ្នកនយោបាយរឹតតែច្រើនឡើងលោក ម៉ែកដូណ៍លដី ក៏បានព្យាយាមសិក្សាលទ្ធិនយោបាយ លទ្ធិសេដ្ឋកិច្ច លទ្ធិទស្សនៈវិជ្ជា លទ្ធិសង្គមកិច្ច។ល។ បន្ថែមឲ្យជ្រៅជ្រះតទៅទៀត។ ក្នុងពេលនេះគេក៏បានសរសេរអត្ថបទមួយ ស្តែងពីទស្សនៈរបស់គេទាំងក្នុងផ្លូវនយោបាយ និង ផ្លូវសេដ្ឋកិច្ចចុះផ្សាយក្នុងទិនានុប្បវត្តិអង់គ្លេសមួយ ទាល់តែកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់គេ ខ្ជរខ្ជាទៅពេញទាំងផ្ទៃនៃប្រទេសអង់គ្លេសដោយរួសរាន់។ តែវិធីការសរសេររបស់លោកនេះ អាចធ្លន់ទៅក្នុងផ្លូវកម្មការច្រើនជាងទស្សនៈវិធីក្នុងបក្សសេរីនិយម។

ក្នុងឆ្នាំ ១៨៩៤ គេមិនអាចស្និទ្ធាំនៅនឹងខត្តមគតិ ដែលមិនស្របនឹងនិស្ស័យរបស់គេ។ គេត្រូវតែដោះមួក សុំលាពីបក្សសេរីនិយម ចូលកាន់បក្សកម្មករឥស្សរៈដែលមាន លោកហ្គែនហាវឌី ជាមេដឹកនាំ។ ក្រោយដែលគេបានចូល សង្កាត់បក្សកម្មករឥស្សរៈបានមួយឆ្នាំគេក៏ចូលស្ម័គ្រជ្រើសតាំងជាសមាជិករដ្ឋសភាប្រចាំខេត្ត សៅធីហែមតន៍ ក្នុងនាមនៃបក្សសង្គមនិយម ហើយគេក៏ត្រូវបរាជ័យយ៉ាងខ្លោចផ្សារ។ តែការបរាជ័យក្នុងពេលនេះ មិនបានធ្វើឲ្យគោលដៅ នៃជីវិតរបស់គេត្រូវផ្លាស់ប្តូរ ប្រែប្រួលទៅ សូម្បីតែបន្តិចបន្តួចសោះឡើយ។

តមកក្នុង គ.ស ១៨៩៩ គេបានទទួលតែងតាំងជាលេខាធិការនៃបក្សកម្មករឥស្សរៈហើយក្នុង គ.ស ១៩០០ ក៏បានស្ម័គ្រចូលប្រណាំងប្រជែងជ្រើស

តាំងជាសមាជិករដ្ឋសភានៅ ឡែសេស្ទ័រ តែក៏ត្រឡប់បរាជ័យម្តងទៀតជាគំរប់ ពីរដង។

សូម្បីគេបានភ្លាត់ពីដំណែងសមាជិករដ្ឋសភាក៏ដោយ តែគេក៏បានទទួល ការតែងតាំងឲ្យធ្វើជា គណៈទេសមន្ត្រីនាក្រុង ឡុនដុន ក្នុង គ.ស ១៩០១ - ១៩០៤។ លុះដល់ក្នុងឆ្នាំ ១៩០៦ គេបានស្នើរខ្លួនឯង ចូលស្ម័គ្រជ្រើសតាំងជា សមាជិករដ្ឋសភាម្តងទៀត គេក៏ត្រូវបរាជ័យទៀតក្នុង ឡែសេស្ទ័រ ដដែល ហើយក៏ក្នុង គ.ស ដដែលនោះឯងគេក៏បាន ទទួលការតែងតាំងឲ្យធ្វើជាប្រធាន គណៈបក្សកម្មករឥស្សរៈ។ ក្នុង គ.ស ១៩១១ គេត្រូវបាត់បង់បុត្រប្រុសមួយ រហូតដល់មាតា និង ភរិយាគេមានសេចក្តីខូចចិត្ត និង ទុក្ខទោមនស្សយ៉ាងក្រៃ លែង ទើបលាចេញពីប្រធានគណៈបក្សកម្មករ ឥស្សរៈ ហើយក៏នាំគ្រួសារទៅ នៅឯ ហៃមស្មេត។

ទោះបីតែគេនឹងពោរពេញទៅដោយការសៅសោក ទុក្ខទោមនស្ស ក្នុង ការដែលម្តាយភរិយានិងកូនជាទីស្នេហា បានឃ្នាតចាកចោលទៅដោយមិន មានថ្ងៃនឹងត្រឡប់មកវិញទៀតក៏ដោយ តែដោយភាពជាអ្នកមានចិត្តរឹងប៉ឹងមុត មាំ ព្រមទាំងមានគោលដៅនៃជីវិតទៀងទាត់ពិតប្រាកដដែលគេនឹងត្រូវជាអ្នក ដឹកនាំ និង ការគ្រប់គ្រងប្រទេសអង់គ្លេស ឲ្យបាននោះឯងទើបធ្វើឲ្យគេ ត្រូវតែ ចូលកាន់របបនយោបាយម្តងទៀត។ គ្រានេះ គេបានជាអ្នកដឹកនាំគណៈបក្ស ក្នុងសភាសាមញ្ញ កិច្ចការដែលគេបានដំណើរមកនេះ បានបង្កើតផលវិសេស វិសាលធំឡើងយ៉ាងមហាស្វារ្យ ទាល់តែសាកលលោកយល់ឃើញថា គេត្រូវតែ ជាមនុស្សសំខាន់ម្នាក់ក្នុងឋានៈជាអ្នកនយោបាយរបស់អង់គ្លេស។ លុះមកក្នុង គ.ស ១៩១៤ អង់គ្លេស ក៏បានចូលរួមធ្វើសង្គ្រាម តទល់នឹងអាណ្លីម៉ង់ក្នុង សង្គ្រាមលោកលើកទី១ តែ ម៉ែក ដូណាលដ៍ មិនយល់ស្របសោះនឹងគំនិត របស់រដ្ឋាភិបាលគណៈបក្សសេរីនិយម។ តែរដ្ឋាភិបាលគណៈបក្សសេរីនិយមក៏ បានយល់ ឃើញនូវការចាំបាច់ ឬ សេចក្តីសំខាន់របស់ ម៉ែក ដូណាលដ៍ ណាស់ ដែរ ទើបបានព្យាយាមអង្វរករ សុំអញ្ជើញឲ្យគេទទួលតំណែងរដ្ឋមន្ត្រីមួយរូប តែវាមិនស្របនឹងឧត្តមគតិរបស់គេ។ ព្រោះថា ឧត្តមគតិរបស់គេនោះ គេត្រូវ

ការឲ្យ សាកលលោកមានតែសន្តិភាព និង សន្តិសុខជានិច្ច គេមិនត្រូវការឲ្យ មានសង្គ្រាមទេ គេមានសេចក្តីប្រាថ្នាតែគ្រោងការពង្រីកចំរើននូវសន្តិភាព និង សន្តិសុខក្នុងលោក រួមទាំងការលូតលាស់ចំរើននូវសេដ្ឋកិច្ច សង្គមកិច្ចដល់ សង្គមមនុស្សទូទៅតែប៉ុណ្ណោះ។ ដោយហេតុនេះហើយ ទើបគេលាចេញពីអ្នក ដឹកនាំគណៈបក្សជាបន្ទាន់ ហើយគេក៏បានចាប់ផ្តើមសាងទស្សនៈរបស់គេរួម នឹងមិត្តភក្តិដែលមានទស្សនៈ និង ឧត្តមការណ៍ដូចគ្នា ពោលគឺ គេបានចាត់ តាំង “យូនៀន អហ្វដេមូក្រេទិច ខន់ទ្រោល (Union of democratic control) ។ ឧត្តមការណ៍របស់គេនេះមានអ្នកឃាត់ឃាំងទំនាស់ច្រើនណាស់ តែភាពជា “អច្ឆរិយៈ” របស់ ម៉ែក ដូណ៍លង់ មានប្រចាំចិត្តតែមួយគឺ បើតាំងចិត្តនឹងធ្វើអ្វី ហើយ ត្រូវតែធ្វើឲ្យទាល់តែបាន មិនព្រមថយក្រោយជាដាច់ខាត។ ក្នុងគ្រប់ៗ មជ្ឈដ្ឋាននៃការទំនាស់នានា ប្រការនោះគេក៏នៅតែមានសមត្ថភាពធ្វើទៅតាម ទស្សនៈរបស់គេដោយមិនរួញរា ទាំងពោរពេញទៅដោយសេចក្តីដាច់ខាតក្លា ហានអស់រយៈកាល ៨ឆ្នាំ។ ក្នុងឋានៈដែលគេស្តែងខ្លួន ឲ្យប្រជាជាតិអង់គ្លេស យល់ឃើញថា ជាអ្នកយកចិត្តទុកដាក់នូវគោលការណ៍នៃសន្តិភាពនេះឯង បានជាហេតុមួយយ៉ាងធំដែលធ្វើឲ្យប្រជាជនអង់គ្លេសស្អប់ខ្ពើមលោកណាស់។ ព្រោះប្រជាជនអង់គ្លេស ក្នុងសម័យនោះ គ.ស ១៩១៤ យល់ឃើញថាសង្គ្រាម ជាបច្ច័យមួយដ៏សំខាន់សំរាប់ការពង្រីកទឹកដីរបស់អង់គ្លេស រួមទាំងបញ្ហាសេដ្ឋ កិច្ច ពាណិជ្ជកម្ម និង ឧស្សាហកម្មទៀតផង។ ដោយទស្សនៈរបស់លោក ម៉ែក ដូណ៍លង់ គឺចង់ឲ្យពិភពលោកមានតែសុខ និង សន្តិភាពពិតប្រាកដនេះឯង។ លោកតាំងចិត្ត នឹងទៅប្រជុំមេគណៈបក្សសង្គមនិយម នៅ ស្កុកហោម ក្នុង ប្រទេស ស្វីដែន។ តែលោកត្រូវទទួលការទំនាស់ដោយដាច់ខាត ពីអ្នកកាន់ អំណាចកប៉ាល់ដើរសមុទ្រ មិនព្រមឲ្យលោកធ្វើដំណើរទៅតាមកប៉ាល់ជា បន្ទាន់ទេ ហើយអ្នកកាន់កប៉ាល់ទាំងនោះក៏បាន មូលមតិគ្នា មិនព្រមឲ្យ លោកទៅតាមចេតនារម្មណ៍របស់លោកជាដាច់ខាត។

ក្រោយដែលសង្គ្រាមលោក ១៩១៤ បានអស់សោហើយ ប្រត្យក្សថា ប្រជាជនអង់គ្លេសបានអស់សេចក្តីជ្រះថ្លា ក្នុងទស្សនៈរបស់លោកយ៉ាងច្រើន

ជាអតិបរមា។ តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គេក៏នៅតែជឿយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន ទាំងប្រាថ្នា យ៉ាងខ្លាំងក្លាតាមគោលដៅរបស់ខ្លួនដោយមិនចេះប្រែប្រួល និងរាថយសោះឡើយ។ ក្នុងឆ្នាំ ១៩១៨ គេបានស្ម័គ្រចូលប្រណាំងប្រជែងជ្រើសតាំងជាសមាជិករដ្ឋសភាម្តងទៀត តែគេក៏នៅតែចាញ់ការជ្រើសតាំងទៀតទាំងនោះជាការគូសបញ្ជាក់ឲ្យឃើញច្បាស់ថា ទស្សនៈ និង ឧត្តមគតិរបស់គេនោះ ប្រជាជាតិអង់គ្លេសទាំងមូលមិនមានជំនឿ និង ជ្រះថ្លា សោះឡើយ។

សូម្បីតែដូច្នោះក៏ដោយ គេក៏នៅតែជឿយ៉ាងមុតមាំថាឧត្តមគតិរបស់គេជាឧត្តមគតិដែលជនជាតិអង់គ្លេសទាំងមូល ត្រូវតែនិយមក្នុងឱកាសតទៅ។

អំណើៈតមកទៀត គេក៏បានចាញ់ការបោះឆ្នោតម្តងទៀតនៅ វុលវិច (Wool Vich) យ៉ាងក្រៀមក្រំបំផុត។ តែគេនៅតែមានឧត្តមការណ៍ដ៏ពិតប្រាកដ ទាំងមានគោលដៅនៃជីវិតក្នុងភាពជាអ្នកនយោបាយយ៉ាងមុតមាំព្រមទាំង មានសេចក្តីប្រាថ្នាយ៉ាងជ្រាលជ្រៅបំផុត ក្នុងចំណុចសន្តិភាព ។ ដោយបុគ្គលិកភាពដូចនេះឯង ទើបធ្វើឲ្យបរិកាសនៃនយោបាយរបស់គេសន្សឹមៗបញ្ចាំងរស្មីឡើងម្តងបន្តិចៗទាល់តែប្រជាជនអង់គ្លេសបានមើលឃើញ សេចក្តីសំខាន់នៃឧស្សាវិទ្យៈ ក្នុងការចាត់របបសេដ្ឋកិច្ច និង ហិរញ្ញវត្ថុរបស់ជាតិឲ្យត្រឹមត្រូវ ទាំងពង្រីកសីរវើប្រែប្រួលស្ថេរភាព នៃកម្មករឲ្យមានសេចក្តីសុខសេចក្តីចំរើន រឹតតែច្រើនឡើង។

មានសេចក្តីតាំងចិត្តនៅទីណា ក៏តោងមានសេចក្តីសម្រេចនៅទីនោះ មានគោលដៅនៃជីវិតយ៉ាងណា ក៏តោងបានសំរេច យ៉ាងនោះជាដរាប។

អំណើៈតមកទៀត ក្នុងគ.ស ១៩២២ រ៉ែមសេយ៍ ម៉ែកដូណ៍លដ៍ បុរសដែលមិនព្រមថយក្រោយ បុរសដែល មិនចេះស្គាល់ការចាញ់ បុរសដែលមិនព្រមលុតជង្គង់ចុះចាញ់នូវឧបសគ្គនានាគ្រប់ប្រការ ក៏ចូលស្ម័គ្រប្រណាំងប្រជែងជ្រើសតាំងជាសមាជិករដ្ឋសភាម្តងទៀត។ តែម្តងនេះគេបានសម្រេចសមដូចសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គេ គឺគេបានជាប់ឆ្នោត ជាសមាជិករដ្ឋសភានៅក្នុងខេត្ត អាប៊ីរ៉ាវ៉ន (Aberavon) ដោយបានបានសន្លឹកឆ្នោតច្រើនយ៉ាងគួរឲ្យ ចាប់អារម្មណ៍ជាទីបំផុត។ ហើយគេក៏បានត្រូវជ្រើសតាំងជា ប្រធានគណៈបក្សកម្ម

ករថ្មីម្តងទៀត ដោយបានទទួលសន្លឹកឆ្នោតនិយមច្រើនជាង លោក គ្លីន តែ បន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ។ តំណែងដែលបានពោលមកនេះ បានធ្វើឲ្យគេជាអ្នកដឹក នាំគណៈបក្ស ទំនាស់ក្នុងសភាសាមញ្ញយ៉ាងអង់អាចក្លាហាន ទាល់តែកេរ្តិ៍ ឈ្មោះរបស់គេ បានខ្ទរខ្ទាយយ៉ាងមហាស្នា។

ក្នុងការបោះឆ្នោតជ្រើសតាំងសមណីកររដ្ឋសភាឆ្នាំ ១៩២២ នេះគណៈ បក្សកម្មករបានត្រូវជាប់ឆ្នោតច្រើន (បាន កៅអីច្រើន) ហើយតមកដល់ក្នុងឆ្នាំ ១៩២៤ រដ្ឋបាលរបស់គណៈបក្សខនស៊ីវេទីហ្វ (Conservative Party) របស់ លោក បល្លុវិន ក៏បានប្រទះនូវវិក្រិតិកាលដោយបានចាញ់ឆ្នោតនិយមក្នុង ញាតិ ដោយមិនមានការទុកចិត្ត ។ លោកបល្លុវិន នាយករដ្ឋមន្ត្រីក៏បានលា លែងចាកតំណែងភ្លាម ហើយតមកពីរបីម៉ោង ក៏បានទទួលការស្នើរសុំឲ្យ លោកម៉ែកដូណ៍ល ដីចាត់តាំងរដ្ឋាភិបាល។ លោក ម៉ែកដូណ៍លដី ក៏ព្រម ទទួលការចាត់តាំងភ្លាម។ លុះមកដល់ថ្ងៃទី ២៥ ខែ មករា១៩២៤ យ៉ែមរែម សេយ៍ ម៉ែកដូណ៍លដី ក៏ចូលទទួលតំណែងនាយករដ្ឋមន្ត្រី ដូចគោលបំណង របស់គេគ្រប់យ៉ាង ។ ភាសិតអង់គ្លេសមួយប្រយោគមួយថា (Where there is a will there is a way) សេចក្តីតាំងចិត្តមាននៅទីណា ក៏មានសេចក្តី សម្រេច នៅទីនោះ។

(កើតជាខ្មែរ ចិត្តជាខ្មែរ បានចំជាខ្មែរ)

បទទី៣

ជំនឿខ្លាំងក្នុងខ្លួនឯង

១. ជំនឿខ្លាំងក្នុងខ្លួនឯង?

បុគ្គលសំខាន់ៗ ក្នុងពិភពលោកដែលបានរើប្រទះនូវសេចក្តីសម្រេច ដ៏វិសេសក្នុងឆាកជីវិតព្រមទាំងមានអំណាចវាសនាយ៉ាងបរិបូណ៌ រាប់ថាជា បុគ្គលអ្នកមានគុណសម្បត្តិដ៏លើសលប់គឺ “ជំនឿខ្លាំងក្នុងខ្លួនឯង”។

ព្រោះសេចក្តីជឿមាំក្នុងខ្លួនឯង ចាត់ជាហេតុផលមួយដ៏សំខាន់បំផុត សំរាប់បណ្តុះបណ្តាលផ្សំនូវសមិទ្ធិភាព និង ប្រសិទ្ធិភាពគ្រប់យ៉ាងរបស់ មនុស្ស។ សេចក្តីជឿមាំ ឬ ស៊ប់ក្នុងខ្លួនឯងនេះជារតនាតុមួយវិសេសបំផុត ក្នុង ការស្ថិតស្ថាននៃជីវិតក្នុងការតស៊ូនៃជីវិត ដើម្បីឧត្តម ប្រយោជន៍របស់ខ្លួន។ សេចក្តីជឿស៊ប់មាំពិតប្រាកដទៀងទាត់ មិនថានឹងកើតដល់នរណា នរនោះ ទោះជាមានបញ្ហា ឬ ល្ងង់ខ្លៅយ៉ាងណាក៏ដោយ សេចក្តីជឿមាំនោះដូចជាមន្ត ដ៏វិសេស ជាឱសថដ៏សក្តិសិទ្ធិ ដែលអាចនឹងស្ថិតស្ថានឲ្យគេថា “អច្ឆរិយៈ” ផ្សេងមកទាល់តែបាន។ យើងនឹងប្រកបការងារយ៉ាងណា ទោះជាការងារនោះ នឹងពិបាកសែនពិបាកយ៉ាងណាក៏ដោយ តែបើយើងមានសេចក្តីជឿយ៉ាងមាំ ហើយ ការងារដ៏ពិបាកទាំងនោះ ក៏អាចនឹងសំរេចទៅបានយ៉ាងពិតប្រាកដ។ តែបើបុគ្គលនោះ មិនជឿខ្លាំងក្នុងសមត្ថភាពរបស់ខ្លួនឯង មិនជឿក្នុងសមិទ្ធិ របស់ខ្លួនឯង ដែលនឹងត្រូវមានឡើងតាមគ្រោងការណ៍ដែលខ្លួនបានគិតទុក មកហើយ។ កិច្ចការទាំងនោះក៏នឹងត្រូវរលុះរលាយជាបន្ទាន់ ព្រះជាម្ចាស់ ព្រះ អាទិទេព ឬ ព្រហ្មលិខិត នឹងមិនជួយទ្រទ្រង់មនុស្សទាំងនោះ ឲ្យមានសុវត្ថ ភាពជាដាច់ខាត។

២. សេចក្តីជឿមាំ និង សេចក្តីសម្រេច

បើសិនអ្នកណាមានសេចក្តីជឿស៊ីបមាំយ៉ាងខ្លាំងក្លាក្នុងខ្លួនឯងហើយ ជំនឿទាំងនោះតែងតែបង្កើតគុណលក្ខណៈ ច្រើនយ៉ាងច្រើនប្រការក្នុងផ្លូវចិត្ត។ ពាក្យថាគុណលក្ខណៈច្រើនប្រការដែលបដិសន្ធិឡើងក្នុងផ្លូវចិត្តនោះ ខ្ញុំបាទ សូមកំណត់សំដៅដល់ចិត្ត ដែលកើតសេចក្តីព្យាយាម សេចក្តីអត់ធន់ គោលដៅនៃជីវិត សេចក្តីក្លាហាន សេចក្តីសង្កេត ការតស៊ូ សមាធិ ចិត្តានុភាព មនោភាព។ល។ គុណសម្បត្តិទាំងនេះហើយ ដែលនឹងត្រូវឧប្បត្តិឡើងដល់បុគ្គល អ្នកមានជំនឿយ៉ាងខ្លាំងក្លាក្នុងខ្លួនឯង។ ជំនឿខ្លាំងក្លាក្នុងខ្លួនឯងច្រើនយ៉ាង ខ្ញុំជឿថាមានប្រយោជន៍ច្រើនជាងឲ្យទោស។ ជំនឿខ្លាំងក្លាជាថាមពល ជាសារៈប្រយោជន៍សំខាន់បំផុតក្នុងការដែលនឹងបោះជំហានទៅកាន់សេចក្តីចម្រើន រុងរឿងថ្កុំថ្កើង ជាអតិបរិមា។ តែជំនឿខ្លាំងក្លាដែលមិនដល់កម្រិតនោះខ្ញុំយល់ថា មិនមានឥទ្ធិពលដែលនឹងអានបណ្តុះបណ្តាល ឲ្យសំរេចប្រយោជន៍អ្វីបានទេ។ ដូចជំនឿដែលផ្ទៀងផ្ទាត់ ទ្រេតទ្រោត ស្ទើរស្លាក់ ជាសញ្ញាលក្ខណ៍របស់សេចក្តីទន់ខ្សោយ ជាសញ្ញាលក្ខណ៍របស់សេចក្តីចុះចាញ់ ជាសញ្ញាលក្ខណ៍នៃការប្រាសចាកសេចក្តីអត់ធន់ជំនឿបែបនេះមិនមានសារៈប្រយោជន៍អ្វីសោះក្នុង “សិល្បៈនៃការតស៊ូក្នុងយុគបច្ចុប្បន្ន” នេះឡើយ។ សិល្បៈនៃការតស៊ូក្នុងយុគបច្ចុប្បន្ននេះ ត្រូវតែមានជំនឿយ៉ាង ខ្លាំងក្លាស្ថិតស្ថាពរត្រូវតែមានជំនឿយ៉ាងរឹងប៉ឹងមុតមាំជានិច្ច។ សូម្បីនឹងមានឧបសគ្គរាំងរាយាត់យ៉ាង មកពីគ្រប់ទិសទីយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏មិនអាចនឹងទំលុះទំលាយនូវជំនឿដ៏ខ្លាំងក្លា មុតមាំ យ៉ាងនេះទៅបានឡើយ។ ព្រោះជំនឿបែបនេះ វាបានចាក់ឫសយ៉ាងជ្រៅ និងទ្រទ្រង់គុណតំលៃរបស់ខ្លួនវាយ៉ាងរឹងប៉ឹងមុតមាំបំផុត ដូចពោលមកហើយខាងដើម។

បុគ្គលដែលអស់សង្ឃឹមមិនអាចនឹងប្រែប្រួលគន្លងនៃជីវិត ឲ្យឡើងបានក៏ព្រោះមិនមានជំនឿខ្លាំងក្លាក្នុងខ្លួនឯងសោះឡើយ។ គេមិនដឹងថាខ្លួនរបស់គេនោះ នឹងមានអ្វីល្អពិសេសដូចជាអ្នកដទៃគេមានដែរ។ ធម្មជាតិ ឬ ព្រះជាម្ចាស់ មិនបានស្ថិតស្ថានឲ្យមនុស្សណាមួយមានសភាព ខ្ពស់ទាប ឬ មានឋានៈខុសគ្នាក្នុងវិចីជីវិតទេ។ តែខ្លួនរបស់ខ្លួនឯងទេតើដែលជាអ្នកស្ថិតស្ថាន

សេចក្តីផ្សេងគ្នាឲ្យបង្កើតដល់ខ្លួនឯង។

លោកជ្រាបឬទេថា អ្នកដែលមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះខ្លួនខ្លួន អ្នកដែលធ្វើការធំធំ សំរេចលទ្ធផលច្រើនណាស់មកហើយ នោះគេតែងតែមានការខុសភ្លាត់មក ហើយរាប់មិនអស់ ខ្លះក៏ត្រូវរលំរលាយទ្រព្យសម្បត្តិគ្មានសល់អ្វីសោះ ខ្លះក៏ត្រូវ ជាប់ពន្ធនាគារ ខ្លះក៏ត្រូវនិរទេស ខ្លះទៀតក៏ត្រូវគេមើលងាយមើលថោក ខ្លះក៏ ត្រូវគេដាក់បណ្តាសា និង ផ្តន្ទាទោសគ្រប់ទិសទី។ តែអ្នកទាំងនោះមិនមានការ ញាប់ញ័រ រាថយ ធុញទ្រាន់ ព្រោះតែការខុសភ្លាត់នោះៗឡើយ តែផ្ទុយទៅវិញ វាជាមេរៀនដ៏ថ្លៃថ្លាបំផុត ដែលបង្រៀនឲ្យគេត្រូវកើតជំនឿយ៉ាងមុតមាំក្នុងខ្លួន ឯង គោរពរាប់អានខ្លួនឯង ដោយស្មោះស្ម័គ្រ។

ដូច្នោះលទ្ធផលនៃការងារ ដែលគេខំធ្វើក៏បានបង្កើតជាផលសំរេចដូច ពោលមកហើយ។

លោកអ្នកសង្ឃឹមសេចក្តីចម្រើនលើផ្ទៃរាបនៃពិភពលោកនេះ មេត្តាយល់ ថា សេចក្តីចម្រើនមិនបានបិតនៅក្រោមអាណត្តិរបស់កម្ពុជៀរ ព្រហ្មលិខិត ព្រះ អាទិទេព ឬ ព្រះជាម្ចាស់អ្វីទាំងអស់។ តែវាបិតនៅនឹងខ្លួនរបស់លោកអ្នកតែ ម្នាក់នោះទេតើ ដែលលោកត្រូវតែមាណ សេចក្តីរឹងប៉ឹង សេចក្តីព្យាយាម ការ តស៊ូយ៉ាងប្តូរស្លាប់ប្តូររស់ មានជំនឿយ៉ាងដាច់ខាត និងមុតមាំ ដូចព្រះពុទ្ធម្ចាស់ ព្រះយេស៊ូ ព្រះមហាមាត់ លិនខល័ន ហិត្លែ មុស្សូលីនី ណាប៉ូឡេអុង-ប៉ូណាប៉ា ត ។ល។ បុគ្គលទាំងនោះ សុទ្ធតែបានទទួលសេចក្តីខុសបំណងមកហើយក្នុង ការតស៊ូលើកដំបូង។ ទើបគេបានក្លាយទៅជាបុគ្គលមានជោគជ័យ និង មាន កេរ្តិ៍ឈ្មោះខ្លួនខ្លួន ដូចប្រាកដក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រទល់សព្វថ្ងៃនេះ។

មុស្សូលីនី ជាបុគ្គលសំខាន់ក្នុងលោកម្នាក់ គេអាចនាំខ្លួនគេឡើងមកពី ឋានៈមនុស្សក្រីក្រទុរគ័តកំសត់រហាមជាទីបំផុត។ តែជាមនុស្សដែលមានជំនឿ មុតមាំក្នុងខ្លួនឯង ។ កាល មុស្សូលីនីបានជាមេផ្តាច់ការក្នុងអ៊ីតាលី ហើយគេក៏ បានឲ្យពាក្យស្លោក១ដល់គណៈបក្ស ហ្វានស្តារបស់គេថា “បើខ្ញុំឈានទៅមុខ ចូរអ្នកឈានតាមខ្ញុំទៅ តែបើខ្ញុំឈប់ដើរ ឬ ថយក្រោយចូរអ្នកសម្លាប់ខ្ញុំចោល ចុះ” ។

ការដែល មុស្សូលីនី ហ៊ានពោលដូច្នោះ ជាការគូសបញ្ជាក់ឲ្យឃើញច្បាស់ថា មុស្សូលីនីជាមនុស្សដែលមាន ជំនឿជាប់មាំបំផុតក្នុងខ្លួនឯង។ ដោយជំនឿ ខ្ជាប់នូវខ្លួនឯងយ៉ាងនេះហើយទើបជាជណ្តើមមួយជួយឲ្យ មុស្សូលីនី ឈាន ឡើងទៅកាន់ភាពជាមនុស្សរុងរឿង ថ្មីថ្មោងបំផុតក្នុងនាគរដ៏វិវត្តរបស់គេ។

លោក លិនខលន ប្រធានាធិបតី នៃសហរដ្ឋអាមេរិក ដើមឡើងជា មនុស្សក្រីក្រកំសត់ទុរគំត។ តែគេជាអ្នក មានសេចក្តីព្យាយាម រកនរណាស្មើ ដូចពុំបានឡើយ ។ គេបានកសាងខ្លួនរបស់គេឡើងមកពីសេចក្តីក្រីក្រខ្សត់ ទុរគំត ពីជីវិតរសាត់អណ្តែតរកទីពុំនាក់គ្មានជីវិតរបស់លិខលន ក្នុងគ្រាដំបូង នោះពោរពេញទៅដោយសេចក្តីទុក្ខវេទនា។ សូម្បីតែការសិក្សារៀនសូត្ររបស់ លិនខលន នឹងតិចតួចស្តួចស្តើងជាទីបំផុតយ៉ាងណាក៏ដោយ សូម្បីតែលិន ខលន តោងស៊ីឈ្នួលគេធ្វើការយ៉ាងនឿយហត់ធ្ងន់ធ្ងរ និង លំបាកលំបិនបំផុត ក៏ដោយ។ លិនខលនក៏មិនដែលរើសកិច្ចការងារ ដែលស្រាល ដែលសប្បាយ ធ្វើសោះឡើយ។ ក្នុងរវាងដែលគេកំពុងតែធ្វើការនេះសោត គេក៏ខំសិក្សារៀន សូត្រគណិតសាស្ត្រ ប្រវត្តិសាស្ត្រ និងក្បួននព្វន្ឋផ្សេងៗជានិច្ច។ លិនខលន មានជំនឿយ៉ាងមុតមាំខ្ជាប់ខ្ជួនជានិច្ចថា ខ្លួនរបស់គេតោតែនឹងបានជាប្រធានា ធិបតីនៃប្រទេស សហរដ្ឋអាមេរិកជាដាច់ខាត ពាក្យពោររបស់ លិនខលនធ្លាប់ បានពោលមកដូច្នោះ។ បានក្លាយទៅជារឿងគួរឲ្យអស់សំណើច ដល់អ្នកបានឮ បានស្តាប់ជាខ្លាំង។ ព្រោះមិនមាននរណាម្នាក់ បានគិតទុកថា លិនខលន ដែលជាមនុស្សខ្វះការសិក្សាហើយទាំងធ្លាប់នូវក្នុងសភាពទីទំលក្ររហាមដូច្នោះ តើនឹងបានធ្វើប្រធានាធិបតី យ៉ាងម៉េច។ ខ្លះក៏ថា លិនខលន ជាមនុស្សឆ្លុត យសសក្តិ ទាំងជាអ្នកពោលពាក្យដែលព្រហ័សហួសមាឌពេកទៅ តែគេទាំង នោះមិនអាចយល់បានថា នោះហើយគឺជាជំនឿយ៉ាងមាំ យ៉ាងខ្ជាប់ យ៉ាងខ្ជាំង បំផុតរបស់លោក លិនខលន។

មនុស្សគ្រប់គ្នា ដែលកើតមកតែងតែមានការព្រហ័សហួសទៅខ្លះ តែក៏ មិនមាននរណាអាចដឹងថា នោះហើយគឺ “ជាជំនឿយ៉ាងមុតមាំ ខ្ជាប់ខ្ជួន អង់ អាចរបស់ លិនខលន” ។

មនុស្សរាល់រូបដែលកើតមកក្នុងលោកនេះ តែងតែមានការខុសភ្លាត់ជាធម្មតាតែសេចក្តីខុសភ្លាត់ទាំងនោះមិន មែជាខុសសក្តីកំណាចសាហាវអ្វីទេ។ វាគ្រាន់តែធ្វើចិត្តរបស់គេឲ្យទន់ខ្សោយ ឬ ក៏ធ្វើឲ្យតោងបោះបង់ចោល នូវគោលដៅនៃជីវិតរបស់គេប៉ុណ្ណោះសេចក្តីខុសភ្លាត់នោះនឹងមានតិចច្រើនយ៉ាងណាក៏ដោយ តែសេចក្តីភ្លាត់នោះតោង មិនជាការទំលាយនូវជំនឿយ៉ាងមុតមាំខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងខ្លួនរបស់គេបានឡើយ ។ ដូច្នោះសេចក្តីខុសភ្លាត់ទើបជាមេរៀនជាគំរូដ៏សំខាន់ បំផុតដែលយើងត្រូវតែព្យាយាមកែខែ ដើម្បីឲ្យខ្លួនឯងបានមានប្រិសិទ្ធិភាពល្អ ត្រឹមត្រូវល្អឡើង។

៣. ជំនឿខ្លាំងរបស់ អេដិស័ន

ឆោមស៍ អេដិស័ន អ្នកប្រឌិតល្បីឈ្មោះនៃអាមេរិក ដើមឡើយគេធ្លាប់ជាមនុស្សក្រីក្រតោកយ៉ាក ទុរគត៍ កំសត់រកព្រឹកខ្វះល្ងាច មានល្ងាខ្វះព្រឹក។ គេក៏បានធ្លាប់ខុសភ្លាត់ក្នុងនាករជីវិតក្នុងការប្រឌិតរបស់ខ្លួនគេ ច្រើនលើកច្រើនគ្រាប៉ុន្តែមិនអស់។

មានគ្រាមួយ អេដិស័ន បានតាំងគោលគំនិតគិត និងស្រាវជ្រាវរែកវែកញែកមាសស្រួយបែបថ្មី។ អេដិស័ន ជឿ ខ្ជាប់មាំក្នុងចិត្តថា តោងតែបានជួបប្រទះនូវសេចក្តីសម្រេច យ៉ាងពិតប្រាកដ ដោយជំនឿយ៉ាងមុតមាំក្នុងផលសំរេចនេះឯង ទើបគេចុះដើមទុនយ៉ាងមហាសាលហើយធ្វើយ៉ាងសង្វាតខ្លះខ្លះបំផុតអស់វេលាដល់ទៅ៣ឆ្នាំ គេបានខំចំណាយ ទាំងប្រាក់កាសនិងវេលាជាច្រើនបំផុត តែក៏មិនបានសំរេចផលដូចសេចក្តីប្រាថ្នាឡើយ។ សេចក្តីខុសភ្លាត់របស់អេដិស័ន ក្នុងគ្រានោះ មិនបានធ្វើឲ្យគេអស់សេចក្តីសង្ឃឹម ឬ ចយជំនឿយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងខ្លួនគេសោះឡើយ។ គេប្រកាន់ថា សេចក្តីខុសភ្លាត់របស់គេនោះជាមេរៀនដ៏សំខាន់បំផុតដែលធ្វើឲ្យគេត្រូវអប់រំខ្លួនឯង ឲ្យមានសមត្ថភាពរឹតតែច្រើនឡើង លុះតមកគេក៏ចាប់ផ្តើមការសាកល្បងម្តងទៀត ក៏បានសំរេចដូចសេចក្តីបំណង គ្រប់ប្រការ។ រូបិតខេនេគ្លីយ៍ខ័នខែនអ្នកខុស្សាហកម្មល្បីឈ្មោះម្នាក់ពោលថា “គេតោខូចពេលវេលាទៅយ៉ាងយូរ ក្នុងការស្រាវជ្រាវរឿងផ្សិត

តែគ្មានបានលទ្ធផលអ្វីសោះ ក្នុងការស្រាវជ្រាវនោះ។ តែវាមិនបានទំលាយ
ជំនឿដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួន រឹងប៉ឹង របស់គេទេ វាត្រឡប់ជាធ្វើឲ្យគេមានចិត្តរឹងរិតតែ ខ្លាំង
ក្លាឡើងទៅទៀត។ អាឡិកសាន់ដឺរក្រែហែម អ្នកជំនាញក្នុងការប្រឌិតគ្រឿង
ទូរស័ព្ទ ក៏បានខូចពេលវេលាជាច្រើនឆ្នាំក្នុងការព្យាយាមធ្វើឲ្យសត្វចៀមមាន
កូនច្រើន។ ខាទរ៉េទ៍ អ្នកប្រឌិតគ្រឿងចក្រតំបាញ ក៏តោងខូចវេលាទៅជាច្រើន
ឆ្នាំ ដោយឥតប្រយោជន៍ ក្នុងការព្យាយាមធ្វើម៉ាស៊ីនកប៉ាល់ដោយចំហាយផ្ទុះ
នៃរ៉ែសេរ ដោយប្រាសចាកសេចក្តីសម្រេច។ រូប៊ីត ហូលត័ន មានអាជីវកម្មក្នុង
ការគូររូបភាពផ្សេងៗលក់ បុគ្គលនេះឯងដែលគិតសាងកប៉ាល់មុចទឹក សំរេច
បានមួយគ្រឿង ឲ្យឈ្មោះថា “ណូទ្វិលុស” ។ ដុកទ័រស៊ុនយ័តសេន អ្នកបដិវត្ត
នៃជនជាតិចិនទំរាំនឹងធ្វើការបដិវត្តន៍រាជវង្សមែនចូលបានសំរេច គេតោងធ្វើការ
បដិវត្តន៍ដល់ទៅ ១១ដងទើបបានសំរេចផលឡើង គេមានការខុសភ្លាត់ក្នុងការ
បដិវត្តន៍នេះ ដល់ទៅ១០ដង។ សេចក្តីខុសភ្លាត់របស់មនុស្សដែលយកចិត្តទុក
ដាក់ក្នុងជំហានរបស់ខ្លួននោះ រមែងមាននៅជានិច្ច (ជំហានជីវិតដោយ អ.ធីរា
វុធ) សេចក្តីខុសភ្លាត់មានច្រើនប៉ុន្មាន ក៏នឹងបង្កើត សេចក្តីស្លាត់ជំនាញឲ្យដល់
យើងច្រើនប៉ុណ្ណោះ។ តែសំខាន់ដែលយើងតោងតែចាំទុកឲ្យ ខ្ជាប់មាំក្នុងចិត្ត
នោះ គឺសេចក្តីខុសភ្លាត់ទាំងនោះ មិនបានធ្វើឲ្យយើងត្រូវទន់ខ្សោយ មិនបាន
ធ្វើឲ្យយើងត្រូវរាថយ ឬ ក៏មិនបានធ្វើឲ្យយើង តោងអស់សេចក្តីព្យាយាម និង
សេចក្តីសង្ឃឹមសោះឡើយ។ សេចក្តីខុសភ្លាត់ ទើបជាសិល្បៈ ឬ មេរៀនមួយដ៏
វិសេស ដែលនឹងជួយឲ្យយើងមានជំហានទៅកាន់សេចក្តី រុងរឿងថ្កុំថ្កើងបាន
តែយើងត្រូវតែមានជំនឿ យ៉ាងមុតមាំបំផុតក្នុងខ្លួនឯងជានិច្ច។ បើសិនសេចក្តី
ខុសភ្លាត់ បានទំលាយជំនឿយ៉ាងមុតមាំរបស់យើងហើយជំហានទៅមុខរបស់
យើងក៏ត្រូវឈប់ភ្លាម។ ដូច្នោះ យើងមិនត្រូវបោះបង់ចោលនូវគោលដៅនៃជីវិត
របស់យើងជាដាច់ខាត។ យើងតោងគិតជានិច្ចថាសេចក្តីខុសភ្លាំងភ្លាត់ជារបស់
ធម្មតា ណាប៉ូឡេអុង ឡេនីន ស្ថាស៊ីន។ល។ មុននឹងគេរុងរោចន៍ឡើងមកបាន
នោះ គេតោងមានការខុសភ្លាំងភ្លាត់រាប់មិនអស់។ តែសេចក្តីខុសភ្លាំងភ្លាត់ទាំង
នោះ មិនមែនជាឧបសគ្គអ្វីដែលនឹងធ្វើឲ្យកើតទម្ងន់ដល់ខ្លួនគេឡើយ ។ គេ

ត្រឡប់ជាមានកម្លាំងចិត្ត និង សេចក្តីព្យាយាមកាន់តែខ្លាំងក្លាឡើង កាលបើគេ មានជំនឿយ៉ាងខ្លាំងខ្លួនមុនមាំវឹងបឹងដូច្នោះ ទើបធ្វើឲ្យគេបានឈានចាកបុគ្គល ធម្មតាសាមញ្ញ ក្លាយទៅជាមនុស្សមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញ ពេញទាំងផ្ទៃ ពិភពលោកទល់សព្វថ្ងៃនេះ។

អ្នកចិត្តវិទ្យាក្នុងយុគបច្ចុប្បន្ន បានមូលមតិយល់ស្របគ្នាថា “ជំនឿខ្លាំង ក្នុងខ្លួនឯង” ជាព្រហ្មលិខិត ជាអាទិទេព នៃជំហានទៅមុខរបស់មនុស្ស ជា លិខិតកំនត់ឲ្យមនុស្សមានឋានៈទាបខ្ពស់ ក្រមាន ក្នុងវិចិត្រនៃជីវិតខុសគ្នា។ យើងតោងគិតជានិច្ចថា មិនមានអ្វីក្នុងពិភពលោកនេះដែលយើងនឹងធ្វើមិន បាន មិនមានអ្វីក្នុងលោកនេះដែលយើងនឹងអនុវត្តទៅមិនកើតបើសិនវត្ថុទាំង នោះមិនហួសលើសធម្មជាតិ។

មនុស្សយើងគ្រប់រូប រមែងមានជំនឿក្នុងខ្លួនមិនច្រើនក៏តិច ខ្លះមានជំនឿ ក្នុងខ្លួនឯងពិសេសពេកទៅលែងទុកចិត្តខ្លួនឯង តោងធ្វើជោគវាសនានឹងអ្នក ដទៃអស់មួយជីវិត ខ្លះក៏មានជំនឿក្នុងខ្លួនឯងច្រើនហួសពេកទៅ ទាំងពីរប្រការ នេះ មិនអាចនាំផលល្អមកកាន់ខ្លួនឯងណាស់ណាទេ ព្រោះជំនឿមិនបរិបូរណ៍ គ្រប់គ្រាន់ ឬ ល្មមដូចពោលមកហើយខាងដើម។ កាលបើលោកមនុស្ស ជា លោកដែលពោរពេញទៅដោយការតស៊ូ ហើយក៏ការតស៊ូរបស់មនុស្សនោះ សោតជូនកាលក៏មានជ័យជំនះ មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ជូនកាលក៏តោងចាញ់យ៉ាង ត្រដាបត្រដូសយ៉ាប់យ៉ឺន។ ការបានជ័យជំនះក៏មិន គួរជាសាហេតុបង្កការត្រេក ត្រអាលហួសហេតុ ឬ ក៏ធ្វើឲ្យកើតសេចក្តីធ្វេសប្រហែស ដល់ទៅមានជំនឿក្នុង ខ្លួនឯងពេកទៅ។ ព្រោះនោះ ជាសាហេតុនៃសេចក្តីធ្វេសប្រហែស ដល់ទៅ មានជំនឿក្នុងខ្លួនឯងពេកទៅ។ ព្រោះនោះ ជាសាហេតុនៃសេចក្តីប្រមាទ ដែល អាចបង្កឲ្យកើតសេចក្តីភ្លាំងភ្លាត់បានងាយៗ កាលបើត្រឡប់ចាញ់គេទៅវិញ ក៏នឹងមានចិត្តពោរពេញទៅដោយសេចក្តីសោក ទុក្ខទោមនស្ស ស្ទើរតែនឹង សម្លាប់ខ្លួនឯង។ ការខូចចិត្តនឹងច្រើន ឬ តិចមានមូលដ្ឋានមកពីផលនៃការ ចាញ់ជាសំខាន់។

មនុស្សដែលមានជំនឿយ៉ាងខ្លាំងខ្លួនមាំក្នុងខ្លួនឯង ចាត់ជាមនុស្សមាន

សតិសម្បជញ្ញៈទាំងមានសេចក្តីសំរេចិត្តយ៉ាងដាច់ខាត មនុស្សបែបនេះរមែងតែងតែជួបប្រទះនូវសេចក្តីចំរើនរុងរឿងក្នុងនាករជីវិតជាដរាប។

៤. ជំនឿខ្លាំងរបស់ហ្វូងមនុស្ស

កាលកើតសង្គ្រាមរវាងបារាំងសេស និង អាណ្លីម៉ង់ ព.ស ២៤១៣ ខណៈដែលការតស៊ូគ្នាដណ្តើមយកជ័យជំនះផ្តាច់ព្រៃត្រីនោះ។ លោក ប៊ិសម៉ា រ៉ិត បានតាមស្តេចព្រះចៅប្រុស្សី ដើម្បីទៅសួរសុខទុក្ខមេទ័ព និង ពលទាហាន។ មេទ័ពអាណ្លីម៉ង់ក្នុងខណៈនោះ ជាមេទ័ពដែលមានសមត្ថភាពខ្លាំងក្លា បំផុតឈ្មោះ ហ្វូងមនុស្ស។ ខណៈដែលលោក ម៉ង់ខេ កំពុងរាយការណ៍ពី សភាពសង្គ្រាម និង យុទ្ធវិធីទុលថ្វាយព្រះចៅប្រុស្សីថា ខ្លួនឯងបានស្មាន ហេតុការណ៍ទុកទៅយ៉ាងម្តេចខ្លះ ហើយទាំងត្រូវធ្វើយ៉ាងផ្តាច់ព្រៃត្រីដោយវិធី ណា ទើបយកជ័យជំនះលើកងទ័ពបារាំងសេសបាននោះ ។ លោក ប៊ិសម៉ា រ៉ិត (អ្នកតាមស្តេច) គិតនឹងសាកល្បងសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ មនុស្ស មើលដោយ បើកប្រអប់បារីហើយឲ្យ មនុស្ស រើសយកជក់ដោយខ្លួនឯង។ ក្នុងប្រអប់បារី នោះមានបារីពីរធុន គឺធុនល្អពិសេស និងធុនល្អធម្មតាចម្រុះលាយឡំគ្នា ។ មនុស្ស ខេ ក៏រើសយកតែបារីធុនល្អពិសេសអុជជក់។ ប៊ិសម៉ា រ៉ិត ទើបក្រាបទូលព្រះចៅ ប្រុស្សីថា ការចំបាំងម្តងនេះ អាណ្លី ម៉ង់ ត្រូវតែមានជ័យជំនះដាច់ខាត ព្រោះ មេទ័ពរបស់ព្រះអង្គនៅមានសតិសម្បជញ្ញៈល្អដែលរើសយកតែបារីធុន ល្អ ពិសេសពីប្រអប់មកអុជជក់ បើសិនសតិសម្បជញ្ញៈខូច ក៏គង់រើសយកបារីពី ប្រអប់ជក់ដោយលក្ខណៈតាមយថាកម្ម។ ហើយក៏ការចំបាំងក្នុងគ្រានេះបាន ប្រព្រឹត្តទៅដូច ប៊ិសម៉ា រ៉ិត ស្មានហេតុការណ៍ទុកគ្រប់យ៉ាង។ នេះជាគ្រឿង ពិសោធន៍ ឲ្យឃើញថា “សតិសម្បជញ្ញៈរបស់ មនុស្ស នៅល្អ”។ ហើយសតិ សម្បជញ្ញៈនឹងល្អ ឬ អាក្រក់ ក៏ដោយសារជំនឿយ៉ាងមុតមាំក្នុងខ្លួនឯងជាសារៈ ដ៏សំខាន់ដូចបានពោលខាងលើនេះ។

៥. ជំនឿខ្លាំងរបស់នាងកញ្ញា ម៉ែរី ម៉ែកឌីរ

នាងកញ្ញា ម៉ែរី ម៉ែកឌីរ ស្រ្តីជាតិអាមេរិក ដែលល្ងង់ខ្លៅមានបញ្ហាអាប់ជា ទីបំផុតជាស្រ្តីស្នេហាទានគេដែលបាន បានពេលមកហើយពីខាងដើម។ ក្នុងទី នេះសូមពេលបន្ថែមបន្តិចបន្តួច ដើម្បីជាឧទាហរណ៍ដល់លោក អ្នកអានជាទី គោរពនាងមានជំនឿ យ៉ាងមុតមាំខ្ជាប់នៅក្នុងខ្លួនឯងជាពិតប្រាកដ គឺនាងបាន កើតជំនឿថា នាងអាចធ្វើយ៉ាងពិតប្រាកដ កាលបើនាងកើតជំនឿខ្ជាប់ក្នុងខ្លួន របស់នាងដូច្នោះហើយ។ អានុភាពនៃចិត្តរបស់នាង ក៏ត្រូវដាស់ឲ្យភ្ញាក់ឡើងនូវ មនោភាព សមាធិ ចិន្តានុភាព បានផុសព្រោងព្រាតក្នុងខួរក្បាលរបស់នាងក្នុង គ្រាដំបូងនាងបានសាកល្បងធ្វើហើយ និងបដិបត្តិសាកល្បងមើល តែក៏នៅរក ផ្លូវសំរេចមិនទាន់បាន។ នាងក៏បានព្យាយាមធ្វើតទៅ ដោយសេចក្តីជឿខ្ជាប់ ក្នុង ចិត្តថាត្រូវតែសំរេចមិនទាន់បាន។ នាងក៏បានព្យាយាមធ្វើតទៅ ដោយ សេចក្តីជឿខ្ជាប់ក្នុង ចិត្តថាត្រូវតែសំរេចឲ្យបាន។ សេចក្តីព្យាយាមនិងជំនឿ របស់នាងជាដើមទុន ទៅដុសឫសចាក់ស្រែះក្នុងបេះដូងរបស់នាង គ្មានអ្វីក្នុង លោកនេះដែលនាងនឹងធ្វើមិនបាននោះទេ។ ដោយជំនឿខ្ជាប់យ៉ាងមុតមាំដល់ អាយុរបស់នាងបាន ៤៥ឆ្នាំ។ នៅទីបំផុត សេចក្តីសំរេចដូចគោលបំណងរបស់ នាងយ៉ាងបរិបូណ៌ក៏បង្កើតដល់នាង ហើយកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់ស្រ្តីសុំទាន ដែល ធ្លាប់តែត្រូវគេមើលងាយ ក៏កក្រើកទូទៅទាំងផ្ទៃនៃពិភពលោក។ នាងមានកូន សិស្សកូនគណៈច្រើនជាអតិបរមា នាងក៏ក្លាយជាមនុស្សមានធនធានស្តុកស្តម្ភ ជាសេដ្ឋីឡើង។ ជំនឿខ្ជាប់ ទើបធ្វើឲ្យមនុស្សសុំទានក្លាយជាសេដ្ឋី ព្រមទាំង មានប្រាជ្ញាបានយ៉ាងអស្ចារ្យបំផុត។

យើងឃើញបានហើយ ជំនឿខ្ជាប់របស់មនុស្សជាមូលដ្ឋានដ៏សំខាន់ បំផុតក្នុងការសាងជីវិតក្នុងការតស៊ូលើវេទិកានៃនាគជីវិត ។ ជំនឿយ៉ាងមុតមាំ ខ្ជាប់ខ្លួនពិតប្រាកដ ទោះបីនឹងកើតដល់នរណា ជំនឿដ៏ខ្ជាប់មុតមាំនឹងជួយ បណ្តុះបណ្តាល ស្ថិតស្ថានអនុភាពនៃចិត្តគំនិតនរនោះឲ្យឈានទៅកាន់សេចក្តី សំរេចបាន យ៉ាងមិនបាច់សង្ស័យឡើយ។ សូមលោកអ្នកអានពិចារណា ម៉ែរី ម៉ែកឌីរ មើលចុះក៏ឃើញថា នាងមានអាជីពជាអ្នកសុំទាន ក្រខ្យត់បញ្ហាអាប់។

កាលបើនាងបានឮពាក្យស្វាធ្យាយន៍ពីរឿងចិត្តវិទ្យា របស់លោកសាស្ត្រាចារ្យ ជាតិបារាំងសេស។ អំណាចចិត្តានុភាព សមាធិភាព មនោភាព ជំនឿភ្ជាប់មុត មាំក៏បន្ទានប្រែសភាព ហើយក៏កើតឡើងភ្លាម។ ដូងចិត្តរបស់នាងក្លាយភាពជា អច្ឆរិយៈឡើងក្នុងខណៈនោះ អំណាចចោកទាបបានត្រូវទំលាយទៅអស់ រលីង។ នេះហើយដែលជាហេតុរុញច្រានឲ្យ នាងកញ្ញាអ្នកស្នូមគួរឲ្យវេទនា បានសម្រេចគោលដៅរបស់នាងបាន។ រង្វាន់នៃភាពជាអច្ឆរិយៈ ដែលហុចជូន នាងនោះ គឺជាសេដ្ឋីដ៏ស្តុកស្តម្ភ។

យើងខ្មែរ ត្រូវដំន្តតាម សម្តេចឪជានិច្ច

បទទី ៤

សមិទ្ធិវិតនៃការងារ

១. ទស្សនៈវិជ្ជាជីវិតនិងនៃពិភពលោក

សេចក្តីត្រូវការរបស់មនុស្សសព្វថ្ងៃនេះគ្រប់ៗគ្នា ចង់មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ចង់មានអំណាចចង់ជាអ្នកស្តុកស្តម្ភដោយធនធាន និងទ្រព្យសម្បត្តិ។ តែសេចក្តីត្រូវការរបស់បុគ្គលទាំងនេះខ្លះក៏សំរេចក្នុងការងារយ៉ាងមានកិត្តិយស និងទ្រព្យសម្បត្តិដូច រតីហ្វេលីស ហេនរីហ្វេរត ខានេតិយ៍-វ៉ាណាមេត្តិរ ណាប៉ូឡេអុង-ប៉ូណាប៉ាត មុស្សូលីនី ហិត្លែ លិនខល័ន។ល។ ការដែលបុគ្គលទាំងនេះ អាចឈានទៅកាន់សេចក្តីរុងរឿង និងសេចក្តីសំរេចបាននោះ ក៏ព្រោះបុគ្គលទាំងនោះមានចំណុចអាចកំបាំងដ៏សំខាន់នៅក្នុងខួរក្បាលរបស់គេ។ បុគ្គលទាំងនេះតែងតែមានសេចក្តីឆ្លាតគ្រប់គ្រាន់ដែលអាចនឹងយល់ថា ពិភពលោកដែលយើងអាស្រ័យនៅសព្វថ្ងៃនេះ មានបឋមការណ៍យ៉ាងម៉េច? លោកដែលយើងអាស្រ័យនៅសព្វថ្ងៃ នេះកើតចាកអ្វី? ពិភពលោកដែលយើងអាស្រ័យនេះវិវឌ្ឍនាការមកបានយ៉ាងម៉េច? ការប្រែប្រួល នៃពិភពលោកកើតមកបានយ៉ាងម៉េច? ហេតុអ្វីលោកមនុស្សយើងនេះទើបមាន ការខ្វល់ខ្វាយប្រទុស្សរាយបៀតបៀនគ្នា មានការចំបាំងរាំងដល់គ្នាមិនចេះអស់មិនចេះហើយ ហេតុអ្វីប្រទេសធំៗ ដែលថាមហាអំណាចមានការខ្វែងគំនិតគ្នា ទំនាស់គ្នាមិនចេះស្រាកស្រាន្តសោះ។ កាលបើបុគ្គលទាំងនោះយល់ ចូលចិត្តក្នុងទស្សនៈនៃជីវិត ទស្សនៈនៃលោក និង ទស្សនៈនៃលទ្ធិផ្សេងៗដែលគ្របសង្កត់ចិត្តមនុស្សនៅដូច្នោះ។ គេក៏អាចដឹងជាក់ថា សេចក្តីប្រែប្រួលសព្វថ្ងៃនេះរមែងប្រព្រឹត្តទៅតាម ឧត្តមគតិ និងលទ្ធិគ្រប់គ្រង ហើយទាំងលទ្ធិជំនឿ រហូតដល់ការទាក់ទងក្នុងវឌ្ឍនធម៌ ភូមិប្រទេស សភាពប្រទេស សាសនា ហើយក៏ប្រការសំខាន់បំផុតក៏គឺបញ្ហានយោបាយក្នុងប្រទេសនោះ មានប្រសិទ្ធិភាពនឹងវឌ្ឍនភាព

អាក្រក់ល្អយ៉ាងម្តេចទៀតផង។ បុគ្គលដែលមានឈ្មោះបោះសំឡេង ក្នុងពិភពលោកនោះ ចាត់ជាមនុស្សមានវិធីភាព និងចិត្តានុភព ខ្លាំងក្លាជាទីបំផុត។ ភាសិតបូរាណមួយដែលយើងធ្លាប់បានឮជាញឹកញយថា “ប្រណាំងទូក ប្រណាំងក្តារយើងអាចនឹងប្រណាំងបាន តែប្រណាំងអំណាចវាសនា យើងប្រណាំងមិនបានទេ”។ ការពោលដូច្នោះ ជាការពោលត្រូវម្យ៉ាងដែរ តែគ្មានខ្លឹមសារអ្វីសោះព្រោះជាការពោលដែលធ្វើឲ្យបន្ទូរបន្ថយកំលាំងចិត្ត ឬ អច្ឆរិយៈផ្លូវចិត្តទៅវិញ។ ការពិត គួរតែប្រើពាក្យពេចន៍ទាំងនេះជំនួសគឺ៖ ប្រណាំងទូក ប្រណាំងក្តារក៏ប្រណាំងបាន ប្រណាំងអំណាចវាសនា ក៏អាចប្រណាំងបានដូចគ្នាដែរ” ក្នុងពិភពលោកនេះ គ្មានអ្វីដែលមនុស្សយើងនឹងធ្វើមិនបាន ធ្វើមិនកើតនោះទេ។ ណាប៉ូឡេអុង ប៉ូណាប៉ាត ក៏អាចកសាងខ្លួនឯងចាកបុគ្គលធម្មតាសាមញ្ញ ឡើងមកគ្រងអំណាចដល់ទៅចក្រពត្រាធិរាជ មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះកក្រើក សាកលលោកបាន។ ពលបាលឯកបាទិស្ត នៃប្រទេសគុយបា ក៏បានសាងខ្លួនឯងឡើងទៅមេពល។ ពលបាលទោហិត្ត កម្មករលាបពណ៌ជញ្ជាំងផ្ទះ ក៏អាចសាងបារមីប្រណាំងនឹងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់អាណឺម៉ង់ទាល់តែបានឈ្មោះថា គេមានសមត្ថភាពសាងជាតិអាណឺម៉ង់ឲ្យថ្មីថ្មោង មហាសាលជាងយុគបីលម៉ាវត ឬព្រះចៅកែសីរមហារាជទៅទៀត។ អិដិស័ន ក្មេងមហាសែនល្ងង់ម្នាក់ទៀត សូម្បីតែគ្រូរបស់ខ្លួនក៏អស់សង្ឃឹម នឹងប្រៀនប្រដៅទៅទៀតបានតោងបញ្ជូនអិដិស័ន ឬ សេចក្តីព្យាយាមពិសោធន៍ខ្លួនឯងថា មិនមែនជាក្មេងល្ងង់ ឬ អាច់ខិនទេ។ ដោយហេតុនេះហើយ ទើបគេព្យាយាមអប់រំខ្លួនឯងដោយខ្លួនឯង ដោយយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការចង់ចេះ ចង់ដឹងបានព្យាយាមអប់រំខ្លួនឯង ដោយពិតប្រាកដអស់ពីជួងចិត្ត។ កាលបើព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនេះមាននៅយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់បរិបូណ៌ហើយ សេចក្តីល្ងង់ខ្លៅអាច់ខិនរបស់អិដិស័ន ក៏វិនាសបាត់អស់រលីងទៅ។ បញ្ញាក្តីថ្លាព្រោងព្រាតក៏ផុសឡើងជំនួស នៅទីបំផុត អិដិស័នក៏មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះកងរំពងឡើងល្បីល្បាញ លាន់ពុទ្ធពញ្ញទាំងផ្ទៃនៃសាកលលោក ដូចយើងរាល់គ្នាបានជ្រាបស្រាប់ហើយ។

កាលដែលខ្ញុំបាទបានពោលមកយ៉ាងវែងហូរហែរនេះ ដើម្បីនឹងដៅ

បញ្ជាក់ឲ្យអ្នកអានបានយល់ដោយជាក់ថា ការប្រែប្រួលនៃលោកមនុស្ស ដែលយើងអាស្រ័យនៅសព្វថ្ងៃនេះ តែងបិតនៅក្រោមអំណាចនៃមនុស្សច្រើនជាងធម្មជាតិ និងព្រហ្មលិខិត ប្រទេសនឹងចំរើនឬអន់ថយរមែងបិតនៅគំនិតរបស់មនុស្សតែប៉ុណ្ណោះ។ កាលបើមនុស្សយើង ចេះស្គាល់ទិចនិចដ៏សំខាន់សំរាប់ធ្វើឲ្យកើតវិវឌ្ឍន៍ភាពដល់ជំនុំជនហើយៗ តទៅនេះខ្ញុំបាទនឹងពិសោធន៍រឿងដែល ថាសេចក្តីសំរេចរបស់មនុស្ស ដែលបានពោលមកហើយខាងដើមនោះតោងអាស្រ័យ “ការធ្វើការងារ” យ៉ាងម៉េចខ្លះ?។

២. ជីវិត និង ការតស៊ូ

ទស្សនៈនៃសេចក្តីពិតមានន័យថា “ជីវិតគឺការតស៊ូ” ។ បុគ្គលដែលអាចនឹងឈានទៅកាន់ដំណែងធំកំពូល នៃមនុស្សបាននោះ គេក៏តោងតស៊ូគ្រប់កម្មវិធី និង គ្រប់មធ្យោបាយមកយ៉ាងជោគជាំ គេតោងឆ្លងកាត់ការងារជីវិតយ៉ាងមហាពិបាកបំផុត គេតោងតស៊ូនឹងឧបសគ្គនានាគ្រប់ប្រការយ៉ាងអ្វីតស្វាញ គេតោងព្យាយាមអត់ធន់តស៊ូក្នុងនាក ជីវិតយ៉ាងសែនវេទនា គេតោងប្រទះនូវការស្រេចឃ្លានយ៉ាងទារុណសាហាវ ជាទីបំផុត។ សូម្បីតែហេតុការណ៍ទាំងនោះនឹងផ្ទាញ់ផ្ទាល់ ធ្វើទុក្ខបុកម្នេញ ដល់គេតិចច្រើនគ្រប់កម្មវិធី និងគ្រប់មធ្យោបាយដើម្បីតស៊ូនូវសង្គ្រាមនៃជីវិត។ គេមានការអត់ទ្រាំដូចគោក្របីបុគ្គលទាំងនេះហើយដែលមានជីវិតរុងរោចន៍ចម្អើង ទាល់តែក្លាយទៅជាបុគ្គលសំខាន់ ឬជាអច្ឆរិយៈបុគ្គលបាននោះ ក៏ព្រោះគេមានវិញ្ញាណជាអ្នកតស៊ូ ហើយចូលចិត្តធ្វើការ ធ្វើការ ធ្វើការទាល់តែចប់ជីវិត។

ជាការពិតណាស់ លើផ្ទៃពិភពនៃជីវិតសព្វថ្ងៃនេះ គេរមែងធ្វើសង្គ្រាមជីវិតគ្រប់ប្រកល្លកតែគ្រប់ៗគ្នា ដូចសង្គ្រាមខាងផ្លូវទាហាន សង្គ្រាមនយោបាយ សង្គ្រាមរវាងលទ្ធិសង្គ្រាមផ្លូវសេដ្ឋកិច្ច សង្គ្រាមផ្លូវវឌ្ឍនធម៌ សង្គ្រាមចិត្តវិទ្យា សង្គ្រាមយោសនាបញ្ចុះបញ្ចូល។ល។ អ្នកខ្លះតោងធ្វើសង្គ្រាមជីវិត ទាល់តែខ្លួនឯងត្រូវចប់ជីវិតកណ្តាលថ្នល់ដូចមហាភ្នៈគន្ធី មូស្សូលីនី លិនលីនី។ល។ អ្នកខ្លះធ្វើសង្គ្រាមជីវិតបានជ័យជំនះ មានទាំងអំណាចវាសនា ព្រមទាំងទ្រព្យ

សម្បត្តិយ៉ាងមហាសាល។ យើងអាចយល់ឃើញបានហើយថាសង្គ្រាមនៃជីវិតរបស់មនុស្សនោះ។ មនុស្សតែរាល់រូបតោងធ្វើសង្គ្រាមនៃជីវិតទាល់តែចប់ជីវិត។ កាលបើយើងមានកំណើតមកជាមនុស្សហើយ ក៏ត្រូវតែតស៊ូនូវឧបសគ្គ និងវត្ថុធម្មជាតិគ្រប់យ៉ាងដោយជៀសវាងមិនបានដាច់ខាត។ ហើយយើងក៏តោងដឹងថា លើផ្ទៃពិភពនៃជីវិតរបស់មនុស្ស គ្រប់រូបតែងតែមានសង្គ្រាមគ្របសង្កត់នៅទាល់តែអស់ជីវិត ដោយយើងនឹងជៀសវាងមិនផុតជាដាច់ខាត។ ដូច្នោះយើងមានតែវិធីមួយប៉ុណ្ណោះគឺ ត្រូវតែប្រឈមមុខតស៊ូនឹងសត្រូវ ឬឧបសគ្គនោះដោយមិនមានការរំភើប ញាប់ញ័រអ្វីបន្តិច បន្តួចឡើយ។

តែមុនពេលដែលយើង នឹងតស៊ូនូវឧបសគ្គនៃជីវិត យើងក៏តោងដឹងចំណុចអាថ៌កំបាំងទុកខ្លះមិនច្រើនក៏តិច ដើម្បីបណ្តុះផ្សារវត្ថុខ្លះខាត ដែលអាចនឹងឧប្បត្តិឡើងដោយខ្លួនឯងដឹងមិនខិតដល់។

ឲ្យកត់សំគាល់ទុកជានិច្ចថា មិនមាននរណាក្នុងលោកនេះ នឹងបណ្តុះបណ្តាលខ្លួនឯងឲ្យមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ឡើងមកបានដោយអ្នកនោះប្រាសចាកការតស៊ូនូវឧបសគ្គនានានោះទេ។ មិនមានអ្នកណា នឹងសំរេចកិច្ចការផ្សេងៗដោយអ្នកនោះមិនបានធ្វើការងារ ឬ តស៊ូនូវឧបសគ្គយាត់យ៉ាង រារាំង នៃនាកជីវិតនោះទេ។ សង្គ្រាមជីវិតជាយុទ្ធបរិ វេណដ៏ទូលំទូលាយ រកទីបំផុតគ្មាន។ សិល្បៈនៃសង្គ្រាមជីវិត តោងប្រកបដោយគុណសម្បត្តិច្រើនប្រការរួមគ្នា ទើបនឹងអាចបណ្តុះបណ្តាលឲ្យមានជ័យជំនះបាន។ គុណសម្បត្តិដែលខ្ញុំបាទបានពោលមកនេះគឺផែនការណ៍តស៊ូនៃជីវិត។ ចំណែកសង្គ្រាមផ្លូវទាហាននោះតោងតែមានផែនការណ៍ល្អិតល្អន់ហ្មត់ចត់ និងមនោគតិប្រាជ្ញាព្រាកក្នុងប្រទេស ក្រៅប្រទេស តោងមានរោងឧស្សាហកម្មទាំងប្រភេទសង្គ្រាម និងប្រភេទដែលទាក់ទងដល់បញ្ហាជីវភាពរបស់ប្រជាពលរដ្ឋ ព្រមទាំងតោងមានបរិមាណ និង គុណភាពគ្រប់គ្រាន់ ។ ការវិទ្យាសាស្ត្រ និងការឧស្សាហកម្មប្រតិស្តកម្មតោងមានសមត្ថភាពជាអតិបរមា។ ប្រជាពលរដ្ឋក្នុងជាតិ តោងមានគំនិតលះបង់ និង ប្តូរផ្តាច់ដើម្បីជាតិរបស់ខ្លួនជានិច្ច ទាំងមានសាមគ្គីជាផ្តួងមួយ ហើយជាការសំខាន់ចុងបំផុតនោះគឺត្រូវតែមានសេចក្តីអំណត់ស្វិតស្វាញ

ក្នុងការតស៊ូ យ៉ាងវិសេសវិសាលបំផុត។

សង្គ្រាមជីវិតរបស់មនុស្សនោះ និង ដំណើរទៅដោយមិនមានផែនការណ៍ មិនមានគោលដៅ មិនមានដំណើរទៀងទាត់ ចាក់ជាសង្គ្រាមជីវិតដែលប្រើការមិនបានជាដាច់ខាត។ សង្គ្រាមជីវិតរបស់មនុស្ស ដែលពោរពេញទៅដោយបែបផែនពិតៗ នោះជាសង្គ្រាមដែលត្រូវតែមានឱកាសវេលា សេចក្តីគាប់គួរ និងតុល្យពិនិត្យយ៉ាងល្អិតល្អន់ គ្រប់គ្រាន់ ច្រើនជាងសង្គ្រាមរវាងប្រទេសនឹងប្រទេសជាអតិបរមា។

កាលបើសង្គ្រាមជីវិត ជាសង្គ្រាមដែលត្រូវតែមានគ្រោងការណ៍ មានលក្ខណ៍ទ្រឹស្តីមានសិល្បៈដូច្នោះ។ ក៏ជាការពិតណាស់ ដែលសង្គ្រាមជីវិតត្រូវតែដំណើរទៅ ដោយមានរបៀបបែបផែន។ ហើយលើសជាងនោះទៅទៀត សង្គ្រាមជីវិត តោងតែមានទ្រឹស្តី ឬ សិល្បៈគ្រប់គ្រាន់ទៀតផង។ ដើម្បីបដិរូបចិត្តគំនិតឲ្យមានសេចក្តីស្រវាស្រទេញ ចិត្តានុភាព សមាធិ មនោភាព គោលដៅនៃជីវិត ជំនឿមាំមួនក្នុងខ្លួនឯង សេចក្តីអត់ធន់ សេចក្តីមានៈ ការបង្ហាប់ខ្លួនឯង សេចក្តីក្លាហាន ការទូលំទូលាយក្នុងសង្គម ទាំងត្រូវមានសុខភាពបរិបូណ៌ម្យ៉ាងទៀតផង។

បើយើងបានព្យាយាមសិក្សាស្រាវជ្រាវ ជីវប្រវត្តិនៃបុគ្គលសំខាន់ក្នុងពិភពលោកមើលហើយ យើងក៏អាចឃើញបុគ្គលទាំងនោះមានគុណសម្បត្តិដូចពោលមកនេះមិនច្រើនក៏តិច។ គេជាមនុស្ស ដែលពោរពេញទៅដោយសេចក្តីស្រវាស្រទេញយ៉ាងខ្លាំង ទាំងមានគំនិតថ្មីៗប្លែកៗជានិច្ច មានសេចក្តីអត់ធន់យ៉ាងគួរអស្ចារ្យ មានគោលដៅនៃជីវិត មិនប្រែប្រួលមានសេចក្តីព្យាយាមយ៉ាងខ្លាំងក្លា សំរេចចិត្តយ៉ាងឆាប់រហ័ស មានសេចក្តីក្លាហានយ៉ាងកំពូលហើយប្រការសំខាន់បំផុត ក៏គឺជាកម្មករក្នុងគោលដៅរបស់ខ្លួនឯង ដោយមិនរាថយនិងធុញទ្រាន់សោះឡើយ។

ដូចលោក ហាឌីង ប្រជាធិបតីហរដ្ឋអាមេរិក ពោលជាឧត្តមគតិទុកថា “ចូរព្យាយាមហើយក៏ព្យាយាមឲ្យ រិតតែខ្លាំងឡើង ហើយក៏តោងឲ្យរិតតែខ្លាំងឡើងទៅទៀត”។

នេះជាចំណុចអាថ៌កំបាំងរបស់លោក ហាឌីង ដែលធ្វើឲ្យលោកបានសម្រេចជាធំជាមហាបុរសឡើងបាន។

វត្តភ្នំដែលអាចបណ្តុះបណ្តាលឲ្យមនុស្សយើងពើបប្រទះនូវ វឌ្ឍនភាព ចម្រើនរុងរឿង ទៅមុខបាននោះមិនមែនបិតនៅនឹងព្រហ្មលិខិត ព្រះអាទិទេព ព្រះជាម្ចាស់ឬជោគវាសនាតែម្យ៉ាងនោះទេ តោអាស្រ័យគោលគំនិត និង ការធ្វើការងារជាគោលសំខាន់បំផុត។ អំណាចរបស់ដួងតារាឬព្រហ្មលិខិត ច្រើនតែបិតនៅនឹងមនុស្សទន់ខ្សោយមនុស្សដែលមិនជំនឿស៊ីបក្នុងខ្លួនឯង មនុស្សដែលប្រាសចាកគោលគំនិត មនុស្សដែលប្រាសចាកមនោរាម និង សមាធិ មនុស្សដែលប្រាសចាកសេចក្តីក្លាហាន អង់អាច ។ល។

តែមនុស្សដែលចេះសង្កេតការណ៍នូវចលនាក្នុងលោកជាដរាបហើយ គេអាចនឹងយល់ឃើញច្បាស់ថា គ្រប់បែបយ៉ាងក្នុងលោកសព្វថ្ងៃនេះ រមែងប្រែប្រួលផ្លាស់ប្តូរក្នុងលោក បង្កឲ្យកើត “សង្គ្រាមជីវិត” សង្គ្រាមជីវិតត្រូវតែមានគ្រោងការណ៍ ក្នុងការដំណើរនៃ ជីវិតដូចមានគោលដៅនៃជីវិត ការផ្គត់ផ្គង់អប់រំខ្លួនឯង គឺមិនព្រមដេកចាំតែជោគវេសនា ឬព្រះអាទិទេពជួយនោះទេ។ មនុស្សសំខាន់ៗក្នុងលោក រមែងតែប្រើមនោរាមរបស់គេប្រកបការងារ ព្រោះសមិទ្ធិចុងបំផុតរបស់មនុស្ស បិតនៅនឹងការងារ បើមិនធ្វើការងារក៏មិនកើតសេចក្តីសំរេចដូច្នោះជាដើម។

ជាការពិតបំផុត មនុស្សដែលប្រកបទៅដោយជោគវាសនា និងយល់ស័ក្តិ ព្រមទាំងមានទ្រព្យសម្បត្តិ ធនធាន ស្តុកស្តម្ភថ្នាក់សេដ្ឋី មហាសេដ្ឋីក៏ព្រោះមនុស្សនោះធ្វើការងារយ៉ាងប្តូរផ្តាច់រហូតជីវិត បើសិនគេប្រាសចាកការងារហើយ មនុស្សនោះនិងបោះជំហានទៅកាន់វឌ្ឍនភាពដ៏រុងរឿង ចម្រើនមិនបានជាដាច់ខាត។ ព្រោះការធ្វើការងារ ជាការស្តែងបញ្ជាក់ដល់បុគ្គលិកលក្ខណៈ និង សមត្ថភាពដ៏អង់អាចក្លាហានរបស់គេ។

៣. ខ្ពត្តមគតិរបស់បុគ្គលសំខាន់ៗ

បុគ្គលសំខាន់ៗ ក្នុងលោកដូចជាណាប៉ូឡេអុង-ប៉ូណាប៉ារត ក៏បានធ្វើ

ការតស៊ូក្នុងឆាកជីវិតទាល់តែអស់ជីវិត ។ ម៉ាទិនឡូធី ប្រើវេលាក្នុងឆាកជីវិត និងនិពន្ធសៀវភៅដល់ទៅ ៤៤៦ រឿងហើយទាំងអ្នកផ្ដើមតាំងលទ្ធិនិកាយ ប្រូតែស្តង់ ទៀតផង។ ត្រក អហូ វេល្លិងត័ន បុគ្គលសំខាន់របស់អង់គ្លេស ដែលធ្លាប់ច្បាំងឈ្នះណាប៉ូឡេអុង ប៉ូណាប៉ាត រុស្ស៊ី វឌីរលូ ក៏ប្រចក្សថាលោកនេះមានសេចក្ដីព្យាយាមខ្លះខ្លះធ្វើការងារជាអតិបរមាមានសៀវភៅផ្សេងៗ ដែលលោកនេះនិពន្ធទុកទាំងតែអាយុ១៣ឆ្នាំ ក៏ត្រូវបានរក្សាទុកក្នុងសារៈមន្ទីរនៃជាតិ ទាល់តែសព្វថ្ងៃនេះ។

កាលដែលខ្ញុំបានរៀបរាប់ពេលមកទាំងនេះក៏ជាការគូសបញ្ជាក់ឲ្យឃើញច្បាស់ថា បុគ្គលដែលមានសេចក្ដីសំរេចយ៉ាងមហាសាលក្នុងឆាកជីវិតរបស់ខ្លួននោះ សុទ្ធតែជាបុគ្គលធ្វើការងារយ៉ាងជោគជាំបូរផ្ដាច់ទាំងអស់សុទ្ធតែ ជាបុគ្គលល្មើសធ្វើការងារ ជាអតិបរមាទាំងអស់។ លោកស៊ីរីលទ័រស្កត់ និងនិពន្ធករជាតិអង់គ្លេសកាន់សុភាសិតប្រចាំ ចិត្តថា “កុំនៅស្ងៀមដោយមិនបានធ្វើអ្វី”។ រូបិតសំនុំអ្នកប្រាជ្ញមេធី ជាតិបារាំងសេសក៏មានសុភាសិតសម្រាប់ខ្លួនគេថា “តោងនូវនឹងការងារជាដរាប”។

មានគ្រាមួយ កាលព្រះចៅចក្រព័ត្រណាប៉ូឡេអុង បានស្ដេចយាងទៅជួបនឹងកូតេអ្នកទស្សនវិទូជាតិ អាឡឺម៉ង់ បានទតឃើញកិច្ចការងារផ្សេងៗរបស់កូតេ ក៏ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលនឹងកូតេថា “មនុស្សយ៉ាងលោកនេះ បានចំជាមនុស្ស”។

ការដែលបុគ្គលសំខាន់ៗ បានឲ្យទស្សនៈទាំងនិតិវិធី និងព្រឹត្តិវិធីក្នុងផ្លូវទ្រឹស្ដីនៃការធ្វើការងារទុក ដូច្នេះរមែងជាការគូសបញ្ជាក់ឲ្យឃើងឃើញច្បាស់ថា “សេចក្ដីសម្រេចរបស់មនុស្សតែងបិតនៅនឹងការធ្វើការងារទាំងអស់” ការងារប៉ុណ្ណោះឯងដែល ធ្វើឲ្យមនុស្សយើងស្គាល់ចំណុចអាថ៌កំបាំងនៃវឌ្ឍនភាពដោយច្បាស់លាស់បាន។ ការងារប៉ុណ្ណោះឯង ដែលអាចជួយបណ្តុះបណ្តាលពលានុភាពគ្រប់ផ្លូវ ទាំងផ្លូវចិត្ត និង ពលានុភាពនៃរាងកាយ ។ ការងារប៉ុណ្ណោះឯងដែលនឹងធ្វើឲ្យស្គាល់ច្បាស់នូវការពិតនៃវឌ្ឍនភាព ទាំងអាចកំចាត់ខុសបសគ្គនានាឲ្យវិនាសបាត់បង់ទៅបាន។

នឹងកើតមកជាមនុស្សប្រភេទណាក៏ដោយ នឹងមានសមត្ថភាពយ៉ាងណា ឬ គ្មានក៏ដោយនឹងមានសេចក្តីក្លាហាន តិចច្រើនយ៉ាងណាក៏ដោយ នឹងមាន បុគ្គលិកលក្ខណៈវិសេសវិសាលយ៉ាងណាក៏ដោយ តែបើគេទាំងនោះមិនធ្លាប់ បានធ្វើការងារយ៉ាងណាមួយមកសោះ ក្នុងគំនិតរបស់គេ មនុស្សនោះនឹងជាអ្វី មិនបានជាដាច់ខាត។ តែគេក៏អាចជាមហា សេដ្ឋី ឬ មេចក្រពត្តិក៏តែក្នុងអាណា ចក្រនៃមនោភាពរបស់គេប៉ុណ្ណោះ។

“ជំហានទៅមុខរបស់មនុស្សក្នុងអតីត បច្ចុប្បន្ន និង អនាគត ទើបធ្លាក់ ជាសម្បត្តិរបស់អ្នកធ្វើការងារតែមួយពួកប៉ុណ្ណោះ”។

ចំណុចអាថ៌កំបាំងនៃជំហានទៅមុខរបស់មនុស្ស រមែងបិតនៅនឹង ការងារ។ តែការធ្វើការងារ ដូចពោលមកនេះ តោងមានសតិសម្បជញ្ញៈចិត្ត ហើយក៏បង្កប់ចិត្តមាន សម្បជញ្ញៈនេះឲ្យប្រព្រឹត្តទៅដោយត្រឹមត្រូវ ព្រោះចិត្ត មានសម្បជញ្ញៈ ជាវត្ថុចាំបាច់សំរាប់ការធ្វើការងារដែលត្រូវប្រព្រឹត្តទៅដោយ ត្រឹមត្រូវគាប់គួរជាដរាប។ ហើយក៏ចិត្ត មានសម្បជញ្ញៈនេះឯងរមែងមាន ប្រសិទ្ធិភាពបរិបូណ៌ អាចពិចារណាបានថា អ្វីខុស អ្វីត្រូវ អ្វីល្អ អ្វីអាក្រក់ ។ ទាំងត្រូវធ្វើយ៉ាងម្តេច ទើបបានជួបប្រទះនូវសេចក្តីសំរេចប្រយោជន៍ក្នុងការងារ នោះ។

ជាការពិតណាស់ ដែលសេចក្តីសំរេចរបស់ពួកមនុស្សនោះ តោង អាស្រ័យគោលការណ៍ច្រើនយ៉ាងជួយផង តែដែលសំខាន់បំផុត ក៏គឺការធ្វើការ យ៉ាងស្វិតស្វាញអត់ធន់ ហើយទាំងមិនព្រមរួញរាសោះឡើយ។

អ្នកណាក៏ដោយ បើសិនជាអ្នកចូលចិត្តធ្វើការហើយក៏ការធ្វើការនោះ បរិបូណ៌ដោយចិត្តមានសម្បជញ្ញៈផង។ ការងាររបស់គេទាំងនោះ ក៏រមែងជួប ប្រទះតែសេចក្តីសំរេចជាដាច់ខាត ដោយមិនបាច់សង្ស័យឡើយ។

អ្នកដែលជួបប្រទះនូវសេចក្តីសំរេចនោះ មិនមែនព្រោះព្រះអាទិទេព ឬ ព្រហ្មសិខិតបណ្តាលឲ្យមកទេ តែ ជាការធ្វើការងារយ៉ាងស្វិតស្វាញ អត់ធន់ របស់គេដោយឡែកទេតើ។

ដូច្នោះ សមិទ្ធិគ្រប់យ៉ាង រមែងបិតនៅនឹងមនុស្សធ្វើការងារ មនុស្សធ្វើ

ការងារតែប៉ុណ្ណោះឯងទើបជាមនុស្សធំដុំក្នុងសង្គម។ មនុស្សធ្វើការងារតែប៉ុណ្ណោះឯង ដែលត្រូវបានទទួលកេរ្តិ៍ឈ្មោះគួរឲ្យអភិរម្យ ដូចអិដីស័ន បានត្រូវលើកតម្កើងថា ជាបុគ្គលសំខាន់របស់អាមេរិក ហុយប៉ាស្ទ័រ ជាបុគ្គលសំខាន់របស់បារាំងសេស។ បុគ្គលទាំងពីរនេះ រុងរឿងនឹង ថ្មីថ្មើស មកបានក៏ព្រោះគេខំធ្វើការងារដោយខ្លះខ្លាំង និង ប្តេជ្ញាចំបំផុតទាំងអស់។

យើងគិត គ្រប់បញ្ហាឈាម ដើម្បី ជាតិ សាសនា ពលរដ្ឋ

បទទី៥ រឿងសមាធិ

១. សមាធិគឺជាអ្វី?

យើងនាំគ្នាមកគិតដល់ពាក្យថា សមាធិ (Concentration) ជាមុខសិន តើពាក្យថា “សមាធិ” នេះសំដៅដល់អ្វី? មានការចាំបាច់ដល់ការកសាង អច្ឆរិយភាពយ៉ាងម៉េច? ទាំងមានការចាំបាច់ដល់ជីវិតមនុស្សយ៉ាងម៉េចខ្លះ?

ពាក្យថា “សមាធិ” ខ្ញុំបាទបានសំដៅយកសេចក្តី “ការធ្វើការងារយ៉ាង ណានីមួយក៏ដោយតែតោងធ្វើទៅដោយចិត្តហ្នឹងហ្នឹងពិតប្រាកដ មិនមានការប្រែ ប្រួល មិនមានអារម្មណ៍ដទៃចូលមកលាយឡំ មានតែចិត្តមួយក្នុងការងារ នោះៗ ហៅថា “សមាធិ”។

២. សមាធិក្នុងទស្សនៈនៃពុទ្ធសាសនា

ពាក្យថា សមាធិ ក្នុងទស្សនៈនៃពុទ្ធសាសនា បានវិគ្រោះសព្វ និង ប្រយោជន៍នៃ “សមាធិ” ទុកដូចតទៅនេះ:

“សមាធិ ភិក្ខុវេ ភាវេថ សមាហិតោ យថាក្ខតិ បជាណតិ”
ប្រែថា គួរធ្វើសមាធិឲ្យកើត បុគ្គលដែលមានដួងចិត្តជាសមាធិ រមែងធ្វើកិច្ចការ គ្រប់យ៉ាងបានសំរេចទាំងអស់។

“មនោបុព្វដ្ឋម ធម្មា មនោសេដ្ឋា មនោមយា” ធម៌ទាំងឡាយ មានចិត្តជាធំ មានចិត្តជាអ្នកដឹកនាំនិង ធ្វើអ្វីបានសំរេចក៏ដោយចិត្តទាំងអស់។

“ចិត្តេន ជីយតិ លោកា” លោកដែលចិត្តរមែងនាំទៅ ដូច្នោះជា ដើម។ យើងមកពិនិត្យពិចារណាទៅទៀត តើសមាធិមានប្រយោជន៍យ៉ាង ម៉េច? ក្នុងការកសាងអាណាចក្រនៃសេចក្តីគិតនឹកនិងមនោភាព។ សមាធិមាន

ប្រយោជន៍យ៉ាងម៉េច? ក្នុងការសាងសតិសម្បជញ្ញៈចិត្ត និងបរិវាចិត្ត។ ទាំងជាកំលាំងដ៏មុតមាំយ៉ាងម៉េច ក្នុងការសាងអច្ឆរិយៈនៃបុគ្គលសំខាន់ៗ ក្នុងពិភពលោក។ សូមលោកអ្នកអាន មេត្តាចាំឲ្យជាក់ថា សមាធិជាដើមកំណើតនៃសមត្ថភាព ក្នុងការកំណត់ផែនការណ៍។ សេចក្តីគិតល្អ ឬ មិនល្អ សេចក្តីសង្កេតល្អ ឬ មិនល្អ រមែងបិតនៅនឹងសមាធិជាសំខាន់។ សមាធិជាព្រហ្មលិខិតនៃជីវិត ក្នុងការធ្វើការងារ មនុស្សប្រភេទណាក៏ដោយបើមានសមាធិទៀងទាត់ជាឯកច្ឆន្ទមូលតែមួយហើយៗបុគ្គលនោះក៏ចាត់ថា ជាអ្នកមានសមត្ថភាព ល្អឆើតឆាយក្នុងកិច្ចការរបស់គេ ព្រោះថា កាលបើសមាធិបានកើតឡើងយ៉ាងទៀងទាត់ពិតប្រាកដហើយ ក៏រមែងជាផ្លូវឲ្យបង្កើតបញ្ញា កាលបើកើតបញ្ញាហើយក៏រមែងជាផ្លូវឲ្យកើតសេចក្តីយល់ច្បាស់ ឃើញពិតក្នុងសភាពនៃការងារនោះៗ គ្រប់បែបយ៉ាង។

៣. សមាធិនិងវិវឌ្ឍនៈភាព

សមាធិ ទើបជាសារត្ថៈដ៏សំខាន់បំផុត សំរាប់អ្នកត្រូវការបោះជំហានក្នុងកិច្ចការទាំងពួង។ ព្រោះសមាធិ ជាមាត្រដ្ឋានទ្រទ្រង់បុគ្គលិកជាពិសេសទៀងទាត់មានសមត្ថភាពឡើងបានដូចសេចក្តីគិត សេចក្តីស្រវាស្រវទេសញ្ញ មនោភាពចិត្តានុភាព សេចក្តីគាប់ចិត្ត សេចក្តីសង្កេត។ល។ សមាធិ ទើបជាដើមកំណើតនៃសេចក្តីគិត និងគ្រោងការណ៍រហូតដល់សិល្បៈផ្សេងៗ។ នរណាមានសមាធិច្រើមច្រុំ មិនទៀតទាត់ មិនពិតប្រាកដ មិនមាំមួន មិនមូលតែមួយនោះក៏មិនអាចនឹងធ្វើអ្វីឲ្យសំរេចឡើងមកបានជាដាច់ខាត។ ទោះបី ឱកាសជោគវាសនា ឬព្រះអាទិទេពបានជួយឧបត្ថម្ភជននោះៗ ឲ្យបានជាអ្នកដឹកនាំក្នុងវង់ការងារដ៏ធំដុំរបស់ខ្លួនឯង ឬ បានជាប្រធានចាត់ការបរិស័ទធំៗយ៉ាងណាក៏ដោយ។ ខ្ញុំបាទជឿជាក់ថា វង់ការងារដ៏ធំដុំដែលគេទទួលខុសត្រូវទាំងអស់នោះ នឹងមិនមានសេចក្តីចម្រើនវឌ្ឍនៈភាពរុងរឿងទេ ទៅមុខបានឡើយ។

បុគ្គលដែលមានសមាធិយ៉ាងគួរអស្ចារ្យ ដូចព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់មហាត្ថៈគន្ធិ មេពលយ៉ៃហ្វ ណាប៉ូឡេអុង ប៉ូណាប៉ារត ។ល។ ក្នុងវេលាដែល

លោកទាំងនេះកសាងឋាមពលនៃសេចក្តីគិត។ ចិត្តថ្លើមរបស់លោក កំណត់ ហ្នឹងជាឯកច្ឆន្ទ នៅតែក្នុងរឿងដែលលោកគិតតែប៉ុណ្ណោះ។ សោតប្រសាទ របស់លោក ស្ទើរតែមិនបានឮសូរសព្ទសំឡេងអ្វីសោះឡើយ។

ពេលវេលានឹងកន្លងទៅប៉ុន្មានក៏មិនត្រូវការដឹងអន្តរាយនឹងមក ពីទិសទី ណាខ្លះ ក៏មិនមានសេចក្តីញាប់ញ័រព្រួយបារម្ភវិតក្ត។ សេចក្តីវិតក្តវិចារៈ មិន បានធ្វើឲ្យលោកទាំងនោះ មានចិត្តជាប់ជំពាក់អ្វីបានឡើយ។ មនុស្សដែលមាន សមាធិហ្នឹងហ្នឹងអស្ចារ្យដូច្នោះ ទើបធ្វើឲ្យលោកទាំងនោះ បានបោះជំហាន ឡើងទៅកាន់តំណែងនាទីខ្ពស់ មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះកងរំពងក្លាយជាអ្នកប្រាជ្ញរាជ បណ្ឌិតបាន។ ក្លាយជាអ្នកប្រឌិត មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីពេញទាំងពិភពលោក។ ក្លាយជាអ្នកនយោបាយ ដែលមានវាទសិល្បៈគួរស្តាប់ គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ យ៉ាងក្រៃលែង។ បុគ្គលដែលមានសមាធិដ៏មហាអស្ចារ្យដូច្នោះនេះហើយ ដែល ជាអ្នកកសាងគ្រឿងចក្រ គ្រឿងយន្ត គ្រឿងវិទ្យុ និងគ្រឿងវិទ្យាសាស្ត្រ ឲ្យកើត ឡើងក្នុងពិភពលោកនាសព្វថ្ងៃនេះដូច អិដិស័ន ហេនរិហូត យ៉ដស្ទីវេនស័ន ។ល។ សមាធិទើបជាវត្ថុធាតុមួយដ៏សំខាន់បំផុតសំរាប់ជាដៃគូក្នុងការតស៊ូលើ វេទិកា នៃជីវិតក្នុងលោកយុគបច្ចុប្បន្ននេះ។

ប្រជាជាតិក្នុងសង្គមណា មានសមាធិល្អទៀងទាត់ អត់ធន់ មូលជាឯក ច្ឆន្ទតែមួយសេចក្តីចំរើនជឿនលឿន ទៅមុខក្នុងសង្គម ជននោះត្រូវតែសំរេច ផលជាដាច់ខាតដោយ មិនបាច់សង្ស័យឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញបើសិននរណា ប្រាស ចាកសមាធិដូចបានពោលមកហើយខ្ញុំបាទជឿជាក់ថា សេចក្តីជ្រួល ច្របល់ ប្រែប្រួល ខ្វល់ខ្វាយ ក្នុងបញ្ហាផ្សេងៗរមែង តែងតែមានឡើងដោយមិន តោងសង្ស័យ។ ខ្ញុំបាទពោលមកនេះ គឺពោលដល់សមាធិក្នុងទស្សនៈ លោកីយ៍ប៉ុណ្ណោះ។

មនុស្សដែលមានសមត្ថភាពទន់ខ្សោយភាគច្រើនសុទ្ធតែមានសមាធិមិន ទៀងទាត់ មានចិត្តរើរវាយមានសេចក្តីវិតក្តកង្វល់ច្រើន មានសេចក្តីព្រួយបារម្ភ ជានិច្ច គ្មានជំនឿខ្ជាប់ក្នុងខ្លួនឯងសោះ។ ទោះបីនឹងប្រើសមាធិ ដើម្បីជា ប្រយោជន៍ក្នុងការងារមួយថ្ងៃ ត្រឹមតែមួយម៉ោងក៏មិនអាចនឹងធ្វើទៅបានឡើយ

មនុស្សទាំងនេះគ្មានសង្ឃឹមអ្វីសោះ ដរាបអស់ជីវិតរបស់គេ។ ជីវិតរបស់គេ ពោរពេញទៅដោយសេចក្តីសៅហ្មង ការងាររបស់គេដំណើរទៅយ៉ាងត្រដាប ត្រដូសយ៉ាប់យឺនបំផុត។ ឧត្តមគតិនិងគំនិតរបស់គេ តែងតែខ្វះបរិញ្ញាញាណ គ្រប់យ៉ាងមនោភាពរបស់គេតែងរើវាយជានិច្ច សេចក្តីកត់សំគាល់របស់គេ ប្រាសចាកសមត្ថភាពសេចក្តីគិតនឹងរបស់គេមិនជួនបរិបូណ៌ សេចក្តីអត់ធន់ ក្នុងការងារ របស់គេវិនាសសាបសូន្យអស់វិនាទីនៃសេចក្តីងងឹតងងល់អន្ទការ បានក្លាយមកជាសម្បត្តិដ៏មហាសាលរបស់គេ ដោយជៀសវាងមិនបាន ឡើយ។

ការដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធបានសំរេចសម្តោធិញ្ញាណ ក៏ព្រោះព្រះអង្គ មានសមាធិដ៏ប្រសើរមានសមាធិជាឯកច្ឆន្ទតែមួយ ហើយទាំងពេញទៅដោយ សេចក្តីតស៊ូ អត់ទ្រាំយ៉ាងស្វិតស្វាញបំផុត។

ណាប៉ូឡេអុង ប៉ូណាប៉ាត មេចក្រពត្តិនៃបារាំងសេស ដែលបានឈាន ឡើងមកពីមនុស្សធម្មតាសាមញ្ញ ក៏ព្រោះអំណាចសមាធិ បណ្តុះបណ្តាលរុញ ច្រានស្អិតស្អាងឲ្យ ណាប៉ូឡេអុង ប៉ូណាប៉ាតឈានឡើងកាន់សេចក្តីរុងរឿង បាន។ អ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រនៃពិភពលោក បានលើកដំកើងណាប៉ូឡេអុង ជា អនេកប្បការក្នុងការដែល ណាប៉ូឡេអុង មានសមាធិយ៉ាងគួរអស្ចារ្យណាស់ វេលាណាដែលណាប៉ូឡេអុងនឹងគិតរឿងអ្វី ដូចវេលាណាប៉ូឡេអុងកំណត់ផែន ការណ៍ចម្បាំងមួយ ណាប៉ូឡេអុងនឹងគិតរឿងអ្វី ដូចវេលាណាប៉ូឡេអុងកំណត់ ផែនការណ៍ចម្បាំងមួយ ណាប៉ូឡេអុងក៏បិទសមាធិចតដទៃៗទាំងអស់ គង់នៅ សល់តែចតដាក់គំនិតក្នុងរឿងកំណត់ផែនការណ៍ចម្បាំងតែមួយប៉ុណ្ណោះ។

ណាប៉ូឡេអុងនឹកចង់លក់ (ដេកលក់) ឬ អង្គុយលក់ពេលណាក៏លក់បានងាយ ស្រួលភ្លាមៗ ។ ក្នុងយុទ្ធបរិវេណដែលមានសូរសព្ទសំឡេងកាំភ្លើងតូចធំកង រំពង ដែលកំពុងតែមានការប្រយុទ្ធគ្នាយ៉ាងយោរយៅបំផុត នោះ ណាប៉ូឡេអុង ក៏អាចប្រើសមាធិបាន មិនរើសពេលណា វេលាណា ឬក៏ស្ថានការណ៍យ៉ាង ណា។

៤. អាទិភាពនៃសមាធិណាប៉ូឡេអុច

នេះគឺជាការគូសបញ្ជាក់ឲ្យយើងរាល់គ្នាជាក់ច្បាស់ថា ណាប៉ូឡេអុច ប៉ូណាប៉ាត ណាប៉ូឡេអុច បណ្តុះបណ្តាលឲ្យកើតប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនឯង ក្នុងការសាងបុគ្គលិកភាពយ៉ាងណា។ ដោយហេតុតែ ណាប៉ូឡេអុច ណាប៉ូឡេអុច ប្រើសមាធិឲ្យកើតប្រយោជន៍ក្នុងការសាងខ្លួនឯងនេះហើយ ណាប៉ូឡេអុច ក្នុង ឋានៈជាកូនអ្នកទីទ័លក្រខ្សត់ទូរគត៍ ទើបក្លាយទៅជាមេចំបាំងដ៏ឆ្លើមជាអ្នក នយោបាយដ៏វិសេស ជាអ្នកមានខួរក្បាលដ៏ថ្លៃថ្លា ជាអ្នកធ្វើការយ៉ាងអត់ធន់ដូច ប្រាកដក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រស្រាប់ហើយ។

មានគ្រាមួយ ចក្រពត្តិ ណាប៉ូឡេអុច ហៀបនឹងអស់ដង្ហើមនាកោះសែដ្តី អេលេន។ គ្រូពេទ្យដែលធ្វើការរក្សាព្យាបាយ ណាប៉ូឡេអុច ប្រាថ្នាចង់ដឹងថា ណាប៉ូឡេអុច ដែលបានកសាងខ្លួនឯងឡើងមកចាកមនុស្សសាមញ្ញទាល់តែ បានជាចក្រពត្តិបារាំងសេសនោះ តើណាប៉ូឡេអុចមានចំណុចអាថ៌កំបាំងល្អ វិសេសយ៉ាងណាខ្លះ?។ ណាប៉ូឡេអុច ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលតបពេទ្យថា លោក ពេទ្យក្នុងខួរក្បាលរបស់ខ្ញុំនេះ មានថតដែលអាចទាញចេញមកជាថតៗ ថត ណាដែលខ្ញុំមិនត្រូវការប្រើ ខ្ញុំក៏បិទទុកសិន។ វេលាដែលខ្ញុំធ្វើការផ្នែកខាង គ្រប់គ្រង ខ្ញុំក៏ទាញថតផ្នែកខាងគ្រប់គ្រងចេញមកប្រើហើយខ្ញុំក៏បិទថតដទៃៗ ទុកសិន ទាំងអស់។ វេលាដែលខ្ញុំកំពុងកំណត់ផែនការណ៍យុទ្ធវិធី ខ្ញុំក៏បិទថត ដទៃៗទុកទាំងអស់ បើប្រើចំពោះតែថតចម្បាំងមួយប៉ុណ្ណោះ។ វេលាដែលខ្ញុំនឹក រលឹកដល់ យូសេហ្វីន មហេសីរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំក៏បិទថតដទៃៗទាំងអស់ ហើយ បើក ចំពោះតែថតស្នេហាសំរាប់ យូសេហ្វីន តែមួយប៉ុណ្ណោះ។ល។

នេះគឺចំណុចអាថ៌កំបាំងរបស់ចក្រពត្តិ ណាប៉ូឡេអុច ប៉ូណាប៉ាត ដែល មានសមត្ថភាពកសាងខ្លួនឯងឡើងមកពីមនុស្សសាមញ្ញក្រទុរគត៍ ទាល់តែ បានជាចក្រពត្តិ ល្បីល្បាញពេញទាំងផ្ទៃនៃពិភពលោកទល់សព្វថ្ងៃនេះ។

ក្រៅអំពីចក្រពត្តិ ណាប៉ូឡេអុច ជាអ្នកស្គាល់គុណប្រយោជន៍របស់ សមាធិពិតប្រាកដនោះនៅមានលោកចម ពលយ៉េហ្វនៃបារាំងសេស ក៏ជាមនុស្សម្នាក់ទៀត ដែលមានសមាធិមិនខុសពីចក្រពត្តិ ណាប៉ូឡេអុច

ណាស់ដែរ។ ក្នុងប្រទេសបារាំងសេស គេតែងតែពោលលើកដំកើងលោក ចមពលយ៉ាង ដែលលោកមានសមត្ថភាពយ៉ាងភ្ញៀវភ្ញា អាចការពារក្រុងបារីសមិនឲ្យខូចខាតដោយអាណ្លីម៉ង់ក្នុងសង្គ្រាមលោក គ.ស ១៩១៤ បាន (សង្គ្រាមលោកលើកទី១) ។ លោក ចមពលយ៉ាង មានសមត្ថភាពអាចរុញច្រានកងទ័ពអាណ្លីម៉ង់ ឲ្យចុះផុតពីស្ទឹងម៉ារនទៅបាន ទាល់ជាហេតុឲ្យអាណ្លីម៉ង់តោងចាញ់សង្គ្រាមនៅទីបំផុត ទាំងនេះក៏ព្រោះអំណាចសមាធិដែលលោក ចមពលយ៉ាង មានគ្រប់គ្រាន់ បរិបូណ៌ ដូចចក្រពត្តិ ណាប៉ូឡេអុង នោះឯង។

ក្នុងរឿងដែលទាក់ទងនឹងសមាធិរបស់លោក ចមពលយ៉ាង នោះប្រចក្សថាបើសិនលោក ចមពលអង្គុយគិតរឿងអ្វី ក្នុងពេលដែលកំពុងតែមានការតយុទ្ធគ្នានោះ លោក ចមពលស្ទើរតែមិនបានឮសូរសព្ទសម្លេងកាំភ្លើងអ្វីឯកងនោះឡើយ។ លោក ចមពល នឹងចង់ដេកលក់ក៏អាចលក់បានភ្លាមមិនថាពេលណា វេលាណា ក្នុងការដែលក្រុងបារីស ត្រូវអាណ្លីម៉ង់រុកចូលជិតដល់ដោយក្រុង (សង្គ្រាមលោកលើកទី១) ស្ទើរតែនឹងបាត់បង់ឯករាជ ទៅហើយនោះ។ ប្រជាជន ក្នុងក្រុងបារីសព្រួយបារម្ភភិតភ័យជ្រួលច្របល់គ្រប់ៗគ្នា ហើយបុគ្គលទាំងនោះបានទូរស័ព្ទទៅកាន់សមរកូមិស្តរថា វេលានេះលោក ចមពលមេទ័ពកំពុងធ្វើអ្វីខ្លះ បានទទួលតបថា “លោក ចមពលកំពុងតែដេកលក់”។

ប្រជាជនក្រុងបារីសនាំគ្នាតក់ស្លុត ភិតភ័យរឹតតែខ្លាំងឡើង។ ព្រោះជោគវាសនារបស់ប្រទេសបារាំង និង ជនជាតិបារាំងសេសក្នុងវេលានោះពេញទៅដោយស្ថានការណ៍តឹងតែងជាទីបំផុតហើយ។ តើហេតុម្តេចបានជាលោកមេទ័ព ដេកលក់យ៉ាងសប្បាយដូច្នោះ?។

ការពិត ប្រជាជនក្រុងបារីសមិនដឹងថា ការដែលលោកមេទ័ពដេកលក់ដើម្បីសម្រាកនោះលោកមេទ័ពបាន ប្រើសមាធិគូសកំណត់ផែនការណ៍នៃយុទ្ធវិធី ឬ ភាពនៃហេតុការណ៍ផ្សេងៗនៃយុទ្ធវិធីទុកស្រេច រៀបរយអស់ហើយ ឃើញថាមិនជាការតឹងតែមានអន្តរាយកាចសាហាវដល់អ្នកក្រុងបារីសអ្វីទេ ។ ទើបលោកមេទ័ព ចូលដេកដើម្បីសំរាកផ្សេងៗ ដូចប្រជាជន ក្រុងបារីស នាំគ្នាចូលចិត្តគិតខុសក្នុងរឿងមេទ័ពរបស់គេដេកលក់ដូច្នោះជាដើម។

“អ្នកណាក៏ដោយ បើសិនមិនអាចធ្វើចិត្តឲ្យហ្នឹងហ្នឹង មូលជាឯច្នៃក្នុង ការងារបានយ៉ាងតិចត្រឹមមួយថ្ងៃ មួយម៉ោងទេ ក៏មានសង្ឃឹមតិចតួចស្តួចស្តើង បំផុត ដែលនឹងមានជំហានទៅមុខដើម្បីសេចក្តីរុងរឿងរោចន៍ក្នុងជីវភាពខ្លួនបាន ឡើយ។”

សេចក្តីគិតរបស់លោកអ្នក នឹងត្រឹមត្រូវល្អិតល្អន់គ្រប់បែបយ៉ាងបាន ក៏ ព្រោះមានសមាធិជាគោលសំខាន់គឺសមាធិជាបូសគល់នៃអារម្មណ៍គ្រប់ បែប យ៉ាង។ កាលបើសមាធិជាតួអង្គសំរាប់ការសាងអនាគត និងសាងបុគ្គលភាព ដូច្នោះ។ ការកសាងសមាធិឲ្យបដិសន្ធិឡើងនោះទើបជាការសាងសមត្ថភាព និង ប្រសិទ្ធិភាពឲ្យដល់ខ្លួនឯង រួមទាំងការងារគ្រប់បែបយ៉ាងផង។

ជនណាក៏ដោយ ដែលប្រកបដោយសមាធិពិតប្រាកដដាច់ខាត អត់ធន់ ស្វិតស្វាញ ជននោះទោះបីនៅក្នុងប្រភេទណាក៏ដោយ គឺជាកម្មករ សូម វណិ ពួក ក្រខ្យត់ តោកយ៉ាកឬក៏ជាមនុស្សអាប់ជោគ អាប័រាសនាយ៉ាងណាក៏ដោយ គេក៏អាចអប់រំសាងជីវិតរបស់គេឲ្យរុងរឿងរោចន៍ចម្រើនឡើងមកបាន យ៉ាងគួរឲ្យ អភិរម្យណាស់ដែរ។ បើសិនគេជា មេទ័ពក៏ជាមេទ័ពដែលមានសមត្ថភាព និង ប្រសិទ្ធិភាពដ៏ខ្លាំងក្លា មានគោលគំនិតជ្រៅជ្រះ មានសតិអារម្មណ៍ល្អិតល្អ ពិសេសមានមនោភាពទូលំទូលាយ មើលឃើញហេតុការណ៍វែងឆ្ងាយក្នុង សាកលលោក។ បើសិនជានយោបាយ ក៏ជាអ្នកនយោបាយដែលពោរពេញ ដោយគោលគំនិតដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ដាច់ខាត មានឧត្តមគតិពិតប្រាកដមិនប្រែប្រួលមាន ជំនឿក្នុង ខ្លួនឯងយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនមានគោលបំណងមិនរួញរា គេមើលឃើញហេតុ ការណ៍ក្នុងសាកលលោក បានយ៉ាងទូលំទូលាយហើយទាំងអាចគ្រប់គ្រង ប្រទេសបានល្អត្រឹមត្រូវទាំងក្នុង និងក្រៅប្រទេស ការសេដ្ឋកិច្ចនៃជាតិ ហិរញ្ញ វត្ថុរបស់ប្រទេស រហូតដល់ការបដិរូបកិច្ចការផ្សេងៗ ដើម្បីស្ថេរភព និង សេចក្តី រុងរឿងចម្រើន ក្នុងអនាគតរបស់ប្រទេស។

លោកអ្នកអានជាទីគោរព សមាធិចាត់ជាវត្ថុមួយ ដែលលោកអ្នកអាចធ្វើ ឲ្យកើតមានឡើងបានដោយមិនបាច់ទិញដូរអ្វីសោះ បើសិនលោកអ្នក ត្រូវការ ឲ្យខ្លួនរក្សាលរបស់លោកមានគុណសម្បត្តិវិសេសវិសាលឡើង។

រឿងដែលលោកត្រូវតែចងចាំជានិច្ចនោះក៏គឺ លោកុំធ្វើការងារយ៉ាងណាៗ ដោយតាមតែអារម្មណ៍ឲ្យសោះ។ លោកតោងតែធ្វើការយ៉ាងមិនរុញរាចយក្រោយ ជាដាច់ខាត។ ការមានម្មណ៍ក្តី សេចក្តីរើរវាយក្តី សេចក្តីរុញរាចក្តី សេចក្តីមិនជឿខ្ជាប់ក្នុងខ្លួនឯងក្តីសេចក្តីស្ទាក់ស្ទើរក្តី សេចក្តីវិតក្តីខ្វល់ក្តី សេចក្តីរុញរាចក្តី សេចក្តីមិនជឿខ្ជាប់ក្នុងខ្លួនឯងក្តីសេចក្តីស្ទាក់ស្ទើរក្តី សេចក្តីវិតក្តីខ្វល់ក្តី សេចក្តីខ្លាចក្តី។ល។ លោកត្រូវតែកំចាត់វាឲ្យផុតរលត់ពីខ្លួនលោកឲ្យអស់កុំឲ្យសល់។ វត្ថុដែលបានពោលមកនេះ សុទ្ធតែជាឧបសគ្គនៃជំហានទៅមុខរបស់លោក ជាឧបសគ្គក្នុងការកសាងសមាធិរបស់លោក។ លោកនឹងធ្វើការងារយ៉ាងណា ត្រូវតែពិចារណាឲ្យបានម៉ត់ចត់ កុំធ្វើត្រួសៗ ឬ ធ្វើឲ្យតែរួចពីដៃដូចអានសៀវភៅយ៉ាងឆាប់រហ័សដើម្បីឲ្យបានឆាប់ចប់ កាលបើចប់ហើយក៏មិនដឹងរឿងអ្វីសោះក្នុងសៀវភៅនោះៗ ឬក៏ធ្វើច្រើមច្រុំៗ ចាប់នេះលែងចាប់នោះចោល មិនឆ្ពោះត្រង់ណាពិតប្រាកដឬក៏ធ្វើ ការទៅបានបន្តិចបន្តួច ជួបប្រទះនៅការលំបាក ក៏រុញរា អស់កំលាំងចិត្តរត់ចោលដូច្នោះជាដើម។ សេចក្តីនឹកគិតដូច្នោះ បញ្ជាក់ឲ្យឃើញថា អ្នកនោះមានសមាធិនៅប្រើការមិនបានសោះឡើយ។ សមាធិពិតប្រាកដ ហើយទាំងមានគុណប្រយោជន៍ផងនោះ តោងជាអប្បនាសមាធិ មិនមែនឧបចារសមាធិទេ ឬក៏សមាធិនោះៗតោងប្រកបដោយចិត្តានុភាពមនោភាព និង កំលាំងសេចក្តីគិត។ គុណសម្បត្តិទាំង៣ ប្រការនោះ ជាគ្រឿងស្មិតស្មាង បណ្តុះបណ្តាលប្រសិទ្ធិភាព ក្នុងផ្លូវខ្យល់ឲ្យមានសមត្ថភាពល្អវិសេសវិសាលឡើង។

កាលបើលោកធ្វើការងារអ្វី លោកត្រូវតែឲ្យពាក្យប្តេជ្ញាយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន មាំទាំនឹងខ្លួនលោកជាមុនថា លោកអាចកំចាត់សេចក្តីខ្លាច សេចក្តីទន់ខ្សោយ សេចក្តីរើរវាយ ការអាណិត អាសូរខ្លួនឯង កាមអារម្មណ៍ សេចក្តីខ្ជិលច្រអូស សេចក្តីវិតក្តីខ្វល់ សេចក្តីស្អប់ខ្ពើម សេចក្តីរុញរា សេចក្តីក្តៅក្រហាយ សេចក្តីគុំគួន សេចក្តីស្ទើរស្ទាក់ សេចក្តីសៅហ្មង សេចក្តីអស្មិមានៈ សេចក្តីខ្លាចក្រែងអន្តរាយ សេចក្តីមិនជឿខ្ជាប់ក្នុងខ្លួនឯង សេចក្តីអស់សង្ឃឹមនិងការអស់កំលាំងចិត្ត។ល។ ទាំងនេះជាដើម ឲ្យវិនាសសាបសូន្យ អស់ពីដួងចិត្តរបស់លោក។

កាលបើលោកបានកំចាត់ឧបសគ្គនៃសមាធិដូច្នោះទៅហើយ ក៏គួរតែសាងចិត្ត គំនិតជាថ្មីដោយគុណសម្បត្តិដូច តទៅនេះ ៖

សេចក្តីស្ងប់សុខ សេចក្តីអត់ធន់រឹងប៉ឹង ការយល់ឃើញតែក្នុងចំណុចល្អ សេចក្តីប្រាថ្នាយ៉ាងខ្លាំងក្លា ក្នុងការសាង សេចក្តីល្អ សេចក្តីក្លាហានដែលត្រូវ តស៊ូនៅឧបសគ្គ សេចក្តីស្ងប់ចិត្តនិង ចិត្តត្រជាក់មិនក្តៅក្រហាយ ទោះបីនឹង ពើបប្រទះនៅស្ថានការណ៍យ៉ាងណាក៏ដោយ សេចក្តីស្នេហា សេចក្តីត្រេកត្រ អាល ភាពជាអ្នកមានមនុស្សធម៌ និង មេត្តាចិត្ត ដល់ពពួកមនុស្ស និងសត្វទាំង ឡាយ ការអភ័យទោសឲ្យ សេចក្តីតាំងចិត្តភ្ជាប់ សេចក្តីជឿខ្ជាប់ក្នុងខ្លួនឯង សេចក្តីប៉ុនប៉ងនៃជីវិត កាន់អារម្មណ៍ជាឧបេក្ខា សេចក្តីជំរុញចិត្ត សេចក្តី ព្យាយាមមានៈសេចក្តីតាំងចិត្តមាំមួនពិតប្រាកដ។

ដើម្បីឲ្យសេចក្តីប្រាថ្នារបស់លោក មានអំណាចយ៉ាងមហាស្វារ្យ ដែល នឹងបណ្តុះបណ្តាលចិត្តឲ្យកើតចិត្តានុភាព សមាធិ មនោភាពដ៏ខ្លាំងក្លាឡើង ទៀត។ លោកត្រូវតែនឹកដល់បុគ្គលសំខាន់ៗ ក្នុងពិភពលោកដែលគេបានបោះ ជំហានមកយ៉ាង អត់ធន់ មុតមាំ ដោយការតស៊ូ និងព្យាយាមយ៉ាងពិតប្រាកដ ដូចព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធម្ចាស់ ប្រធានាធិបតី លិនខលន៍ ចេហ្វីស័ន ហិក្លែ មុស្សូលីនី អិដិស័ន មហាត្មៈគន្ធីល។ល។ បុគ្គលទាំងនេះ បានតស៊ូក្នុងឆាកជីវិតរបស់គេ មកដោយជោគជាំ និង សេចក្តីពិបាកវេទនាយ៉ាងណា។ នោះហើយ គឺជាមេ រៀនដ៏វិសេសបំផុតក្នុងការសាងគោលដៅនៃជីវិត របស់លោកឲ្យបរិបូណ៌ ឡើង។

លោកអ្នកអានជាទីគោរព លោកអាចឃើញជាញឹកញយដែលមាន បុគ្គលខ្លះធ្វើអ្វីមិនសម្រេច មិនហ៊ានតស៊ូនឹងជោគវាសនានៃជីវិត ក្នុងពាណិជ្ជ កម្មនិងឧស្សាហកម្ម ឬពោលឲ្យងាយស្តាប់ គឺគេធ្វើការច្រើមច្រុំ ចាប់នេះលែង ចាប់នោះចោល មិនពិតប្រាកដត្រង់ណា។ បុគ្គលដូចពោលមកនេះ ទោះបីនឹង មានចំណេះវិជ្ជា ចេះដឹងជ្រៅជ្រះ ព្រោកប្រាជ្ញយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏មិនបានជា ការអ្វីទេ ស៊ូតែមនុស្សមានចំណេះវិជ្ជាតិចតួចស្តួចស្តើង តែគេមានសមាធិចិត្ត ពិតប្រាកដ មានសេចក្តីប្រាថ្នាទៀងទាត់ មានគោលដៅនៃជីវិតមុតមាំពិតៗក៏

មិនបាន។ ព្រោះបុគ្គលទាំងនេះ មានសេចក្តីអត់ធ្មត់ ក្នុងសមាធិ មានសេចក្តីអំណត់ ក្នុងការប្រើគោលគំនិតមានសេចក្តីអំណត់ក្នុងការងារ។ គឺគេមានគតិប្រចាំចិត្តថាធ្វើទៅ ធ្វើទៅ ធ្វើទាល់តែបានសម្រេចតាមឧត្តមគតិ ដែលគេបានគិតទុកជាមុន ដែលគេតាំងគោលដៅទុកនោះ។ គេព្យាយាមធ្វើយ៉ាងស្វិតស្វាញបំផុត គឺធ្វើហើយ ធ្វើទៀត ធ្វើទាល់ តែសម្រេចដូចគោលបំណងនៃជីវិតរបស់គេ។

ដើម្បីជាការអប់រំហ្វឹកហ្វឺនសមាធិ របស់លោកឲ្យកើតជាទំលាប់ លោកគួរតែកំណត់ការងារឲ្យពិតប្រាកដថា ថ្ងៃណា វេលាណា លោកត្រូវធ្វើអ្វី។ លោកនឹងអាន ឬនឹងសរសេរអ្វីក្នុងរាយការណ៍ប្រចាំថ្ងៃនោះៗ គួរតែមានឲ្យគ្រប់គ្រាន់ ទាំងការសម្រាកកាយ សម្រាកចិត្តការលេងកីឡា ការហាត់ប្រាណ ហើយនឹងការសេពគប់ក្នុងសង្គមមនុស្សទូទៅ។

តាមទស្សនៈ នៃការធ្វើការងាររបស់បុគ្គលសំខាន់ៗនោះ គ្មានកំណត់ពិតប្រាកដតែយ៉ាងណាទេ ដូចអិតវិនម៉ារ័ត ហែម តែងកាព្យឃ្លោង មុនពេលទទួលទានអាហារព្រឹក។ ឡូតនទគ្គិហ្វកំណត់កិច្ចការសេនាធិការរបស់លោករួមទាំងឲ្យបញ្ជាការផ្សេងៗ មុនអាហារព្រឹក។

តែលោកខ្លះចូលចិត្តការក្នុងពេលឈប់ដូច ហាហ្វម៉ន និងន្ទរឿងប្រលោម លោកតែក្នុងពេលឈប់ ធោម៉ាស ម៉ា រតធ្វេន និងរូប៊ីតហ្គុយស្ទីហ្វេនស័ន ចូលចិត្តនិពន្ធរឿងតែក្នុងកន្លែងដេក។

បុគ្គលសំខាន់ខ្លះ នឹងធ្វើការងារបានល្អបំផុត ក៏តោងនៅក្នុងទីស្ងាត់តែម្នាក់ឯងដោយគ្មានឮសូរសព្ទសំឡេងអ្វី មកធ្វើឲ្យខ្លាចរក្សាលទ្ធផលដូច ហ្គារលីន នឹងធ្វើអ្វីបានទាល់តែសោះបើសិនមានសូរសព្ទសំឡេងតែបន្តិចបន្តួច។ តែក៏មានលោកខ្លះ ផ្ទុយគ្នាទៅវិញដូច ណាប៉ូឡេអុង ប៉ូណាប៉ាត ឡូតខេនវិន ចមពលយ៉ូហ្វ មេទ័ពបារាំងសេស ជំនះសង្គ្រាមអាណ្លីម៉ង់ក្នុងសង្គ្រាម១៩១៤។ មហាត្នៈគន្ធី ប្រើខ្លួនរក្សាលធ្វើការ ដែលលំបាកបំផុតក្នុងបន្ទប់ទទួលភ្ញៀវ ក្នុងចំណោមសូរសព្ទសំឡេងអីងកងរំពង។

បុគ្គលដែលមានសមាធិយ៉ាងអស្ចារ្យ រមែងប្រើសមាធិធ្វើការងារ បាន

ដោយមិនរើសពេលវេលា និងទីកន្លែង បុគ្គលប្រភេទនេះ តោងចាត់ថា ជា បុគ្គលមហាស្មារ្យ ឬ នឹងហៅថាជាអច្ឆរិយៈ (Genius) ក៏មិនខុស។ គេអាចប្រើ សមាធិរបស់គេ ឲ្យកើតប្រយោជន៍បាន គ្រប់បែបយ៉ាង តាមទស្សនៈ នៃ លោកីយ៍សុខ និង លោកុត្តរសុខ ព្រោះសមាធិជាអារម្មណ៍ទទេស្តាតដូចទឹក ដែលថ្លាស្តាត បរិសុទ្ធនោះឯង។ បុគ្គលដែលមានសមាធិយ៉ាងមហាស្មារ្យ ទោះ បីក្នុងវេលារបរិយោគសោកសៅ ឬ បានទទួលទុក្ខទោមនស្សធ្ងន់ធ្ងរយ៉ាងណាក៏ ដោយ គេក៏តែងមានចិត្តធ្ងន់ធ្ងរ ត្រជាក់ ទាំងប្រកបដោយសតិសម្បជញ្ញៈចិត្ត មិនមានការញាប់ញ័រព្រួយបារម្ភឬតក់ស្លុតនឹងអន្តរាយយ៉ាងណាឡើយ។ ព្រោះ គេប្រកាន់ថាជារត្ត ធម្មតាសាមញ្ញដែលមនុស្សមានជីវិតរស់នៅតែងតែពិប ប្រទះ (ជំហានជីវិតដោយ អ.ធីរាវុធ) ។ ហើយគេត្រូវតែតស៊ូដើម្បីជ័យជំនះជា ទីបំផុត ទោះបីនឹងត្រូវប្រើពេលវេលាច្រើនយ៉ាងណា ប្រើកំលាំងកាយនិង កំលាំងចិត្តធ្ងន់ធ្ងរយ៉ាងណាដីដោយ។

ដុកទ័រ សែមមួយ ខំធ្វើវិចនានុក្រមអស់ពេលដល់ទៅ ៨ឆ្នាំទើបសម្រេច ។ កិច្ចនិពន្ធរឿង “សេចក្តីអន់ថយ និងសេចក្តីលិចលង់នៃអាណាចក្រ រូម៉ាំង” ទំរាំនឹងសំរេចដល់ទៅ១៤ឆ្នាំ។ ការដែលបុគ្គលទាំងនោះមានសេចក្តី តស៊ូ អត់ធន់យ៉ាងស្វិតស្វាញ ក្នុងការធ្វើការងារទាល់តែសម្រេចដូចគោល បំណងដូច្នោះ ក៏ជាការគូសបញ្ជាក់ឲ្យឃើញថាសមាធិបានសាងសេចក្តីអត់ធន់ ស្វិតស្វាញឲ្យដល់បុគ្គលទាំងនោះ ត្រឹមណា យ៉ាងណា?។

អ្នកខ្លះទៀត ប្រើខួរក្បាល ធ្វើការងារបានយ៉ាងគួរអស្ចារ្យណាស់ ទាំង អត់ធន់ តស៊ូយ៉ាងស្វិតស្វាញ ជាពិរសេស ក៏ព្រោះបុគ្គលទាំងនោះ មានសមាធិ រឹងប៉ឹងមុតមាំពិតប្រាកដ។ គេអាចធ្វើការងារបាន ក្នុងពេលជាមួយគ្នា ច្រើន យ៉ាង ច្រើនប្រការ ឲ្យសម្រេចបានយ៉ាងរិសេសដូច ណាប៉ូឡេអុង ប៉ូណាប៉ាត ៍ និង ចមពលយ៉ូហ្វ នៃបារាំងសេសជាដើម។ យើងអាចនឹងកត់សំគាល់បានថា សមាធិជាមេសូត្រនៃជំហានទៅមុខ ជាអំណាចដ៏ថ្លៃកម្រស្មារ្យហើយទាំងជាផ្លូវ បណ្តុះបណ្តាលផ្សំឲ្យកើតវឌ្ឍនភាពនៃវិចិជីវិត។ មនុស្សសំខាន់ៗ មានកេរ្តិ៍ ឈ្មោះខួរខ្នារ ក្នុងផ្ទៃនៃពិភពលោកនេះ ភាគច្រើន ជាមនុស្សមានសមាធិ

